LOUELLA CRAMER

Conspirația tăcerii

ALCRIS

Capitolul 1

Comedia de la televizor n-o amuza deloc, dar era prea obosită ca să se ridice și să-l strige. Undeva se auzi trântindu-se o ușă și Caroline deveni atentă. Să fie Kelly? Oare se trezise să meargă la baie? Pe vremea când fetița suferea de somnambulism, Caroline nu îndrăznea s-o trezească, ci doar se ținea după ea, speriată, până când Kelly se urca din nou în pat, apoi plângea întrebându-se ce se petrecea în mintea ei de o făcea să bântuie prin casă ca un suflet rătăcitor.

Dar, slavă Domnului, de aproape un an, Kelly încetase să mai meargă în somn.

Caroline se ridică și închise televizorul. Ieși din cameră, dar în căsuță nu se auzea nici un zgomot. Ușa de la camera lui Kelly era închisă, dar nici dinăuntru nu se auzea nimic.

Mi s-a părut, își zise. Au trecut trei ani, dar simțurile mele stau încă la pândă. Oare când se va sfârși? Își alungase frica,

dar în spațiul acela strâmt și întunecos îi încolțise din nou, strecurându-și tentaculele în mintea ei, tocmai acum când se aștepta cel mai puțin.

Tocmai se pregătea să se întoarcă în hol când auzi pași pe alee și, imediat, soneria. Tresări. Cine să fie? Deirdre? De multe ori se trezea seara cu ea la ușă, ba cerându-i cu împrumut o cană cu zahăr, ba ca să-i spună cine știe ce glumă făcută pe seama lăptarului.

Când deschise ușa, Caroline își pregătise deja zâmbetul de circumstanță. Imediat vântul îi ciufuli părul și, râzând, își dădu într-o parte șuvița ce-i cădea în ochi.

Dar zâmbetul i se curmă brusc când lumina din hol căzu asupra chipului încruntat, cu trăsături aspre. Ochii albaștri, sfredelitori, îi urmăreau privirea stupefiată. Caroline scoase un țipăt scurt, de surpriză și încercă să închidă ușa, dar bărbatul împinse cu umărul în ea atât de puternic încât Caroline se dădu câțiva pași înapoi. Mai scoase un țipăt dar, de această dată, bărbatul îi astupă gura cu palma. În același timp se închise și ușa.

Palidă, Caroline se lipi de perete, cu ochii măriți de groază și inima bătându-i frenetic în piept.

- Bună, Caroline. Deși n-o mai auzise de trei ani, vocea bărbatului era la fel de rece cum o știa.

Dar nu era decât pe jumătate atentă la vorbele lui, așteptând să mai audă și alți pași, o altă voce, pentru că, dacă venise și *el* acolo, știa că o să-i simtă prezența. Brusc, intră în panică. Umezindu-și buzele uscate cu vârful limbii și înghițindu-și nodul care i se pusese în gât din cauza spaimei, îngăimă:

- Ce cauți aici? Ai venit singur?

Bărbatul cu ochi albaștri o privi printre gene, disprețuitor, și strânse din buze.

- Da, singur. Nu se arătă surprins și nici n-o întrebă de ce-i pusese o asemenea întrebare.

Deși spaima îi dispăru treptat, rămase lipită de perete, lividă și privindu-l cu ochii mari.

- Ce dorești? șopti, dar nu asta ar fi vrut să-l întrebe, nu asta o preocupa în acel moment.

Bărbatul schiță un zâmbet batjocoritor, pentru că, firește, știa toate întrebările nepuse și cuvintele nerostite și Caroline își ieși din fire întâlnindu-i privirea arogantă.

- Cum ai dat de mine?

- Am apelat la serviciile unui detectiv particular, mormăi el și Caroline simți că o cuprinde amețeala la gândul că cineva se interesase de persoana ei și o spiona, stârnind curiozitatea și suspiciunea celor din jur. Și pot spune că i-a luat ceva timp, fiindcă ai fost destul de isteață ca să-ți acoperi urmele și asta, nu-i așa, pentru că doreai să nu fii găsită.

- Totuși, cum m-a găsit? insistă ea, neputându-și închipui cum, doar dacă avocatul ei o dăduse de gol, deși îi promisese că nimănui nu va da adresa.

Bărbatul surâse.

- N-am de gând să-ți spun, zise el pe un ton sarcastic, după care își scoase paltonul și-l azvârli pe un scaun din holișor. Caroline simți cum, brusc, i se usucă gura. Întoarse capul ca să nu rămână cu privirea pironită la mușchii ce tresăreau sub costumul elegant și la profilul cu trăsături aspre. Nu mă inviți înăuntru? întrebă el și Caroline întoarse din nou fața spre el, dar evitându-i privirea, fiindu-i teamă

că el ar putea observa ceea ce ea nu voia ca el să vadă.

- Ai intrat, deja, neinvitat.

Caroline mai mult îi intui decât îi văzu zâmbetul ironic.

- Nu ești o gazdă prea primitoare, replică bărbatul, dar ea nici măcar nu se obosi să-i răspundă. Să știi că nu sunt obișnuit să mi se trântească ușa în nas, adăugă în treacăt, dar tonul indiferent nu-i putea ascunde iritarea.

Prezența lui făcea ca holișorul să pară și mai strâmt decât era, atunci când făcu câțiva pași în spațiul îngust, trecându-și degetele prin părul negru. Nick Holt avea o statură impunătoare, umeri lați, era foarte înalt, suplu și bine făcut. Caroline își aminti că atunci când era calm și relaxat putea fi o companie plăcută, având un zâmbet seducător care-i îndulcea privirea dură, dar mai știa că în seara aceea nu-și va etala nimic din farmecul personal. Nick nu râsese deloc de când venise, așa cum obișnuia cu ani în urmă. De fapt, încetase să mai râdă cu mult înainte ca ea și Kelly să fi plecat.

- Casa e a ta, ai cumpărat-o? se interesă el, dar întrebarea era mai mult retorică fiindcă, mai mult ca sigur, aflase și asta. Oare până unde ajunsese acel detectiv cu investigațiile lui?

- Da, zise Caroline, străduindu-se să vorbească încet și pe un ton cât mai calm posibil.

Nick intră în camera de zi și începu să privească în jur, curios. Încăperea nu era mare, dar avea mult spațiu liber, deoarece Caroline nu-și permisese s-o mobileze decât cu strictul necesar. Covorul îl cumpărase de la solduri, garnitura de mobilă, compusă din trei piese, o luase cu preț redus de la firma căreia agenția la care era angajată îi făcea

publicitate, pusese tapet și vopsise singură lemnăria. E de mirare câte lucruri poți face atunci când ții cu orice preț, iar în ultimii trei ani Caroline își descoperise aptitudini nebănuite până atunci.

Pe unul din pereți atârna o pictură neînrămată, făcută de mâna unui copil, și Nick Holt se apropia să o vadă mai bine, în timp ce Caroline îi urmărea nervoasă fiecare mișcare. Kelly o făcuse cu un an în urmă și reprezenta o casă cu ferestre colorate în negru. Ținând seama că pe vremea aceea fetița nu avea decât șase ani, pictura era de o expresivitate șocantă. Casa își arunca umbra asupra unei grădini, întinzându-se și asupra a două siluete minuscule care alergau. Caroline simțise că i se face rău când o văzuse. Tulburată, învățătoarea lui Kelly o luase deoparte să i-o arate și amândouă căzuseră de acord că fetița reușise, în felul ei, să-și exteriorizeze sentimentele. Caroline atârnase pictura pe perete pentru ca amândouă s-o aibă în fața ochilor și astfel să înfrunte realitatea. Poate că tocmai acest lucru o scăpase în cele din urmă pe Kelly de amintirile sumbre, fiindcă la puțin timp după ce făcuse pictura aceea, încetase să mai meargă în somn.

De asta era Caroline nervoasă că Nick Holt o studia atent și, ca să-i distragă atenția, începu să-i vorbească repede:

- Ce cauți aici? De ce-ai venit?

- Tu de ce crezi? Răsucindu-se o privi în față cu o expresie dură.

- Uite ce e, nu vreau să crezi că sunt rea, dar n-am de gând să încep o discuție, fiindcă nu mai e nimic de spus, zise ea plină de nervi.

- Dar eu vreau să discut, replică el pe un ton tăios.

- Te rog, nu! izbucni ea.

- N-am să plec până nu-ți spun ce am de spus. Am făcut drum lung până aici să te văd, așa că o să mă asculți până la capăt, spuse el băgându-și mâinile în buzunare și privind-o cu ostilitate.

Făcându-și curaj, Caroline se îndreptă spre ușă.

- Mi-e teamă că trebuie să insist.

Dar el nici nu se clinti, continuând să se uite la ea, disprețuitor.

- Vecinii aud orice zgomot și la cel mai mic țipăt vor da fuga să vadă ce se-ntâmplă aici, îl avertiză Caroline.

Înainte să termine fraza Nick fu lângă ea și nu mai apucă să scoată un sunet că el îi puse palma peste gură.

- Mai țipă acum, zise el zâmbind batjocoritor, dar și cu o notă de umor, care însă nu detensionă deloc atmosfera.

Apropierea de trupul acela suplu o tulbură și simți un spasm dureros în tot corpul. Întoarse capul și închise ochii ca el să nu-și dea seama, dar Nick își ațintise privirea asupra ei și cu degetele îi simțea buzele moi.

Rămaseră nemișcați, tăcuți, ca și cum sunetul sacadat al respirației lor îngemănate ar fi fost de-ajuns să umple întreaga încăpere. Caroline tremura din tot corpul, dar emoția pe care o simțea acum nu mai avea nici o legătură cu frica.

Îl auzi pe Nick trăgând adânc aer în piept, apoi acesta îi dădu drumul și se îndepărtă. Caroline se clătină pe picioare, ametită, dar apucă totuși să se așeze pe canapea înainte să se prăbușească. De teamă să nu leșine își lăsă capul în jos, având senzația că tot corpul îi amorțise.

De parcă și el ar fi simțit nevoia să-și revină, începu să se

plimbe prin cameră atingând obiectele, privindu-le atent. Caroline aşteptă până ce începu să respire normal şi inima nu i se mai zbătea în piept.

De-abia atunci începu să judece lucid, realizând că descoperindu-i-se ascunzătoarea, în locul acela nu se mai putea simți în siguranță.

Făcuse eforturi imense ca să clădească viața pe care ea şi Kelly o duceau acum şi încă nu ştia de unde adunase atâta curaj să o ia de la capăt.

- Helen a fost foarte bolnavă, zise Nick brusc, întorcându-se cu fața spre ea.

Caroline simți că i se oprește inima în piept şi i se puse un nod în stomac.

- Bolnavă? repetă, privindu-l îngrozită. Oare ce se întâmplase?

- De pneumonie, continuă el şi ea repetă îngrijorată:

- Pneumonie?

- A fost la un pas de moarte, fiindcă la început nu ne-am dat seama că e atât de grav. A scăpat ca prin minune, dar e încă slăbită. Vrea s-o vadă pe Kelly.

Caroline simți o împunsătură în inimă. Putea fi o minciună, o capcană, dar nu credea, pentru că Nick avea o expresie foarte serioasă. Deşi o iubea foarte mult pe Helen şi-i era dor s-o revadă, scutură din cap şi spuse cu vocea tremurând:

- Îmi pare rău, dar nu se poate, cu toate că şi eu aş vrea...

- Nu numai că se poate, dar o s-o şi faci, o întrerupse Nick, înroşindu-se la față de nervi. I-am promis că îi voi aduce acasă nepoata şi vreau să-mi țin promisiunea.

Ridicase tonul şi Caroline se uită neliniştită spre uşă.

- Te rog, vorbește mai încet. Pereții sunt subțiri și se aude prin ei. Vrei s-o trezești din somn? Ultimul lucru pe care și-l dorea în clipa aceea era ca fetița să intre și să-l vadă acolo.

Nick începu să se plimbe nervos prin cameră și, zărind fotografia lui Kelly, o luă de pe bufet și o studie câteva clipe.

- Nu-ți seamănă, nu-i așa?

Kelly avea o figură mai mult nostimă decât drăguță: tenul oacheș, ochii de culoarea chihlimbarului și părul negru drept și lucios.

- Nu, recunoscu Caroline și, după o scurtă ezitare, adăugă: Seamănă puțin cu Helen.

Nick îi aruncă o privire pe sub genele dese.

- Da, cred că da, zise punând fotografia la loc. E recentă?

- Da, de acum câteva luni. În fiecare an un fotograf din localitate venea la școală și făcea fotografii, în grup sau fiecărui copil în parte, pe care părinții le plăteau la un preț special. Cum ea nu-și putea permite să-i facă fotografii artistice la studio, cele făcute la începutul primăverii îi plăcuseră, una dintre ele fiind aceea pe care o și înrămase.

- Arată bine, dar tot palidă cum mi-o amintesc.

Caroline întoarse capul. Da, Kelly fusese tot timpul palidă. Copiii percep stările sufletești ale celor din jur, chiar dacă nu se exteriorizează, iar Kelly le cunoscuse încă din cărucior, când își privea mama cu ochii mari, căprui, ușor speriați. Un copil mic nu rezistă să stea cu nervii încordați la maximum și să tresară la cel mai slab sunet, dar ea rezistase. Fusese o fetiță surprinzător de liniștită și, deseori, Caroline auzea spunându-i-se: „Ce copil cuminte aveți! Nu face deloc gălăgie", dar nu considerase asta o laudă. Kelly fusese nefiresc de tăcută, timidă și extrem de sensibilă.

În ultimii trei ani se schimbase complet. Acum râdea, era vioaie și se comporta ca un copil normal de șapte ani. Nu se mai uita speriată peste umăr, la fiecare cinci minute, era fericită și sigură de sine, iar sentimentul de teamă nu avea să-l mai trăiască vreodată, dacă mama sa va avea grijă de asta.

- Nick... nu-ți pot explica, dar nu o pot duce pe Kelly la Skeldale, nici măcar de dragul lui Helen.

Privirea lui era dură, sarcastică, fiindcă o disprețuia și o condamna, iar ea nu putea să se disculpe.

- Peter e mort, zise el brusc și Caroline îl privi cu ochi lipsiți de expresie, încercând să înțeleagă vorbele lui, dar nelăsând să i se vadă pe chipul palid nici o urmă de emoție.

Deși se uita la Nick, nu-l vedea. Ochii ei verzi, larg deschiși, priveau în gol. Vestea o năucise, iar senzația de ușurare, venită brusc, după ani de continuă teroare, o lăsase fără vlagă.

Vocea lui deveni gravă și aspră, în timp ce o privea furios.

- Acum trei luni a avut un accident... a intrat în plin într-un camion parcat, iar mașina lui s-a transformat, într-o clipă, într-un morman de fiare vechi.

Caroline îl asculta tremurând, ținându-și mâinile în poală și uitându-se la el cu ochi ce nu exprimau nimic.

- Dumnezeule, ești chiar lipsită de suflet. Nici măcar nu încerci să mimezi că-ți pare rău? Eu îți spun că soțul tău a murit și tu stai ca o stană de piatră, fără să scoți o vorbă. Nici o lacrimă, nici un regret, nici o întrebare. Ce fel de femeie ești? Ți-a fost soț timp de cinci ani. Chiar n-a însemnat nimic pentru tine?

Tonul lui neîndurător o înfioră. Își acoperi ochii cu

palmele ca să-și ascundă fața, dar el se aplecă și-i dădu degetele la o parte și, prinzând-o de bărbie, îi împinse capul spre spate, privind-o direct în față.

- Uită-te la mine, mârâi el, apoi mormăi o înjurătură, văzându-i ochii mari și verzi plini de lacrimi. O strânse de bărbie și-i întoarse cu brutalitate capul într-o parte, după care se întoarse și se duse să se sprijine de șemineu.

- Și mai încetează cu lacrimile astea de crocodil, fiindcă sunt tardive și nu mă impresionezi deloc.

Caroline își șterse ochii cu palma tremurând, făcând eforturi să-și revină. Acum, că primul șoc trecuse, fu cuprinsă de sentimente pe care el nu le-ar fi înțeles și pe care, oricum, nu i le-ar fi mărturisit vreodată.

Nick se uita la desenul floral al covorului, urmărind cu vârful pantofului tulpinile șerpuite ce legau florile roz.

Când simți că își poate stăpâni vocea, îl întrebă:

- Și Helen cum a suportat?

- Greu, răspunse Nick fără să-și ridice privirea, și Caroline își imagină ce fusese în sufletul acesteia. Probabil că Helen avusese aceeași senzație stranie de șoc și, în același timp, de ușurare, care o făcuse și pe ea să se clatine pe picioare, dar Nick nu trebuia să afle acest lucru. Că nu știa nimic, își dădea seama după felul în care o privea și îi vorbea. Oh, biata Helen, nu-i dezvăluise secretul lor... Prin ce-o fi trecut și eu n-am fost lângă ea. Sunt singura care înțelege ce a simțit Helen, singura cu care a putut vorbi deschis. Probabil că ținuse totul în ea, prefăcându-se, continuând să joace atâția ani acea comedie amară.

Nick o privi din nou cu o expresie și mai dură.

- De-atunci nu și-a mai revenit și n-am fost surprins când

s-a îmbolnăvit de pneumonie. A dus boala pe picioare câteva săptămâni, fără să se îngrijească. Nu mai mânca, nu mai ieșea din casă și slăbise atât de mult că arăta ca o sperietoare. Cred că voia să moară. E de mirare că a scăpat având organismul atât de slăbit. Mai bine zis, a fost readusă la viață Cât m-am rugat să nu moară! De-asta mă și aflu aici și de-asta tu și Kelly veți merge cu mine, chiar de-ar fi să vă iau pe sus.

Caroline încuviință dând din cap. Nu mai exista nici un motiv pentru care să nu se întoarcă.

Nick schiță un zâmbet care semăna mai mult cu o strâmbătură.

- Asta vrea să însemne că vii?

- Da.

- Observ că nu mai ești atât de categorică. Dar amândoi știm de ce, nu-i așa? Eu mi-am dat seama că o se te răzgândești din clipa în care ți-am spus că Peter e mort.

În liniștea care se lăsa se auzi sunând telefonul și amândoi priviră surprinși spre aparat.

Neliniștită, se ridică să răspundă.

- Caroline, e totul în ordine acolo? se auzi vocea îngrijorată a lui Deirdre. Nu vreau să fiu indiscretă, dar parcă am auzit o voce răstită de bărbat.

- Am un musafir, asta-i tot. Caroline încerca să vorbească pe un ton normal. Probleme de familie... cineva e bolnav. Îți mulțumesc că m-ai sunat.

- Robin zice că sunt absurdă, dar știindu-te singură am vrut să mă asigur că ești bine.

- Îți mulțumesc mult.

- Robin zice că probabil e Geoffrey. Tonul ei avea o notă

întrebătoare pentru că, bineînțeles, Deirdre murea de curiozitate.

- Nu, nu e el, îi răspunse Caroline, fără alte lămuriri.

Îl simți pe Nick mișcându-se în spatele ei și întoarse capul. Îl văzu la câțiva pași distanță, cu mâinile în buzunare și încruntat.

- Va trebui să plec pentru câteva zile, continuă ea.

- Vrei s-o lași pe Kelly la mine? Deirdre se oferea adeseori să aibă grijă de Kelly. Avea și ea o fiică de aceeași vârstă și cele două erau prietene foarte bune.

- Oh, ești foarte drăguță, dar plecăm împreună. Mergem s-o vizităm pe bunica ei.

- Aha! exclamă Deirdre, surprinsă. Caroline nu-i vorbise niciodată despre rudele ei, lăsând intenționat să se înțeleagă că nu avea pe nimeni decât pe Kelly. Bine, atunci mâine dimineață, la prima oră, vin să văd dacă vrei să te ajut cu ceva. Da? mai zise, văzând că nu mai află nimic de la Caroline.

- Îți mulțumesc, repetă aceasta, apoi Deirdre îi ură noapte bună și închise telefonul.

Caroline puse jos receptorul și, când se întoarse, îl văzu pe Nick uitându-se la ea cu ostilitate. Încercă să-și ascundă tresărirea involuntară, dar el o observă și strânse din buze.

- Cine era? o întrebă cu voce tăioasă.

- Vecina mea. Te-a auzit strigând. Și continuă zâmbindu-i malițios: Doar ți-am spus că din vecini se aude orice zgomot.

- Asta înseamnă că, uneori, e stânjenitor pentru tine, zise el sfredelind-o cu o privire rece ca gheața. Dacă cumva nu înțelesese aluzia, expresia lui batjocoritoare spunea totul,

dar Caroline oricum nu intenționa să-i dea de înțeles că-i va permite să se amestece în treburile ei, așa că se uită la el cu indiferență. Am venit cu mașina tocmai de la Skeldale, așa că tot eu vă duc, pe tine și pe Kelly.

- Mulțumesc, spuse Caroline pe un ton sec.

Urmă un moment de tăcere, timp în care Nick rămase nemișcat, cu sprâncenele încruntate și mâinile în buzunare.

- Helen știe că m-ai găsit?

- Nu încă.

Asta o surprinse. Oare de ce n-o anunțase pe Helen?

- Am hotărât să aștept până te văd cu ochii mei, fiindcă nu știam ce voi găsi aici.

- Detectivul nu ți-a raportat și amănunte? întrebă ea batjocoritor.

- Mi-a relatat tot ce a descoperit, dar nu sunt convins că nu mai e ceva de aflat.

- Ce te-așteptai să găsești aici?

- De ce ești singură? întrebă el brusc, aproape răstit.

- Cum adică, singură?

- Doar tu și Kelly. Ce s-a întâmplat cu Stephen Ryland?

Caroline rămase perplexă. Despre ce naiba vorbea?

- Stephen Ryland? repetă, fixându-l cu privirea.

- Nu te preface că nu știi despre ce e vorba. Ai plecat din Skeldale în aceeași zi cu Ryland, și Peter avea deja suspiciuni în legătură cu voi doi.

Deci asta era, își spuse Caroline. Așa își explicase Peter plecarea ei neașteptată.

- Habar n-aveam că Stephen a plecat din Skeldale, îi replică ea pe un ton cât se poate de calm.

- Nu știai? o ironiză Nick. Dumnezeule, dacă nu te-aș

cunoaște atât de bine, mai că te-aș crede! Cu privirea asta inocentă poți înșela pe oricine. Ia spune, ce s-a-ntâmplat? Te-a părăsit, sau tu te-ai plictisit de el?

- M-ai crede dacă ți-aș spune că nu l-am văzut de când am plecat din Skeldale, că habar n-aveam că și el a părăsit orașul și că persoana lui nu mă interesează câtuși de puțin?

- Nu, nu te-aș crede.

Caroline ridică din umeri, oftând.

- Știam eu. La ce altceva să se fi așteptat? Nick înghițise toate minciunile pe care i le debitase Peter, dar pe ea nici măcar n-ar fi stat s-o asculte, mai ales că nu-i putea spune adevărul.

- Cum ai trăit până acum? Cum ai găsit casa asta? Cred că te-a costat ceva bani, se interesă el plimbându-și ochii prin cameră. Văzută de afară seamănă cu o colivie, dar bănuiesc că la Londra e socotită o locuință acceptabilă.

În obrajii Carolinei apăru câte o mică pată roșie.

- Tata a murit acum patru ani și după ce avocații australieni i-au evaluat averea m-am trezit cu o sumă mare de bani. Din moștenirea lăsată de tatăl ei cumpărase casa cu verandă, iar din salariu reușea doar să plătească rate, facturi și hrana pentru ea și Kelly.

- Banii au venit la țanc, mormăi Nick.

Cu trei ani în urmă când plecase din Skeldale nu s-ar fi putut întreține pe ea și pe Kelly dacă n-ar fi fost banii aceia. Da, așa era. Veniseră la momentul potrivit, ajutând-o să nu-și piardă mințile, iar lui Kelly salvându-i, poate, viața.

- Cum reușești să lucrezi cu normă întreagă, la o mare agenție de publicitate, și să ai grijă și de Kelly?

- Vecina mea o duce la școală și o aduce după-amiaza.

Kelly este colegă de clasă cu fiica ei și rămâne la ele acasă până mă întorc eu, seara. Deirdre e foarte drăguță și, drept să-ți spun, nici nu știu ce m-aș face fără ea.

- Deci, vrând-nevrând, trebuie să aibă grijă și de Kelly cât lipsești de acasă, zise el ironic.

Caroline pufni nervoasă.

- Nu i-am impus nimic lui Deirdre, dacă asta insinuezi! Aranjamentul e în avantajul amândurora.

- Sunt convins, mormăi el, dar privirea lui exprima neîncredere.

- Lui Deirdre îi place să câștige bani fără să aibă o slujbă. Micul venit suplimentar o face să se simtă mai independentă. Înainte să se mărite a lucrat într-un supermarket și singura slujbă pe care o poate găsi aici este tot ceva în genul ăsta, dar ea nu mai vrea. O plătesc cu ora, la prețul care se practică aici pentru baby-sitter. Așa că nu profit de ea.

Caroline era furioasă pentru că se simțea vinovată de viața pe care o duceau, deși știa că nu are ce face. Trebuia să muncească iar agenția o plătea foarte bine. Avea nevoie de banii pe care-i câștiga acolo dar, în același timp, nu putea scăpa de sentimentul de vinovăție dat de faptul că petrecea atâtea ore departe de fiica sa.

Se uită cu antipatie la figura lui ironică. Ce conta ce crede el? Avea și așa destule probleme pe cap, dar nu-l va lăsa cu nici un preț pe Nick Holt să o blameze.

- Acum ești amabil să pleci? Sunt foarte obosită. La ce oră vii mâine dimineață?

- La nouă, zise el, urmând-o în hol. Își luă paltonul și se îmbrăcă. Noapte bună, îi ură, măsurând-o din cap până-n picioare cu o privire rece care o lăsă să înțeleagă limpede ce

credea despre ea, plimbându-și ochii asupra sânilor mici și ridicați, coborând-o apoi asupra taliei înguste și rotunjimii șoldurilor, forme pe care rochia din lână roz le scotea în evidență mai mult decât și-ar fi dorit Caroline în clipa aceea.

Îmbujorată și cu ochii strălucind de furie, îi deschise ușa.

- Somn ușor, mormăi Nick apoi, când el se îndreptă, Caroline trânti ușa și izbucni în plâns.

Capitolul 2

Cu câțiva ani în urmă medicul îi prescrisese somnifere, dar îi fusese frică să le ia, ca nu cumva, dormind prea adânc, să n-o audă pe Kelly când o strigă din camera ei. Ani de-a rândul dormise iepurește, în unele nopți chiar deloc, și era de mirare cum se putuse obișnui să doarmă cinci, șase ore pe noapte, sau dacă era nevoie, chiar mai puțin.

În seara aceea, după ce plânse aproape o oră, adormi de îndată ce puse capul pe pernă, dar nu înainte să bage capul pe ușă ca să vadă ce face Kelly. Fetița dormea cu un braț sub capul întors într-o parte. Caroline îi luase mâna și i-o băgase ușor sub plapumă, apoi o sărutase pe frunte și ieșise în vârful picioarelor.

Când se trezi păsărelele cântau în grădină. Uitase să pună ceasul să sune, dar era abia șapte și avea timp destul să se pregătească. Întinsă în pat și urmărind razele soarelui de toamnă ce se strecurau în cameră, brusc realiză că foarte

curând se va afla la Skeldale, nume de care era legat un noian de amintiri.

O auzi pe Kelly umblând prin camera ei și începu să se frământe. Va trebui să-i spună, dar cum avea să primească vestea? Numai gândindu-se la asta și simțea că i se face rău. Kelly era mult prea matură pentru un copil de vârsta ei dar, chiar și așa, moartea e un fenomen pe care nu l-ar fi înțeles și Carolinei îi era teamă de reacția fetiței.

Ușa se deschise și aceasta intră veselă în cameră, dar cu reproș în priviri.

- E aproape șapte și jumătate și tu nu te-ai ridicat din pat. O să întârziem!

Caroline îi întinse mâna, zâmbindu-i nervos.

- Azi nu te duci la școală, scumpo. Vino aici, vreau să-ți spun ceva.

Kelly urcă în pat și se ghemui în brațele ei.

- Dar n-a venit duminica, spuse cu îndoială în glas.

- Vreau să-ți spun ceva, repetă Caroline și Kelly o privi îngrijorată. Copiii, ca și animalele, au instincte care le depășesc înțelegerea, iar Kelly captase vibrațiile nervoase ale mamei sale și acum era neliniștită.

- E vorba de tăticu', zise Caroline și, imediat, îi simți trupușorul cum se încordează.

Era una dintre cele mai grele situații căreia Caroline trebuia să-i facă față și ar fi ales un alt moment, mai potrivit, dacă timpul n-ar fi presat-o; trebuia să-i spună lui Kelly înainte de venirea lui Nick și înainte de plecarea la Skeldale.

În mod ciudat, reacția fetiței fu asemănătoare cu a ei și, văzând-o pe Kelly plângând, se simți vinovată pentru că nu-l putea jeli pe Peter. Nu-i dorise moartea, dar dorise să-l știe

cât mai departe, pentru că prezența lui o timora; în momentele acelea, însă, se simțea vinovată și mâhnită.

- Tăticu' era bolnav, scumpo, foarte bolnav, dar tu n-ai nici o vină.

Pe Kelly, însă, plânsul o ușură, luându-i de pe umeri povara vinovăției și alungându-i ura și spaima, sentimente care o inspiraseră când pictase umbra ce cădea peste casă și grădină.

Caroline se ridică din pat.

- Mergem s-o vizităm pe bunica. Vrei s-o vezi, nu-i așa? Plecăm azi, așa că trebuie să ne grăbim, da? Până pregătesc micul dejun, du-te și te spală.

- Pe bunica? întrebă Kelly, oprindu-se din plâns. E adevărat? Chiar mergem la Skeldale?

- La Skeldale, bineînțeles, unde în altă parte stă bunica? Și o goni dându-i o pălmuță peste fund. Acum, domnișoară, te speli cum trebuie, apoi te îmbraci.

O auzi pe Kelly alergând pe hol în timp ce ea punea oul fiert în păhărelul galben pe care-l acoperi cu capișonul croșetat special, ca să-l țină cald pentru Kelly. Tot ea îi tricotase fetiței și câteva pulovere; era un mod confortabil de a-și petrece serile lungi în fața televizorului.

Kelly intră tăcută în bucătărie și se așeză la masă. Încă palidă, se uita la mâncarea pe care Caroline i-o pusese în față.

- Nu mi-e foame, mami.

- Încearcă să mănânci ceva, fiindcă avem mult de mers cu mașina.

Kelly își înălță privirea spre ea.

- Cu mașina? Plecăm cu mașina?

Caroline încuviință din cap.

- A venit să ne ia unchiul Nick. Ți-l mai amintești?

Kelly se încruntă.

- Nu e... nu a fost vărul lui tăticu'? Și el locuia în Skeldale.

- Da, așa e. Într-o oră vine să ne ia, așa că în timp ce eu pregătesc bagajele și mă îmbrac, tu mănânci, da? Nu vrei niște lapte rece?

Kelly dădu din cap că da și începu să mănânce fără poftă și strâmbându-se puțin.

Chiar atunci Deirdre bătu la ușă și intră în bucătărie, uitându-se la Caroline ușor îngrijorată.

- Sunteți bine?

Caroline îi confirmă.

- Nu știu cât vom fi plecate. Poți s-o anunți tu pe directoare că Kelly va lipsi o vreme de la școală?

- Da, sigur.

- Și poți să anulezi abonamentul la ziare și lapte? Caroline căută să-și aducă aminte dacă mai avea s-o roage ceva.

- Am cheie și o să vin să verific dacă totul e în regulă, îi promise Deirdre. Nu-ți face griji. Lasă-mi un număr de telefon unde să te găsesc în caz că se ivește vreo problemă.

Caroline îi notă numărul lui Helen și i-l dădu.

- Altceva? o întrebă Deirdre.

- Când ai timp, aș vrea să uzi florile din ghivece. Trebuie udate cam de două, trei ori pe săptămână.

- Bine. Altceva? Deirdre era grăbită să se întoarcă acasă la Sharon care, în mod sigur, la ora aceea, își lua micul dejun.

- Nu, nu cred. Îți mulțumesc din suflet. Cândva am să mă revanșez.

- Ai grijă de tine și ținem legătura, spuse Deirdre, apoi zâmbindu-i lui Kelly îi ură drum bun.

- Pup-o pe Sharon din partea mea, o rugă Kelly, și lui Caroline îi fu teamă să nu înceapă din nou să plângă, dar nu se întâmplă așa, deși fetiței îi tremura buza de sus.

- Bine, pa, mai spuse Deirdre și ieși, iar Caroline alergă în baie. După ce se îmbrăcă pregăti câte o valiză pentru fiecare. Kelly avea nevoie de multe haine, fiindcă le strica într-un ritm infernal, atrăgând murdăria ca un magnet.

De îndată ce sfârși treburile îl sună pe Geoffrey, care se răsti la ea:

- Și cât timp vei fi plecată? Eu ce mă fac între timp?

Geoffrey era un agent de publicitate cu mult talent și care gândea în sloganuri publicitare. Avea o față de o extraordinară mobilitate care-l ajuta să facă niște imitații extrem de reușite, și o limbă ascuțită ca o lamă de brici.

- Îmi pare rău, dar n-am ce face, se scuză Caroline. Niciodată nu-i vorbise despre căsătoria sa, dar credea că el bănuiește ceva, pentru că era un tip intuitiv, versat și cu o minte ageră.

Când reveni în bucătărie Kelly strânsese deja masa și spălase vasele. Tocmai puse castronul de cereale în uscătorul de vase.

- Bravo, o lăudă Caroline. Kelly învățase s-o ajute în gospodărie și o făcea mai ales dimineața, când amândouă se grăbeau să plece, una la serviciu, cealaltă la școală.

Se auzi soneria și Kelly tresări.

- Trebuie să fie unchiul Nick, zise Caroline pe un ton vesel. Te duci tu să-i deschizi, scumpo?

Kelly ieși tăcută din bucătărie și Caroline auzi ușa

deschizându-se și pe Nick spunând:

- Bună, tu ești Kelly, nu-i așa? Te-ai schimbat atât de mult, mai să nu te recunosc. Credeam că ești mai înaltă!

Niciodată nu-i vorbise atât de drăguț, se gândi Caroline, apoi apăru și ea, iar Nick îi aruncă o privire aspră, fără măcar să schițeze un zâmbet.

- Astea-s bagajele? Mă duc să le pun în portbagaj.

- Mulțumesc. În prezența lui Kelly încercau să se comporte politicos unul cu celălalt. Nick luă bagajele și ieși, iar Caroline, cu degetele tremurându-i puțin, o ajută pe Kelly să-și tragă fermoarul hanoracului tivit cu blăniță.

- Acum îmi aduc aminte de el, spuse veselă fetița. E simpatic.

- Mai du-te o dată la baie înainte de plecare, o sfătui Caroline, prefăcându-se că n-a auzit.

- Abia am fost, protestă Kelly, țopăind de nerăbdare.

Și, înainte s-o poată opri, fetița o zbughi afară.

Caroline își puse haina și se încheie la nasturi, pentru prima oară nemaigândindu-se că în următoarele ore va călători în mașină cu Nick. Dar va sta în spate cu Kelly, altfel, simțindu-l prea aproape, ar fi fost tot timpul tensionată.

Ieși afară și încuie ușa de la intrare. Razele soarelui care se jucau în frunzișul de la poalele dealului dădeau peisajului un aer vesel, ospitalier. Noaptea, luminile caselor din vale străluceau ca stelele pe cer. În dimineața aceea cerul era senin, și la orizont se putea zări Londra, o aglomerație de acoperișuri, turle ascuțite de biserici și zgârie-nori. Suburbia în care locuiau se afla la 8 kilometri de centrul capitalei. Londra se întindea pe o suprafață în formă de cerc, ce se lărgea cu fiecare zi, devorând zone verzi și

cătunuri, ca o ciupercă otrăvitoare.

Caroline trase adânc aer în piept. Amintirile despre Skeldale o frământau atât de mult încât nu mai privi cochetul orășel Yorkshire și terenurile mlăștinoase din vecinătate.

Se îndreptă spre mașina care o aștepta, un Porche negru, tipic pentru gusturile sofisticate ale lui Nick Holt, și se opri să o privească mută de admirație, însă el o luă de braț și o împinse pe scaunul de lângă șofer. Kelly era deja pe bancheta din spate.

- Ce mașină grozavă, nu-i așa, mami?

- Da, grozavă, răspunse Caroline pe un ton sec, în timp ce Nick se așeza alături; apoi el îi aruncă o privire ironică și porni motorul.

Caroline se întoarse să privească prin luneta din spate și o văzu pe Deirdre pe aleea din fața casei, uitându-se curioasă după mașină. Îi făcu semn cu mâna și aceasta îi răspunse la fel.

- Până la prânz trebuie să ajungem la Skeldale, mormăi Nick, dând colțul străzii.

- Ce viteză atinge? îl întrebă Kelly aplecându-se între ei peste scaunele din față, îmbujorată de emoție. Caroline o privi îngrijorată, dar se părea că fetița uitase de vestea morții tatălui ei. Copiii au un comportament imprevizibil iar Kelly știa cum să-și alunge din minte amintirile neplăcute. Ea, Caroline, nu va reuși niciodată această performanță. În clipa aceea fetița era încântată și nerăbdătoare să ajungă la Skeldale, în mașina aceea elegantă și rapidă. Nu mai urcase niciodată într-o asemenea mașină, și nici Caroline.

- Așteaptă să ajungem pe autostradă și-ai să vezi atunci, îi

promise Nick și Caroline simți cum inima începe să-i palpite. Ei nu-i plăcea viteza.

- Oh! exclamă Kelly, în culmea fericirii, uitându-se la Nick cu ochi strălucitori ce exprimau adorație. Caroline întoarse capul, încruntându-se.

Îl auzi pe Nick vorbindu-i fiicei sale pe un ton calm și folosind cuvinte pe înțelesul ei, pentru ca ea să-i poată răspunde. Kelly era extaziată, iar Caroline nu trebuia să-i vadă fața ca să-și dea seama că Nick îi alungase tristețea. Kelly nu mai cunoscuse până atunci pe cineva ca el. Era chiar mai grozav decât zâna cea bună din povești.

O dată ajunși pe autostrada spre nord, mașina prinse viteză, lăsând în urmă șoferi invidioși cu mașini mai puțin performante. Caroline îl urmări un timp pe Nick cu coada ochiului, cum mânuia volanul cu dezinvoltură, apoi întoarse capul înăbușindu-și emoția. Se detesta pentru că prezența lui o tulbura la fel de mult ca în ultimul an dinaintea plecării din Skeldale.

Nick receptase cele câteva semnale imprudente ce o dăduseră de gol. O dată sau de două ori o surprinsese privindu-l pe furiș și de-atunci în ochii lui albaștri începuse să citească dispreț și ostilitate.

El credea că acela era motivul real al acuzațiilor pe care Peter i le aducea ei și începuse s-o evite, pe cât posibil, dar Caroline știa ce e în mintea lui, atunci când se mai întâlneau cu diverse ocazii, și acest lucru o făcea să sufere. Ce ironie a sorții!

La ora unsprezece se opriră la un bar pe autostradă, să bea câte o cafea. Kelly o zbughi să inspecteze jocurile mecanice, luându-și cu ea o Cola și câțiva biscuiți pe care-i

devoră într-o clipă. Caroline își ținea capul în jos, uitându-se pe masă și așteptând să se răcească puțin cafeaua aburindă.

Îl simți pe Nick pironindu-și ochii asupra ei. Vântul îi ciufulise părul și acum soarele i se juca în buclele mătăsoase. Precis arăta ca naiba și singurul lucru pe care și-l dorea în momentul acela era ca el să nu se mai uite la ea atât de insistent, pentru că asta îi înghețase sângele în vene.

- Ce zi superbă, nu-i așa? zise pe un ton vesel, trecându-și degetele prin păr, încercând să și-l aranjeze.

- Așa e! Vocea ironică și felul în care el îi urmărea mișcarea mâinii o făceau și mai nervoasă.

- Helen știe că venim?

- Am sunat-o aseară. Nick sorbi din cafea și continuă: Începuse să plângă.

- Oh, săraca Helen!

- Da, săraca Helen, o îngână el, malițios. Ține foarte mult la tine. Dumnezeu știe de ce, mai grăia privirea lui și Caroline simți că roșește.

- Și eu o iubesc mult, zise, înfruntându-i privirea.

- Nu mai spune! exclamă el, părând sincer surprins.

- Da!

- Atât de mult încât în trei ani nici măcar o felicitare de Crăciun nu i-ai trimis, murmură el ridicând o sprânceană.

Remarca lui o deranjă și Caroline întoarse capul. O zări pe Kelly stând lângă unul din jocurile mecanice și urmărind punctajul pe tabela electrică.

- Ce faci, exact, la agenția aceea de publicitate? o întrebă Nick și ea îl privi din nou.

- Concep reclame. Dar, firește, știi deja acest lucru, adăugă nervoasă. Nu se poate ca detectivul pe care l-ai anga-

jat să nu se fi interesat ce fac.

Nick ridică din umeri, surâzând.

- Cred că a aflat și cu ce săpun te speli. E un tip meticulos.

- Nu-i deloc amuzant, izbucni Caroline. N-aveai nici un drept să-l pui să mă spioneze! Mi se face rău când mă gândesc că și-a băgat nasul în viața mea personală.

- Secretele vieții tale personale nu le-a descoperit, zise Nick, fixând-o cu privirea. În legătură cu asta n-a obținut nici o informație.

- Hotărăște-te... tocmai ai spus că știe până și ce săpun folosesc!

- În schimb, n-a aflat cu cine te culci, rosti el, tărăgănând cuvintele și uitându-se cu o plăcere sardonică la fața ei roșie ca focul.

- Ce dezamăgire pentru tine, murmură Caroline, simțind că în clipa aceea îl detestă.

- Asta numai fiindcă, bineînțeles, tu și șeful tău sunteți cât se poate de discreți. Detectivul mi-a spus că e un tip stilat.

- Oh, nu fi absurd! izbucni ea.

- Iar asta va fi o mare ușurare pentru Frey Forrester, continuă el, rânjind.

Caroline se crispă. Nu-l putea lăsa să creadă în continuare minciunile pe care Peter i le băgase în cap. Frey era un om deosebit și ar fi fost un dezastru pentru el, ca doctor, dacă s-ar fi aflat zvonurile care circulau pe seama lui. Nu putea lăsa să-i fie știrbită reputația.

- Între mine și Frey n-a fost absolut nimic. Asta era doar în imaginația lui Peter. N-am avut cu nimeni nici o aventură

și în afară de el n-a existat alt bărbat.

Nick hohoti scurt, privind-o batjocoritor.

- Ăsta-i adevărul, insistă ea, dorind să fie crezută. Niciodată nu m-am uitat la altcineva.

- Așa să fie, Caroline? Vocea ironică și privirea lui ce parcă o ardea îi aduseră în minte o întâmplare care, până și acum, după atâta vreme, reușea să o tulbure. Întoarse repede capul, îmbujorată, simțindu-și sângele pulsând în tâmple.

Tăia niște trandafiri în grădină când apăruse Nick care venise să-i transmită din partea lui Helen că ceaiul e gata. Soarele abia asfințise, dar fluturii de noapte se iviseră deja, zburând în jurul copacilor. Caroline tocmai îl urma, abătută, când un fluture îi atinsese fața și țipase de frică.

- Ce s-a-ntâmplat? o întrebă el surprins și ea își ridicase privirea îngrozită spre el, ca imediat să înceapă să râdă, realizând că se speriase degeaba din cauza unui biet fluture. Și atunci Nick se aplecase și o sărutase, iar ea nu se ferise. Dimpotrivă, se lipise de el, îi încolăcise gâtul cu brațele și răspunse sărutului cu frenezia clipei ce nu avea nici început, nici sfârșit. Nick întrerupse brusc acel sărut pătimaș și se repezi în casă, fără un cuvânt, lăsând-o înmărmurită și înfricoșată de ce făcuse.

Fusese prima și ultima oară când se întâmplase așa ceva. După acea întâmplare, Nick începuse să fie distant, ostil, neprietenos, convins că suspiciunile lui Peter în ce o priveau erau întemeiate. Dacă pe el îl sărutase așa, atunci nu s-ar fi dat în lături s-o facă cu oricine. De multe ori Caroline se întrebase dacă nu cumva el o sărutase intenționat, să vadă cum reacționează, și se detesta pentru ce făcuse, pentru că se dăduse de gol și, bineînțeles, nu-i

putea spune: „Tu ești singurul bărbat la care m-am uitat!" Ar fi crezut-o? Și așa să fi fost, s-ar fi simțit penibil și umilită să-i mărturisească acest lucru.

Kelly apăru în fugă și părăsiră localul tăcuți, dar fetița era prea vorbăreață și plină de vervă ca să observe ceva, și tot drumul spre nord fu de o neînchipuită exuberanță.

Lăsară în urmă șesul și câmpurile mănoase din centrul țării, îndreptându-se spre un ținut cu dealuri aride și mlaștini unde creștea iarba neagră. Toamna schimbase culorile pământului, de la verdele crud, mustind de apă, la galbenul-ruginiu al ierburilor uscate.

Kelly începuse să se plictisească și abia dacă mai scotea o vorbă. Își lăsase capul pe speteaza moale a banchetei și căsca obosită. Caroline privea afară la stâncile mici împrăștiate pe dealuri și jos, în vale, care făceau ca peisajul să semene cu o tablă de șah.

Prezența lui Nick, trupul lui suplu aproape atingându-se de al ei, profilul cu trăsături aspre și tăcerea apăsătoare, toate la un loc o tulburau și Caroline făcea eforturi să-și abată atenția de la el, ba urmărind zborul unei ciori care poposi într-un lan, ba uitându-se pe vârful unui deal la ruinele invadate de buruieni ale unei mânăstiri, sau la casele cenușii din piatră cu acoperișuri din ardezie, din sătucurile prin care treceau.

Dar nimic din toate acestea n-o interesa cu adevărat, doar se prefăcea că admiră peisajul, ca să nu se lase copleșită de liniștea ce-o înconjura.

Cerul senin se întunecă treptat și stropi repezi de ploaie începură să bată în parbriz.

- Plouă, zise Kelly și Caroline îi confirmă.

Așa își amintea ea Skeldale și se părea că aceea era vremea cea mai potrivită pentru întoarcerea acasă; vântul șuierând în vale, copacii biciuiți de ploaie și frunze veștede spulberate de vijelie plutind deasupra câmpurilor.

- Bun-venit acasă, îi ură Nick pe un ton ironic și, întorcând capul spre el, Caroline observă cu uimire că zâmbește.

Skeldale era adăpostit în cuta unui deal înconjurat de terenuri mlăștinoase, poziție care-l ferea de crivățul iernii. Helen locuia la celălalt capăt al orașului, dar, spre surprinderea Carolinei, Nick n-o luă pe șoseaua îngustă ce străbătea orașul, ci pe un drumeag, la stânga.

- De ce mergem pe-aici? întrebă, amintindu-și brusc că pe acolo se ajungea la el acasă.

- Helen locuiește la mine, răspunse el cu o voce fără inflexiuni.

Caroline se îndreptă din umeri.

- Când a ieșit din spital nu era în stare să-și poarte singură de grijă, așa că am invitat-o să se mute la mine până se reface complet.

Caroline se îngrozi la gândul că Nick se putea aștepta ca ea să accepte să locuiască sub același acoperiș cu el.

- Crezi că găsim o cameră liberă la hotelul din Market Square? întrebă ea pe un ton voit indiferent, sperând ca vocea să-i sune normal.

- Veți sta la mine, zise Nick aruncându-i o privire malițioasă.

- Ești foarte amabil, dar...

- Dar nimic, o întrerupse el, scurt.

- Vorbesc serios...

- Camerele voastre sunt deja pregătite.

Caroline ar fi continuat să protesteze dacă Nick nu i-ar fi aruncat o privire dură, amenințătoare, care o amuți. Se lăsă pe spate, roșie la față de nervi. La urma urmei, era vorba doar de câteva zile și nu trebuia decât să se obișnuiască cu ideea.

- Drăguț din partea ta că te-ai deranjat atâta, spuse, abia abținându-se să nu izbucnească, dar fu răsplătită cu altă privire rece.

- Eu nu m-am deranjat deloc. Menajera a avut grijă de toate.

- Doamna Bentall încă mai lucrează la tine? Caroline și-o amintea vag: o femeie slabă, cu păr cărunt și trăsături parcă săpate în piatră.

- Da.

Mașina luă o curbă strânsă și zidurile cenușii ale unei case se zăriră printre crengile golașe ale copacilor, profilându-se pe cerul plumburiu.

Caroline întoarse capul să se uite în spate. Kelly adormise cu capul pe speteaza banchetei, cu gura întredeschisă și fața îmbujorată. Îi era milă s-o trezească. Drumul fusese obositor pentru ea, nefiind obișnuită să călătorească pe distanțe lungi, străbătând țara în mașină.

Nick răsuci volanul și încetini viteza ca să intre pe poarta înaltă de fier. Caroline se uită curioasă la casa cu ziduri de piatră. Nu fusese decât de câteva ori acolo și și-o amintea vag.

Nick opri în fața intrării principale, coborî și deschise portiera, apoi amândoi se uitară la Kelly care încă dormea.

- Doamnă Storr...

Vocea aspră și nervoasă pe care o auziră în spate îi făcu

să se întoarcă. Helen stătea în prag, iar în spatele ei doamna Bentall încerca s-o împiedice să iasă în ploaie.

- Așteptați aici că vin ei la dumneavoastră, o sfătui aceasta pe tonul îngăduitor cu care te adresezi unui copil.

Caroline alergă cu brațele deschise spre Helen care suspină, cu ochii plini de lacrimi:

- Oh, scumpa mea, nu credeam că am să te mai văd vreodată. Unde-i Kelly? N-ai adus-o cu tine?

Îmbrățișând-o și sărutând-o, Caroline îi spuse:

- E în mașină. A adormit frântă de oboseală.

- Abia aștept s-o văd. Cred că s-a schimbat foarte mult. Mi-a fost atât de dor de voi și-i mulțumesc lui Dumnezeu că v-a adus aici pe amândouă, spuse Helen cu voce slabă, zgribulindu-se de frig.

- Intrați în casă! Vreți să vă îmbolnăviți din nou de pneumonie? o certă doamna Bentall.

- Nick, ad-o pe Kelly înăuntru, ad-o înăuntru, Nick, îi spuse Helen, plângând și râzând în același timp.

- Lasă că o aduce, zise Caroline, trăgând-o de mână. Vino înăuntru, Helen, nu mai sta în frig.

Șemineul din piatră în care focul ardea vesel, fotoliile moi și comode, covorul roșu și draperiile de catifea dădeau camerei un aer intim, ospitalier.

- Stai jos, Helen, îi spuse Caroline, dar aceasta nu se așează. Se uita spre ușă, nerăbdătoare. În obraji avea două pete mici, roșii. Întotdeauna fusese o femeie slabă, acum însă era trasă la față și prin pielea străvezie i se vedeau oasele fragile. Părul îi albise complet și arăta mult mai în vârstă decât cei șaizeci de ani pe care-i avea. Privind-o, Caroline simțea că o doare sufletul. Nick intră ducând-o în

brațe pe Kelly care privea somnoroasă în jur, clipind des din cauza flăcării puternice a focului din cămin. Avea fața îmbujorată de căldură și ochi strălucitori.

- Kelly, iubita mea, zise Helen.

- Stai jos! îi ordonă el, nervos, și Helen se așeză, docilă, dar cu brațele întinse spre Kelly, care se repezi și i se urcă pe genunchi.

Capitolul 3

În seara aceea, după ce Kelly fu dusă la culcare, Nick dispăru discret, spunând că trebuie să treacă pe la un prieten, iar Caroline și Helen rămaseră de vorbă lângă foc. Întreaga după-amiază Helen și-o petrecu cu nepoata sa, sub privirea ușor neliniștită a Carolinei, căreia îi era teamă să nu se obosească prea mult. Helen era atât de slăbită încât prea mult efort nu-i făcea bine. Pentru orice eventualitate o supraveghease tot timpul, gata în orice moment să intervină ca s-o convingă să se odihnească, dacă ar fi dat semne de oboseală.

- Ar trebui să te duci la culcare, Helen, o sfătui Caroline, uitându-se la ceas.

- Nici nu mă gândesc, ripostă aceasta, privind-o veselă. Nu începe și tu... mi-ajunge cât mă cicălește doamna Bentall.

- Are dreptate, a fost o zi obositoare pentru tine.

- De multă vreme nu m-am simțit atât de bine. Oh, scumpa mea, mi-a fost atâta dor de tine și n-am cuvinte să-ți spun ce fericită sunt că v-ați întors.

- Și nouă ne-a fost dor de tine și ne bucurăm că suntem aici. Caroline ezită o clipă, apoi continuă: Helen, mi-am făcut mereu reproșuri pentru felul în care am plecat, știind că-ți vei face griji în privința noastră, dar...

- Știu, o întrerupse Helen. Te-am înțeles.

- N-am vrut să afli unde suntem. Imediat, însă, îi păru rău de ce spusese, fiindcă Helen o înțelesese încă de la început. Scuză-mă.

- Ești ultima persoană care ar trebui să-și ceară iertare. Eu ar trebui s-o fac pentru că ai îndurat prea multe.

- Dacă n-ar fi fost Kelly, aș fi suportat în continuare.

- Știu, spuse Helen, îndreptându-și privirea spre focul din șemineu.

Câteva momente se lăsă tăcerea. Se auzea doar vântul șuierând prin hornul șemineului, ploaia răpăind pe acoperișul casei și pocnetul scânteilor din lemnele uscate.

- Kelly s-a schimbat foarte mult, zise Helen brusc. Ai făcut treabă bună. Mi-era teamă că a rămas un copil timorat.

- Și mie mi-era frică de asta. Caroline se gândea la pictura de pe peretele de acasă. Umbra întunecată făcea parte din viața fiicei sale, iar Kelly nu putea uita complet acea perioadă - i s-ar fi cerut prea mult - dare reușea acum să nu se mai gândească decât la lucruri plăcute. Ultimii trei ani îi oferiseră fetiței mediul în care să se dezvolte normal și în deplină siguranță, mediul de care are nevoie orice copil și de care-i depindea tot restul vieții.

- Cine știe ce s-ar mai fi întâmplat, îi întrerupse Helen

șirul gândurilor. Trei ani înseamnă mult.

- Ți s-a părut mult, nu-i așa, Helen? Caroline o privea cu milă. Și înainte ca ea să părăsească Skeldale, Helen fusese mereu stresată și nervoasă, dar acum era doar umbra femeii care fusese când o cunoscuse Caroline.

Privirile li se încrucișară.

- Nu a fost ușor deloc, îi mărturisi Helen. Peter a devenit din ce în ce mai violent și umbla beat tot timpul. Frey a încercat să-l convingă să se intereseze pentru dezalcoolizare, dar asta a înrăutățit lucrurile. Nici măcar n-a mai vrut să stea de vorbă cu el, iar Frey n-avea cum să-l oblige. Peter n-a vrut să mai consulte vreun alt medic, refuzând să admită că este alcoolic și spunând că oricând se poate lăsa de băutură, dar n-are de ce. Era singurul lucru care-i mai păstra mintea limpede, zicea el, și nu putea renunța la singura plăcere care-i mai rămăsese.

Caroline își închipuia ce se petrecuse acolo de când plecase din Skeldale. Totul începuse cu mult timp în urmă. La început, nici ea nici Helen nu realizaseră gravitatea situației. Peter era destul de șiret ca să nu dea nimic de bănuit, dar când ele au înțeles, în cele din urmă, că devenise dependent de băutură, i s-au aliat, ascunzându-i și acceptându-i viciul. Helen nu suporta gândul ca cineva să afle și era atât de îngrozită încât plângea ca un copil, rugând-o pe Caroline să nu-l dea de gol. Peter rămăsese impresionat când descoperise asta și le promisese că nu va mai bea. Câteva săptămâni s-a ținut de cuvânt apoi, din cauza unor neplăceri la serviciu, s-a apucat din nou de băutură. Caroline a încercat să aibă o discuție cu el și atunci a avut loc prima scenă violentă.

În furia beției a bătut-o atât de rău încât Helen a trimis după Frey, care n-a crezut povestea lor, cum că se lovise alunecând pe scări. După incident, Peter le rugase să-l ierte, jurând din nou că nu se va mai atinge de băutură. Părea sincer chinuit de remușcări. Plângea și o săruta pe Caroline, privind-o îngrozit de ce-i făcuse.

În următoarele luni, cu mult tact, Frey a reușit s-o convingă pe Caroline să accepte adevărul.

- Trebuie să urmeze un tratament. E bolnav, Caroline, și are nevoie de îngrijire medicală, o sfătuise el.

- Dar încearcă să se lase. Într-adevăr încearcă, Frey. În fiecare dimineață, Helen și cu mine căutăm prin casă sticlele de băutură, dar nu cred să le țină ascunse.

- Povestea asta am auzit-o de prea multe ori. Chiar și în orașele mici, cum e Skeldale, situația aceasta ia proporții îngrijorătoare. Tu și mama lui n-aveți cum să-l ajutați. Numai el o poate face, dar îndrumat și sprijinit de cei care se ocupă cu aceste probleme. Am să-ți dau un număr de telefon, în caz că vreodată o să ai nevoie de ajutor. Cei de acolo vor veni, indiferent de oră. Sunt persoane competente care știu ce au de făcut în asemenea situații.

Se încercase și această variantă, dar fără succes. Frey, pur și simplu, nu reușise să-l convingă pe Peter că își face singur rău, iar acesta invoca fel de fel de pretexte, cu care motiva faptul că se apucase din nou de băut: la slujbă lucrurile mergeau prost și asta îl deprima, sau că fusese la o petrecere și băutura îl ispitise. De fiecare dată găsea noi scuze.

La un moment dat găsise una perfect plauzibilă, anume că nu-i plăcea să-l vadă pe Frey, pentru că acesta cunoștea adevărul de la Caroline și asta îl deranja. Începuse să-și

manifeste în public antipatia, dar fiindcă nu dorea ca cineva să afle adevăratul motiv pentru care nu-l agrea pe Frey, invoca faptul că el și Caroline începuseră să se vadă cam des, având însă grijă să nu răspândească zvonul că sunt amanți, de teamă că Frey l-ar putea da de gol; nu dorea o confruntare în public care, probabil, ar fi dezvăluit adevărul: că bea.

De la suspiciunea în ce-l privea pe Frey până la îngăduința celor din jur, pe motiv că este gelos, nu a fost decât un pas, iar gelozia era tocmai justificarea de care avea nevoie.

Caroline trebuia să-i suporte scenele de gelozie iscate fie și numai pentru că stătea de vorbă cu un bărbat. Și-atunci s-a închistat în propria carapace. Nu mai ieșea afară decât rareori și evita pe toată lumea, inclusiv pe Frey. În casă atmosfera devenise insuportabilă, terifiantă, dar picătura care umpluse paharul a fost când Peter a început s-o lovească pe Kelly. Și nu o făcea decât atunci când era ametit de băutură. În acele momente Helen și Caroline încercaseră s-o țină pe fetiță departe de el, dar nu întotdeauna reușiseră. Caroline era permanent îngrozită de ce i s-ar putea întâmpla copilului.

În cele din urmă și-a luat fetița și a plecat de acasă. Chiar înainte de căsătoria cu Peter, tatăl ei emigrase în Australia, pentru a locui împreună cu sora lui, la Sydney, și la moarte îi lăsase fiicei sale o mare sumă de bani, așa că se hotărâse să dispară cu Kelly înainte să se întâmple ceva mai grav.

Nu încetase brusc să-l iubească pe Peter, ci treptat, până ce în sufletul ei pustiit nu mai simțise față de el decât frică și durere.

Când trăiești o vreme sub o asemenea teroare e greu să-ți regăsești liniștea și să iei viața în piept fără teamă.

- Aș fi vrut să nu înfrunți situația de una singură, îi spuse lui Helen. Aș fi vrut să fiu aici când a murit. Cele două femei învățaseră să-și exprime gândurile prin vorbe puține. Trăiseră prea mult într-o conspirație a tăcerii și ceea ce privirea lor exprima, putea umple golurile lăsate de cuvinte.

- Cel mai tragic este... începu Helen, dar se opri.

- Da, știu, șopti Caroline. Într-adevăr cel mai tragic era că amândouă se simțeau ușurate, senzație pe care nu și-o putea reprima.

- Totuși, mă gândesc că s-ar fi putut face ceva.

- Nu, zise Caroline pe un ton hotărât. Amândouă am încercat tot ce era posibil.

- Poate mai trebuia făcut ceva, insistă Helen. Am fost mama lui, dar n-am fost în stare să-l ajut, adăugă, frământându-și degetele subțiri în poală.

- Frey spunea că el e singurul care se poate ajuta, îi aminti Caroline.

- Am fost prea severi cu el când era copil și chiar în adolescență, spuse Helen, privind flăcările din șemineu. Tatăl lui era un om aspru, de modă veche, care avea idei foarte clare despre cum trebuie educat un băiat. Peter mânca bătaie deseori... nu rău, dar suficient ca să-l țină într-o permanentă stare de încordare nervoasă.

- Eu niciodată n-am bătut-o pe Kelly, fiindcă nu cred în eficiența acestei metode de educare a copiilor. Pe fetiță o îngrozea orice formă de violență, până și pălmuțele pe care orice mamă le dă copilului său atunci când acesta e obraznic.

- Nici eu, dar acum aș vrea să-l fi înțeles mai bine când era mic, însă pe atunci bătaia era ceva obișnuit și mie mi se părea normal. Până și la școală profesorii îi loveau pe copii cu bățul.

- Nu te învinovăți, zise Caroline și, ridicându-se, îngenunche în fața ei, luându-i mâinile într-ale ei. Nu cred că bătaia l-a făcut să se apuce de băutură. Peter a avut o fire slabă, pentru că un om se autodistruge și-i chinuiește pe cei din jur doar atunci când este un inadaptabil.

Helen îi strânse mâinile cu putere.

- Oh, cât mă bucur că te-ai întors acasă! Singura persoană cu care puteam vorbi despre asta era Frey, dar el e prea ocupat ca să stea la discuții cu mine, așa că tot timpul mi-am derulat în minte scene acelea, până am simțit că-mi pierd mințile.

- Acum poți vorbi dacă simți nevoia, spuse Caroline. În ce o privea, n-ar mai fi ascultat nici un cuvânt, dar dacă asta îi ușura lui Helen sentimentul de vinovăție, era dispusă s-o facă la nesfârșit. În ultimii trei ani își consumase toată energia ca să-l uite pe Peter și să șteargă din viața lui Kelly acele umbre ce-i bântuiau amintirile, dar Helen trebuise să le retrăiască mereu, și asta nu și-o putea ierta. O lăsase să se descurce de una singură într-o situație de nesuportat și n-avea rost să-și spună că o făcuse pentru binele lui Kelly, pentru că, deși acesta era adevărul, o voce lăuntrică nu-i dăduse pace, întrebând-o cât o făcuse pentru Kelly și cât pentru propria liniște. Și nu avea răspuns la această întrebare fiindcă, pur și simplu, nu știa.

La lumina focului din șemineu Helen vorbea rar, cu o voce fără inflexiuni, iar Caroline o asculta până ce pendula

din hol începu să bată, făcându-le să tresară.

- E zece! Acum chiar că trebuie să mergi la culcare.

Helen căscă.

- Știi că ai dreptate? Sunt obosită. Am vorbit până mi s-a făcut somn.

Caroline râse.

- Și eu sunt obosită, așa că vin cu tine. Am călătorit mult, deși Nick a condus cu o viteză fantastică. Pe autostradă am stat cu sufletul la gură.

- Dar Kelly a fost încântată, fiindcă numai despre asta mi-a povestit. Nu i-a fost frică, nu-i așa? Nu mai e un copil fricos. Helen tăcu și, privind-o cu ochii măriți de uimire, repetă: Oh, slavă Domnului că nu mai e un copil fricos.

Caroline o luă de mijloc și o conduse afară din cameră. Helen slăbise mult și nu părea să cântărească mai mult decât Kelly.

Vântul șuiera pe sub ușa grea de stejar și când trecură prin hol, Caroline văzu fluturând marginile covorului. Dacă în clipa aceea s-ar fi aflat în căsuța ei, zgomotele pe care le auzea ar fi speriat-o de moarte. Când locuiești de unul singur te cuprinde teama și nu cedează decât o dată cu ivirea zorilor.

Îi ură noapte bună lui Helen și intră în camera sa. Când fu gata de culcare se duse să vadă dacă Kelly doarme liniștită. Fetița obișnuia să doarmă ghemuită, cu un braț pe cap, și în fiecare seară când se ducea să o sărute îi băga mânuța sub cearșaf.

Tocmai închidea ușa de la camera fetiței când un zgomot venind din spate o făcu să se întoarcă brusc și, speriată, își duse palma la gură. Era Nick și Caroline răsuflă ușurată.

- Nu te-am auzit, șopti nervoasă.

El o măsură din cap până-n picioare cu o privire insolentă și simțindu-i ochii ca o lamă incandescentă plimbându-se peste trupul ei, Caroline se înfioră. Halatul alb din dantelă subțire avea mai mult un rol decorativ. Prin el i se vedea pielea lucind, pârjolită de privirea lui.

- Mă așteptai, Caroline? o întrebă el, tărăgănând cuvintele batjocoritoare.

Încercă să se strecoare pe lângă el, dar Nick îi tăie drumul. Fu gata să protesteze, dar ochii ce o sfredeleau o amuțiră. Se îmbujoră și inima începu să-i bată frenetic în piept.

- Ai așteptat mult? o întrebă pe tonul acela grav, zeflemitor, și ea înțelese foarte bine ironia și dublul înțeles al cuvintelor. Ți-e frig? continuă zâmbind cu satisfacție cinică atunci când o văzu înfiorându-se. Se apropie de ea, corpurile lor aproape atingându-se și-și trecu un deget peste pielea ei acolo unde mâneca lăsată în jos îi dezgolise umărul. Caroline își ținu respirația, iar degetul coborî spre despicătura dintre sâni.

- Nu, șopti înfuriată, împingându-i mâna într-o parte, și el hohoti scurt. Îl privi în ochi, tremurând de indignare, și în clipa aceea simți că îl urăște. Acolo unde el o atinsese, pielea îi dogorea și după expresia feței lui își dădu seama că el știa acest lucru.

De data asta trecu repede pe lângă el și Nick nu-i mai aținu calea. Caroline închise ușa în urma ei și se trânti pe pat. Se detesta aproape la fel de mult ca pe el.

În dormitor era întuneric beznă. Luna era ascunsă în nori, iar pe strada aceea, la capătul căreia începeau

mlaștinile, nu exista lumină electrică. Emoțiile o copleșeau provocându-i în suflet o durere atât de adâncă, încât simțea că se sufocă. Ca să și-o înăbușe se băgă sub cearșaf și-și ascunse fața în pernă.

Când coborî dimineața la micul dejun, cerul era de un albastru intens. Nick citea ziarul, ronțăind o felie de pâine prăjită. O privi doar în treacăt, dar asta fu de-ajuns ca să-i taie respirația.

- Bună dimineața, zise ea, încercând să pară veselă. Ce vreme superbă, nu-i așa?

- Da, superbă, repetă el, în timp ce Caroline, roșie la față și evitându-i privirea, se așeză la masă. Ce program v-ați făcut pentru astăzi? o întrebă el, ștergându-și degetele cu un șervețel.

- Nimic deosebit, îi răspunse Caroline, turnându-și cafea în ceașcă. Helen mi-a spus că, de obicei, stă în pat până mai târziu.

- Are nevoie de mult odihnă.

- Sigur. Caroline întinse mâna să ia o felie de pâine, dar sub privirea lui care-i urmărea fiecare mișcare, o scăpă înainte s-o pună în farfurie.

- Am să-i spun doamnei Bentall să mai prăjească niște pâine.

- Nu, n-o deranja...

- Nu e nici un deranj, o asigură el. Doar pentru asta e plătită.

- De fapt, nici nu mi-e foame.

Dar Nick n-o luă în seamă și o chemă pe doamna Bentall sunând clopoțelul.

- Doamnă Storr, doriți numai pâine prăjită sau să vă

pregătesc și un ou cu șuncă?

- Nu, mulțumesc, zise Caroline zâmbindu-i. Pentru mine nu, dar lui Kelly îi place să mănânce la micul dejun un ou fiert. Încă doarme și vreau s-o mai las puțin.

- Da, da, mai lăsați-o pe fetiță să doarmă.

După ce doamna Bentall ieși, Caroline începu să-și soarbă cafeaua, uitându-se pe fereastră. Soarele transformase în bronz strălucitor frunzele rămase pe crengile copacilor. Vântul nu mai bătea, iar orizontul era ușor înnegurat de o ceață albăstruie, ca un fum. Caroline se uita în zare simțind privirea insistentă a lui Nick asupra ei ca pe niște ace de gheață înfipte sub piele. Probabil că o făcea intenționat, iar ea n-o putea evita, deși senzația era neplăcută.

Când el se ridică, tresări, urmărindu-l cu privirea cum ocolește masa și se apropie de ea. Oprindu-se în fața ei, îi spuse zâmbindu-i ironic:

- Acum trebuie să plec la lucru, iar asta nu poate decât să te bucure.

Apoi Caroline auzi ușa și, rămasă singură, închise ochii. Nu-i va fi deloc ușor să locuiască sub același acoperiș cu un om care o trata astfel.

Dimineața trecu în liniște și, după prânz, Kelly insistă să iasă la plimbare cu cei doi câini ai lui Nick, iar Caroline îi promise că o vor face mai târziu.

- Frey o să treacă pe aici după-amiază, o anunță Helen pe Caroline. Îi datorez atât de mult.

Kelly o privi mirată.

- Îi datorezi mulți bani?

- Nu, scumpa mea, nu bani, îi răspunse Helen surâzând

și fetița păru puțin dezamăgită.

- Atunci, ce? întrebă ea și dând din cap nedumerită se apucă să numere din nou sâmburii de prună cu care se juca, fredonând un cântecel.

- Vrei să mergem acum la plimbare, sau mai târziu? o întrebă Caroline, dar nerăbdătoare să iasă afară, la soare, cu cei doi câini uriași cu blană aurie, Kelly acceptă imediat. Acasă nu aveau câine pentru că fiind amândouă plecate aproape toată ziua, Caroline considerase că ar fi păcat să-l țină încuiat în casă atâta vreme.

Fusese una din puținele dăți în care îi refuzase ceva fiicei sale și răsuflase ușurată când aceasta înțelesese situația și nu insistase. Atunci când își permitea îi împlinea toate dorințele, fiindcă-i plăcea s-o răsfețe.

Helen urcă la etaj să se odihnească, iar Caroline și Kelly plecară la plimbare spre mlaștină, cu câinii alergând înaintea lor. Soarele nu mai încălzea atât de puternic și se pornise un vânt care făcea ierburile să foșnească și gonea norii de pe cer. Caroline trăgea adânc în piept aerul proaspăt și miresmele pământului, urmărind pe cer dansul norilor, simțindu-se liberă și plină de curaj, în amurgul după-amiezii de toamnă. Kelly râdea jucându-se cu câinii care-și fluturau cozile bucuroși.

Ajunseseră mai departe decât își propusese, iar la întoarcere Kelly abia își mai târa picioarele.

- Sunt obosită, mami. Mă iei în brațe?

- Să duc în brațe o fetiță atât de mare? Nu pot. Nici una nu simțise prezența cuiva în spate în timp ce coborau povârnișul spre gardul grădinii și Kelly tresări, întorcând capul surprinsă când auzi o voce.

Caroline se opri în loc. Recunoscuse vocea. Răsucindu-se, întinse mâna și chipul i se lumină de bucurie.

- Frey!

El îi luă palma într-a lui, zâmbind. Era un bărbat voinic, cu o figură blajină, blond, puțin încărunțit.

- Ce faci, Caroline?

- Bine, tu? Ești neschimbat. Într-adevăr așa era, poate avea ceva mai multe fire albe în păr și câteva riduri în plus, dar surâsul lui era același.

- Sunt ocupat până peste cap, zise el ținându-i încă mâna într-a lui. Tu arăți mult mai bine decât ultima oară când te-am văzut, adăugă studiind-o atent, fără să-i scape nimic. Nu era un om vorbăreț, dar de îndată ce-l cunoșteai îți inspira încredere, iar pacientele, în special, îl adorau pentru că era întotdeauna dispus să le asculte cu răbdare și observa imediat dacă ceva nu era în regulă.

Kelly îl privea curioasă și îndreptându-și atenția asupra ei, Frey îi spuse în glumă:

- Ia te uită, tu ești Kelly, nu? Mai să nu te recunosc. Îți aduci aminte de mine?

- Nu, răspunse sincer fetița.

- Sunt doctorul Forrester.

- Atunci, mami de ce-ți spune Frey?

- Pentru că mami și cu mine ne cunoaștem de multă vreme și Frey este numele meu mic.

- Până acum n-am mai auzit numele ăsta.

- Mama mea era norvegiană și Frey provine de la un vechi nume norvegian, îi explică el.

- Ce înseamnă norvegian?

- Dacă te apuci să-i povestești ceva, nu mai încetează cu

întrebările, îi spuse Caroline râzând.

- Ăsta-i un lucru bun. Cum vrei să învețe dacă nu pune întrebări?

Kelly era încântată. Îi plăcea omul acela. Frey o luă de mână și o ajută să treacă gardul în grădină, vorbindu-i despre legendele norvegiene în timp ce se îndreptau, pe potecă, spre casă. Grădina era invadată de frunze veștede înmuiate de ploaie și de crengi căzute în timpul furtunii de peste noapte. Câteva straturi de crizanteme și tufănele dădeau un strop de culoare acelei priveliști dezolante, dar degetul rece al iernii își pusese deja amprenta pe restul grădinii, iar copacii erau aproape desfrunziți, cu excepția câtorva îmbrăcați în iederă.

Când intrară pe ușa dinspre grădină, în casă găsiră cald și o atmosferă îmbietoare.

- Am venit s-o văd pe Helen, îi spuse Frey Carolinei. Cum ți se pare că arată?

Caroline se uită mai întâi la Kelly, apoi la el.

- Mă așteptam să arate mai bine.

Frey se uită și el la Kelly.

- Unde o fi bunica? întrebă el și fetița se oferi imediat să meargă și s-o caute. După plecarea ei, Frey se duse să se rezeme de șemineu.

- De-abia s-a pus pe picioare. La un moment dat credeam că o s-o pierd. Eu am salvat-o, dar Nick a fost cel care a făcut minunea.

- Nick? aproape că se răsti Caroline.

- I-a promis că vă va găsi, pe tine și pe Kelly. Peter a încercat și el, cu ani în urmă, dar s-a lăsat păgubaș, însă Nick a jurat că va da de voi chiar de-ar fi să meargă până la

capătul pământului. S-a ținut de cuvânt, și iată-vă aici.

- Să sperăm că se va întrema. Acum arată ca un cadavru ambulant.

- Nici cu inima nu stă prea bine și nici tânără nu mai e dar, având acum cel mai bun stimulent, are toate șansele să mai trăiască mulți ani de-acum încolo.

- Cel mai bun stimulent? întrebă Caroline zâmbind.

- Kelly.

- Kelly și cu mine nu putem locui aici. La Londra am o slujbă foarte bună.

- Asta am înțeles și eu. Nick spunea că realizezi reclame pentru o agenție de publicitate.

Caroline îi confirmă.

- Am un salariu bun și îmi place ceea ce fac. Avem o căsuță, iar Kelly merge bine cu școala. Nu vreau s-o mut în altă parte. Problema este că... nu avem decât două dormitoare, dar Kelly ar putea dormi cu mine, iar Helen în celălalt. Un an, doi, o să ne descurcăm așa.

Frey rămase pe gânduri, meditând la ideea ei.

- Mai așteaptă câteva zile, Caroline. Înainte să-i propui varianta asta, cântărește bine situația. În momentul de față, pentru Helen nu contează decât faptul că vă are lângă ea.

Lui Caroline i se umplură ochii de lacrimi și Frey veni repede lângă ea.

- Scuză-mă, fetițo, am greșit cu ceva? Știu că sunt cam necioplit.

Cu ochii încă umezi de lacrimi, Caroline începu să râdă și Frey o îmbrățișă și-i mângâie părul răvășit de vânt. Ea își ascunse fața în umărul lui, tremurând și întrebându-se de ce se făcea de râs tocmai acum, când toată ziua se simțise atât

de bine. Probabil că Frey o fi zicând că e o proastă văzând-o plângând fără motiv.

Un zgomot îi făcu să se îndepărteze unul de celălalt. Caroline întoarse capul și-l văzu pe Nick, privindu-i cu răceală din prag.

- Scuzați-mă că vă deranjez.

Frey roși ușor.

- Salut, Nick, i se adresă el, pe un ton exagerat de vesel.

- Chiar mă întrebam când o să te vedem pe-aici, spuse Nick, cu ironie.

Frey ridică uimit din sprâncene.

- Dar trec pe la Helen aproape în fiecare zi, îi replică el pe un ton sec.

Caroline se întoarse cu spatele ca să-și șteargă ochii umezi de lacrimi. Cum îndrăznea Nick să-i vorbească astfel lui Frey? De furie sângele i se urcă în obraji și tot corpul i se încordă.

Tocmai atunci apăru și Helen cu Kelly și Caroline se scuză că trebuie să urce ca să se schimbe. Își puse un pulovăr călduros și o fustă neagră din stofă groasă de lână, apoi se așeză la măsuța de toaletă să-și aranjeze părul zburlit de vânt.

Auzi o bătaie în ușă.

- Intră! strigă, așteptându-se s-o vadă pe doamna Bentall sau pe Helen, dar era Nick, cu nodul slăbit la cravată și haina descheiată și care, atunci când privirile li se întâlniră în oglindă, îi spuse pe un ton rece:

- L-am invitat pe Forrester să rămână la cină. Sunt sigur că n-ai nimic împotrivă.

Caroline îi răspunse pe un ton la fel de rece:

- Ești în casa ta.

- Credeam că vrei să știi dinainte. Și, aruncându-i o privire dezaprobatoare, continuă: Nu socotești că merită să-ți pui pe tine ceva mai elegant decât o fustă și un pulovăr?

Caroline abia se abținu să nu ia ceva de pe măsuța de toaletă și să arunce în el. Cine naiba se credea de-și permitea să-i vorbească așa?

Nick sesiză sclipirea de revoltă din ochii ei verzi și o privi batjocoritor.

- Ține minte că, atâta vreme cât te afli sub acoperișul casei mele, nu voi tolera să te hârjonești cu Forrester, așa că lasă-l în pace.

- N-ai nici un drept... începu ea, ridicându-și bărbia sfidător și strângând în mână peria, gata s-o arunce în el.

Nick o întrerupse, făcând o grimasă.

- Vei vedea că-mi voi aroga orice drept poftesc.

- Dar nu în ce mă privește! izbucni ea.

- A fost dorința lui Helen să-l invit pe Forrester, dar să nu-ți imaginezi nici măcar o clipă că a venit pentru tine sau că voi încuraja o nouă aventură cu el.

- Dar ți-am explicat că... zise ea, cu obrajii în flăcări.

- Și eu nu te-am crezut. Ochii lui albaștri exprimau atâta furie, încât Carolinei îi pieri curajul să-l mai înfrunte. Am să stau toată seara cu ochii pe voi. Nu uita!

Ca să-și calmeze nervii Caroline începu să se pieptene din nou, așteptându-se ca el să iasă din cameră, dar Nick rămase nemișcat, sfredelind-o cu privirea, prin oglindă, privire care-i dădu fiori pe șira spinării.

Simțind că roșește iar, întoarse capul, clipind repede, sperând că așa își poate masca tulburarea, dar Nick surâse

batjocoritor, parcă satisfăcut de reacția ei, apoi ieși trântind ușa.

Caroline închise ochii, răsuflând ușurată. Privirea aceea, bine calculată, ofensatoare, era menită s-o facă să se simtă îngrozitor.

Niciodată nu-l va convinge că o judecă greșit. Întotdeauna își va păstra impresia proastă despre ea. Chiar dacă avea sprijinul lui Helen și al lui Frey, care i-ar fi susținut nevinovăția, Nick i-ar fi crezut ori mincinoși, ori că ignoră adevărul.

Nick știa că Helen o iubește foarte mult și și-ar fi închipuit că aceasta nu vrea să-i cunoască adevărata față, iar în ce-l privea pe bietul Frey, nici gând să dea vreodată crezare vorbelor lui, convins fiind că îi fusese amant, lucru pe care acesta nu l-ar fi admis, știind că astfel și-ar fi ruinat cariera.

Situația era atât de complicată, încât nu vedea cale de ieșire, iar Nick continua s-o jignească și să-și bată joc de ea, ori de câte ori avea prilejul.

Capitolul 4

Câteva minute mai târziu se îndrepta spre ușă, cu intenția să coboare la parter așa cum era îmbrăcată, în fustă și pulovăr, dar în prag se opri. Îi venise o idee. În fond, de ce nu? își spuse, întorcându-se din drum. Scotoci în dulap și scoase o rochie albastră cu croială simplă, clasică, tocmai asta conferindu-i eleganță. Se schimbă repede și privindu-se în oglindă își văzu fața roșie ca focul și ochii strălucindu-i amenințător; clocotea de furie.

Se parfumă discret și zăbovi ceva mai mult ca să-și aranjeze părul și să se fardeze puțin, lucru pe care de multă vreme nu-l mai făcuse. Când alergi de colo-colo, gândindu-te numai cum să ajungi în mare grabă dintr-un loc în altul, te dezveți de anumite obiceiuri, iar ultimul lucru pe care și-l dorea era ca bărbații de la agenție să înceapă să-i facă curte. Pe lista ei, bărbații se înscriau în categoria lucrurilor de care se putea lipsi.

Când coborî la parter, Frey tocmai discuta cu Helen și amândoi întoarseră capul la apariția ei. Helen zâmbi surprinsă, dar și încântată, iar Frey fluieră încet, admirativ.

- Bună, bună, o întâmpină el, în timp ce Caroline se apropia de ei pe tocurile înalte ale pantofilor albi.

- Frey rămâne să cineze cu noi, o anunță Helen.

- Să n-o zici într-un ceas rău. De n-aș fi chemat undeva.

- Îmi pare bine că ai rămas. Caroline se așeză pe scaun, picior peste picior, și se uită la Helen. Kelly nu e în camera ei. Unde poate fi?

- E la bucătărie cu doamna Bentall. Nu te superi, nu? M-a rugat s-o las s-o ajute la treburi.

- Nu mă supăr deloc. Îi place să gospodărească.

Frey își turnă coniac în pahar și o întrebă pe Caroline dacă vrea să bea ceva.

- Un pahar cu vin, îi răspunse ea.

Helen se ridică greoi, cu mișcări nesigure, și Caroline se repezi s-o ajute.

- Nu, stai acolo. Mă descurc și singură. Mă simt bine.

Străbătu încet camera și Frey care tocmai turna vinul în pahar o urmări cu coada ochiului, ușor încruntat.

Când rămaseră singuri, Caroline îi spuse:

- Nu-mi place cum arată.

- Se va face bine, o asigură Frey apropiindu-se de ea și întinzându-i paharul. E doar o problemă de timp. Nici Roma nu a fost ridicată într-o singură zi.

- Ar trebui să vii să lucrezi la noi. Șefului meu i-ar place sloganurile tale.

- Apropo, cum ți-ai găsit slujba asta?

- Printr-un noroc neașteptat. Lucram ca secretară, șeful

meu s-a îmbolnăvit, și am venit cu câteva idei pentru a se termina la timp proiectul la care lucra. Am fost întrebată dacă aș vrea să dau o mână de ajutor în probleme de genul ăsta și, bineînțeles, n-am mai stat pe gânduri. În șase luni am ajuns să fac numai așa ceva.

- Sunt impresionat.

- E chestiune de talent.

- Un talent cu care se câștigă bine.

Caroline zâmbi.

- Oh, da, cu banii o duc mult mai bine, dar și stresul e mult mai mare. Când ești secretară știi că lucrezi de la nouă la cinci și jumătate, iar dacă se ivește vreo problemă nu e vina ta. Acum, însă, răspund de ceea ce fac și deseori îmi iau de lucru acasă, în weekend.

- Asta nu e bine. Nu trebuie să te extenuezi. Gândește-te la Kelly. Dacă clachezi va avea și ea de suferit.

- Asta n-o să se întâmple în nici un caz, fiindcă ambițiile mele nu sunt atât de mari. Se plătește bine, dar e o muncă la fel ca oricare alta, iar Kelly înseamnă mult mai mult pentru mine.

Frey își termină coniacul și se rezemă de speteaza scaunului, oftând.

- Ce plăcut e! Nu pot să cred că voi petrece o seară întreagă fără să fiu chemat undeva.

- Și tocmai tu mă sfătuiai să nu dau în brânci, îl tachină Caroline, privindu-l printre gene.

- N-am de ales. Colegul meu nu mai e atât de tânăr.

Nick intră în cameră, încordat, privindu-i bănuitor.

- Pot să-ți mai ofer un pahar, Forrester? îl întrebă, pe un ton rece.

- Nu, mulțumesc. Mă limitez la un singur pahar de coniac, în caz că mai târziu voi fi solicitat.

Nick ridică din umeri și se duse să-și umple paharul apoi, cu el în mână, se rezemă de șemineu, fixându-și privirea asupra lor. Când văzu că nici unul nu mai spune nimic, murmură pe un ton sec:

- Am impresia că ați epuizat toate subiectele de conversație.

- Cum merge fabrica? îl întrebă Frey.

- Mai plouă? întrebă și Caroline în același timp. Amândoi râseră încurcați, stânjeniți de privirea sarcastistă a lui Nick.

- Fabrica merge bine și afară încă plouă, îi informă el, cu o ironie nedisimulată.

Caroline se uită la el iritată dar, drept răspuns, expresia lui batjocoritoare o făcu să roșească.

- Caroline arată minunat, nu-i așa? îl întrebă Frey și Nick hohoti scurt.

- Nu e chiar cuvântul potrivit.

Dar care era, după el, cuvântul potrivit? Întâlnindu-i privirea, Caroline bănui că, în orice caz, nu era unul care s-o flateze.

Frey se uită la ea, apoi la Nick.

- Ăsta e, cumva, un joc? Trebuie să ghicim ceva?

Nick își mută privirea la el, strângând din buze.

- Da, gândiți-vă mai bine, mârâi el și Caroline roși mai tare.

- Jocurile de cuvinte nu mă pasionează, zise Frey surprins.

- Dar ce jocuri preferi? îl întrebă Nick cu o voce tăioasă, încruntând din sprâncene.

Ostilitatea lui vădită făcea atmosfera apăsătoare. Cei doi discutau calm, ca între prieteni, dar Caroline simțea că în aer plutește sământă de scandal și abia se abținea să nu se repeadă la Nick și să-l ia la rost, dar asta nu l-ar fi făcut decât să se amuze.

Frey avea o figură nedumerită, căutând pe chipul lui Nick un indiciu care să-l lămurească în privința purtării lui ciudate.

Se auzi telefonul și Frey oftă.

- Pariez că e pentru mine.

Nick era deja în drum spre ușă.

- Răspund eu.

- E într-o pasă proastă? S-a-ntâmplat ceva? o întrebă Frey când rămaseră singuri.

- Îmi pare rău că ți-a vorbit așa. Oh, Doamne, ce și-o închipui Frey?

- Cred că și el muncește din greu. Asta parcă ar fi o boală contagioasă, zise și se uită spre ușă. Se pare că n-a fost pentru mine. O fi asta seara mea norocoasă.

Kelly intră în cameră în pijama și halat de casă.

- Mami, am venit să te pup și să-ți spun noapte bună. Să știi că am făcut tarte cu gem, dar la cină o să mâncați plăcintă cu mere. Chiar eu le-am curățat. O îmbrățișă pe Caroline și o sărută, iar lui Frey îi zâmbi veselă, adăugând: Și ficat.

- Îmi place ficatul. Pe mine nu mă pupi?

Kelly dădu din cap că nu.

- Vin cu tine, spuse Caroline. Scuză-mă, Frey. Și ieșiră, trecând pe lângă Nick care tocmai punea jos receptorul. În timp ce se îndrepta spre scări, Caroline îi simți privirea

urmărind-o și nu putea spune că senzația era plăcută. Cu ce drept o judeca el? Ce-i păsa dacă stătea de vorbă cu Frey?

Kelly îi povestea ceva, entuziasmată, dar Caroline nu prea era atentă la vorbele ei, gândindu-se mai mult cum s-ar putea răzbuna pe Nick Holt. Din cauza lui vizita aceea devenise un calvar. În loc să se bucure că e din nou cu Helen și că poate vizita Skeldale și împrejurimile orașului, simțea permanent ațintiți asupra ei ochii lui sfredelitori.

- Noapte bună, scumpo, îi ură lui Kelly sărutând-o, apoi stinse lumina.

- Îmi spui o poveste?

Negrăbindu-se să coboare, Caroline se așeză pe pat, în întuneric, și înainte să termine povestea, Kelly era pe jumătate adormită. Dar când se furișă afară, închizând încet ușa, o auzi strigând: „Noapte bună, mami!" și Caroline coborî scările râzând.

Helen le ținea companie celor doi bărbați și asta simplifica lucrurile deoarece, în prezența ei, Nick nu-și manifesta reticența, iar în timpul conversației din timpul cinei discută chiar prietenos, deși atunci când Frey, distrat, îi ridică lui Caroline o șuviță de păr ce-i căzuse pe față, Nick le aruncă o privire încruntată și Caroline simți că i se strânge stomacul.

În timp ce-și beau cafeaua, doamna Bentall intră tiptil și-l anunță pe Frey:

- La telefon, domnule doctor.

- Știam eu, zise acesta ridicându-se oftând.

- Îmi pare rău, spuse Helen.

Frey ieși, apoi se întoarse după câteva clipe îmbrăcându-și paltonul.

- Era doamna Fraser, îi spuse lui Helen.

- S-a-ntâmplat ceva? întrebă ea, ridicându-se. Doamna Fraser era una dintre prietenele ei, o femeie grasă, trecută de cincizeci de ani, cu trei copii deja mari. Helen îi aștepta răspunsul îngrijorată.

- Iar o chinuiește artrita. De când cu vremea asta umedă are mereu probleme. Trebuie să-i fac o injecție.

- Săraca Janet... transmite-i sănătate din partea mea. Sper că nu e ceva grav.

- E mai mult dureros decât grav, îi răspunse Frey apoi, întorcându-se cu fața spre Nick, îl privi puțin bănuitor, fiindcă îi observase expresia ostilă și nu știa ce se ascunde în spatele ei. A fost o seară foarte plăcută. Sper să ne mai întâlnim curând la cină.

Nick își înclină capul, fără să spună ceva.

Apoi Frey se întoarse spre Caroline și-i spuse zâmbind:

- Noapte bună și mă bucur că te-ai întors. Sper să ne revedem curând.

- Și eu sper, zise ea veselă, sfidându-l pe Nick care-i urmărea fiecare gest. În fond, Frey era prietenul ei și nu avea de gând să rupă prietenia cu el fiindcă așa îi ordonase Nick Holt.

- E un om excepțional, zise Helen când rămaseră singuri.

- Da, așa e, o susținu Caroline cu înflăcărare, văzând că Nick o privea cu coada ochiului. N-avea decât să se uite la ea până n-o mai putea!

Helen se ridică de la masă căscând.

- Sunt obosită. Mă duc la culcare.

- Și eu, se grăbi și Caroline să spună. N-avea de gând să rămână singură cu el.

- Termină-ți cafeaua, îi ordonă el scurt.

- Da, bea-ți cafeaua, spuse Helen zâmbindu-i. Pentru tine e devreme să te culci. Și se îndreptă spre ușă, iar Caroline se ridică, cu intenția s-o urmeze, dar Nick o apucă strâns de mână, trăgând-o înapoi. Încercă să scape din strânsoare, neîndrăznind să scoată vreun sunet, ca să n-o audă Helen, deși se simțea umilită de neputința de a se elibera și furioasă pe insistența lui.

- Dă-mi drumul, mormăi printre dinți, de îndată ce Helen închise ușa în urma ei, fără să se uite în spate.

- Stai jos! se răsti el.

- Dă-mi drumul!

- Nu, până nu faci ce ți-am spus, rosti el calm.

Câteva momente se priviră cu ură, apoi ea cedă și se așeză. Nick îi dădu drumul și Caroline se uită la semnul roșu lăsat de degetele lui.

- Termină-ți cafeaua, insistă Nick și o urmări încruntat, ochii lui albaștri căpătând sclipiri metalice, cum duce ceașca la gură. Și nu vreau să văd că Forrester mai pune mâna pe tine.

Caroline trânti ceașca pe farfurioară și-l privi furioasă.

- N-a făcut niciodată așa ceva!

- Ah, nu? Și îi atinse părul, trecându-și degetele prin el. Uite așa a făcut. E un gest foarte intim la un medic față de pacientul său, nu-i așa?

În clipa aceea Caroline i-ar fi tras o palmă.

- N-aveai nici un drept să-i vorbești așa. Comportamentul tău a fost jignitor!

Nick strânse din buze.

- Poate fiindcă mi se face rău când o aud pe Helen

vorbind despre el ca despre un sfânt, când noi doi știm foarte bine ce s-a petrecut între voi. Ea, însă, habar n-are.

- Între noi n-a fost nimic.

- Asta să i-o spui lui mutu', mormăi el, aprinzându-se la față.

Înainte să mai spună ceva, Caroline numără până la zece. Trebuia să fie calmă și să-i explice cu răbdare pentru a-l face să înțeleagă, o dată pentru totdeauna, că suspiciunile lui erau o simplă închipuire.

- Cum poți crede că un om ca Frey Forrester și-ar permite o aventură cu una dintre pacientele sale? Știi bine că pentru el ar fi un dezastru. I-ar distruge cariera dacă s-ar afla. Frey e un om prea decent și cu bun-simț pentru a se antrena într-o asemenea relație.

Nick făcu o grimasă și în ochi îi apăru o sclipire ironică.

- Nu contează că Frey e un tip deosebit și că nu i-a fost ușor să ia o asemenea hotărâre, dar trebuie să fii călugăr pentru a rezista ispitei, refuzându-te... și nu e cazul lui.

- Nu i-am oferit nimic lui Frey, izbucni ea. Te rog, crede-mă!

- Să te cred? replică el batjocoritor. Draga mea, eu nu sunt unul din acei fraieri de care obișnuiești să-ți bați joc... Știu exact ce-ți poate pielea și până nu verific, nu cred un cuvânt din ce-mi spui.

- Atunci întreabă-l pe Frey, bâigui ea, jignită de felul în care i se adresa.

- Pe el să-l întreb? Mă iei drept tâmpit? Bineînțeles că ar nega.

Nici nu știa de ce-și bătuse gura de pomană, fiindcă știa dinainte care va fi reacția lui.

- Mi-a fost de-ajuns să-l văd pe Peter cum se chinuiește

din cauza ta. Ca să te uite s-a apucat de băut și, în cele din urmă, s-a sinucis, dar noi doi știm bine cine l-a omorât de fapt, nu?

- Nu-i adevărat! Nu sunt așa cum crezi, ripostă ea, întorcându-și capul ca să nu-i vadă fața care exprima repulsie.

Nick rânji.

- Ah, nu? Recunosc că nici eu n-am crezut la început, până n-am văzut cu ochii mei. Și eu m-am lăsat înșelat de ochii tăi mari și verzi și de zâmbetul seducător. Când Peter mi-a povestit prima oară, am zis că bate câmpii, dar tu mi-ai confirmat spusele lui.

Caroline simți un val de căldură înroșindu-i fața și-și plecă privirea, îndurerată.

- Sincer să fiu, n-am rezistat tentației.

Caroline își înălță capul și cu ochii aburiți de lacrimi îi văzu privirea exprimând fățiș o dorință animalică, plimbându-se asupra ei, ceea ce o făcu să se simtă îngrozitor.

- Asta n-o mai contești, nu? întrebă el pe un ton aspru. Caroline nu-i răspunse. Cum era să nege? Dacă ar fi deschis gura, s-ar fi bâlbâit, trădându-și emoția.

Nick continuă după câteva momente:

- Hai, spune-mi că doar mi-am închipuit și că nu m-ai provocat să mă dau la tine.

Caroline își înghiți nodul din gât și se ridică de la masă, găsind, nici ea nu știa cum, puterea să spună:

- Nu te-am provocat. În parte, era adevărat. Nu, nu-l provocase, dar nici nu-l respinsese. În nici un caz n-am vrut să se întâmple asta.

Nick se ridică și el și o apucă strâns de umeri, înainte ca ea să apuce să se ferească.

- Nu! țipă, strâmbându-se de durere, simțind că o trage spre el cu brutalitate.

În timp ce se zbătea să scape din strânsoare, Nick o apucă de bărbie, forțând-o să-și deschidă buzele. Caroline încercă să-l împingă, dar acum sărutul lui era tandru, o dezmierda, moleșind-o, învăluindu-i tot corpul într-o plăcere senzuală.

Lipit de ea, Nick își plimbă degetele pe spatele ei. Simțindu-l la fel de excitat, inima ei începu să-i bată frenetic în piept, parcă asurzind-o. Nemaiputând rezista, închise ochii și se lăsă pradă acelei plăceri care o făcea să uite totul.

Când Nick își înălță capul Caroline era ametită, buzele îi tremurau, iritate de sărutul brutal și lung, iar în urechi își auzea sângele zvâcnind.

- Spune-mi și acum că nu mă dorești, spuse el cu vocea îngroșată și tremurând puțin.

Dar Caroline era prea tulburată ca să rostească vreun cuvânt. Se uită la el, cu respirația tăiată, tremurând, și el îi citi răspunsul pe figură. Privirea ei pierdută spunea mai mult decât orice cuvânt, iar moleșeala pe care o simțea în tot corpul, făcând-o să se sprijine de el, demonstra că Nick își atinsese scopul. Nu putea vorbi, să nege ceea ce trupul ei îi dovedea foarte clar.

- Asta e, zise el, strâmbând din gură batjocoritor.

Tonul lui o făcu să roșească de rușine. Nick o prinse din nou de bărbie.

- Dar vreau să-ți dau o veste, draga mea. Nu te doresc, deși ești o blondină apetisantă și sunt convins că ai succes la majoritatea bărbaților pe care-ți pui în minte să-i seduci. Oricum, cu mine n-o să-ți meargă, fiindcă nu-mi surâde

ideea să mă apuc de băutură ca să te pot uita. Dacă Peter ar fi avut un dram de minte, te-ar fi gonit de acasă cu mult înainte de a pleca tu. Dar l-ai îmbrobodit într-atât, încât gelozia parcă-l prostise. Chiar și după ce a scăpat de tine, nu te-a putut uita. Eu, însă, nu sunt ca el și n-ai reușit să mă-nvârtești pe degete.

Caroline nici nu se așteptase să-i spună altceva dar, după scena dinainte, violența cu care o ataca o surprinse.

Nick îi arătase fățiș că nu o place și că o disprețuiește, dar acum, privirea și vocea lui îi dădeau limpede de înțeles că o detestă. Fiecare cuvânt rostit de el o sfâșia în bucăți și în clipa aceea ar fi vrut să dispară din calea lui, să se ascundă, să uite, dacă s-ar fi putut, ce simțise când o sărutase, dar și învinuirile pe care i le aducea.

Își ținea capul plecat, abia stăpânindu-se să nu izbucnească în plâns și să nu încerce să se disculpe. Oricum, n-ar fi ascultat-o.

- Și culmea este că, la mine în casă, vei încerca să reiei relația cu Forrester sau cu un alt bărbat. Nu uita că te afli aici doar fiindcă Helen a vrut s-o vadă pe Kelly și că nu ai de-a face cu un idiot, așa cum a fost Peter. Și te atenționez că, dacă întreci măsura, n-am să ezit să te pocnesc.

Vorbele lui o făcură să-și ridice capul, indignată.

- Dacă vreodată mai pui mâna pe mine, o să...

- O să ce? i-o reteză Nick batjocoritor.

Caroline se smulse din mâinile lui și alergă spre ușă. Ar fi vrut să-l jignească, așa cum o jignise el dar, în clipa aceea, nu știa cum să dispară cât mai repede din fața lui ca să se ascundă undeva și să plângă, fără ca Nick Holt să-și dea seama cât o rănise.

Ajunsă în camera ei se trânti pe pat și-și ascunse fața în palmele care-i tremurau. I se făcuse greață și se simțea întinată. Vorbele lui o răniseră mai puțin decât senzațiile pe care le încercase în timp ce el o ținuse în brațe. La gândul că reacționase fără să se poată stăpâni, simțea de parcă ar fi înghițit otravă, care acum o măcina pe dinăuntru, și știa că niciodată nu va putea uita acele momente. Ultima oară se simțise jenată și umilită, dar acum dorea să moară, să se deschidă în fața ei o prăpastie care s-o înghită, ca să nu mai vadă în veci privirea zeflemitoare a lui Nick Holt.

De fiecare dată când va da cu ochii de el își va aduce aminte, și el la fel. Acum ea locuia aici, în aceeași casă, și nu avea cum să-l evite. Și, numai zărindu-l întâmplător, se va simți dezarmată și-și va da de gol sentimentele, cum se întâmplase ceva mai devreme.

- Îl urăsc, își spuse. Oh, Doamne, ce mă fac? Nu putea uita și nici Nick Holt nu o va lăsa. Și nu putea să plece. Trebuia să rămână acolo, de dragul lui Helen, dar pentru ea, chiar și o singură noapte petrecută sub același acoperiș devenea un coșmar. Cum să facă să nu se observe?

Dacă măcar n-aș fi răspuns sărutului lui, se gândea. Dacă nu m-aș fi lăsat copleșită de sentimente și nu l-aș dori atât de mult și... ce rost avea să nege că îl dorea? Când palmele lui o mângâiaseră, trupul ei fremătase de plăcere. Închise ochii strâns, dar asta nu-i folosi la nimic. Numai gândindu-se la scena aceea și fu cuprinsă de o senzație plăcută, de o dorință de nestăvilit, pe care trebuia să și-o reprime.

Cu Peter niciodată nu încercase asemenea senzații, poate fiindcă pe vremea aceea erau prea tineri. Când se căsătoriseră, ea avea optsprezece ani, iar el era doar cu câțiva ani

mai mare. De ce se grăbiseră? se întrebă cu tristețe. Poate că acesta era unul din motivele pentru care Peter cedase, nefiind suficient de matur să-și asume responsabilitățile unei căsnicii, mai cu seamă în privința lui Kelly.

Tânăr fiind, adesea iubirea nu e decât o iluzie și visuri deșarte. Gândindu-se la trecut, își dădea seama că pe vremea aceea nu se cunoștea mai deloc, cu atât mai puțin pe Peter.

Cu ei totul mersese foarte simplu. Helen, fericită, o primise cu brațele deschise. O soacră mai bună nici că ar fi visat vreodată și cât locuiseră în aceeași casă nu avusese nici cel mai mic conflict cu ea. Peter pusese sub semnul întrebării căsnicia lor. Oare îl dezamăgise? Lucrul acesta nu-l va ști niciodată. Și ea și Helen se socotiseră vinovate, dar nu-și reproșaseră vreodată ceva una alteia.

Se pregăti de culcare, deși știa că nu va puta dormi. Stinse lumina, se ghemui în pat și închise ochii.

În casă se lăsase liniștea. Auzi pendula din hol bătând miezul nopții, apoi ora unui, șuieratul trenului care făcea curse între Londra și Scoția făcând-o să-și dorească să fie în el, departe de Nick Holt.

Somnul o cuprinse pe nesimțite și tresări când o simți pe Kelly aplecată peste ea.

- Trezește-te! îi șopti fetița la ureche. Ia uite!

Caroline deschise ochii, buimăcită. Râzând și cu pauza care îi apăruse între dinții din față, Kelly arăta caraghios.

- Vezi, cade, o anunță ea, fericită.

- A căzut deja, iubito, o corectă Caroline, dând-o la o parte ca să se ridice. Sper că nu l-ai înghițit.

Kelly deschise pumnul și Caroline se uită strâmbându-se

la dințișor.

- Diseară îl pun sub pernă, ca Zâna Dințișorilor să-mi dăruiască zece bănuți.

- Vezi ce norocoasă ești? Caroline se uită la ceas. Era deja șapte? De ce se miră? Călătoria care durase atâtea ore o obosise și peste noapte dormise bușteau. Acum o durea capul și nu-i venea să se ridice din pat.

- S-a-ntâmplat ceva? Vocea gravă a bărbatului care apăruse în prag îi făcu inima să tresară în piept și imediat fu cuprinsă de o transpirație rece.

- Ia uite, unchiule Nick! îi strigă Kelly, sărind din pat și alergând spre ușă.

Caroline întoarse capul brusc. Înalt și suplu, îmbrăcat într-un halat de casă din mătase, Nick îi zâmbea malițios și ea își trase cearșaful să se învelească, dar nu suficient de repede.

- Aha, ți-a căzut un dinte, nu? Felicitări. Acum o să poți fluiera.

Kelly discuta cu el în prag și Caroline i-ar fi strigat să iasă. Deși el nu o privise decât în treacăt, își simțea pielea arzând, de parcă ar fi atins-o.

După ce Nick plecă, fetița se întoarse lângă ea.

- Când te dai jos din pat, mami? Mi-e foame, ție nu? Vezi, unchiul Nick s-a sculat deja.

Carolinei îi venea să țipe la ea, ceea ce nu mai făcuse până atunci. De obicei avea răbdare și o lăsa să pălăvrăgească în timp ce ea făcea curățenie, sau o pregătea pentru școală.

- Mai întâi te duci să te speli, apoi te îmbraci și coborâm împreună la micul dejun, îi spuse, abținându-se să nu se

răstească la ea. Dar nu înainte ca Nick să fi plecat, se gândi. Trebuia să o rețină cumva pe Kelly până ce el ieșea din casă și nu mai exista pericolul de a da ochii cu el.

- M-am spălat deja, zise fetița, dar părea să-i ascundă ceva.

- Nu mă minți, Kelly.

- Sunt curată și, oricum, nu mă duc la școală, insistă ea, cedând însă când o văzu pe Caroline cum se încruntă. Bine, mă duc să mă spăl.

Și dispăru, lăsând-o pe Caroline râzând. Uneori o deranja faptul că fetița creștea fără să cunoască autoritatea pe care numai un bărbat și-ar fi impus-o în fața ei, dar după actele de agresivitate gratuită și imprevizibilă la care fusese supusă de către tatăl ei, nu de disciplină avea nevoie. Ea, Caroline, nu o lovise niciodată, încercând s-o îndrume cu blândețe și, deși își spunea că aceasta este calea cea mai bună, uneori avea îndoieli, mai ales când fetița o mai supăra. Totuși, Kelly nu-i înșelase așteptările.

În dimineața aceea fusese pentru prima dată când trebuise să-și păstreze calmul în fața ei. Amintirea dureroasă a celor petrecute cu o seară în urmă îi zdruncinase nervii.

Imediat luă o hotărâre. În ziua aceea nu se va gândi deloc la el.

Ușor de zis, greu de făcut, firește. Zăbovi în baie mai mult decât Kelly și de cealaltă parte a ușii fetița o tot îndemna:

- Hai mai repede, mami. Mor de foame. Mai stai mult?

Caroline îi spuse s-o aștepte în dormitor, dar nu se grăbi, deși o auzea oftând supărată.

Se îmbrăcă într-un pulovăr roșu și în blugi și numai după

aceea se duse după Kelly, care-i aruncă o privire posomorâtă.

- Unchiul Nick a plecat. Am auzit mașina.

- Nu-i nimic, scumpo, zise Caroline luând-o de mână. Slavă Domnului! Ar fi înghițit cu noduri, pândită tot timpul de ochii aceia albaștri.

Doamna Bentall o puse la curent cu ultimele știri auzite la radio și care nu erau deloc bune.

- În Bolivia a vut loc un accident de avion și în Mexic un cutremur, iar aici se anunță o iarnă grea. Doriți ouă cu șuncă? o întrebă, în timp ce se uita la Kelly care-și mânca budinca, foarte preocupată. Tu vrei?

Kelly dădu din cap afirmativ.

- Mie nu prea mi-e foame. O felie de pâine prăjită e de-ajuns.

- Mâncați ce doriți, zise doamna Bentall, îndreptându-se ofensată spre ușă.

Kelly își termină budinca și se lăsă pe spate.

- Nu-i plac oamenii care nu mănâncă tot din farfurie.

- Cui, doamnei Bentall?

Kelly încuviință.

- Aseară, când n-am putut să beau ceaiul fiindcă mă îndopasem cu tarte cu gem, mi-a povestit despre țăranii indieni care mor de foame și care ar fi fericiți să bea așa ceva. Să știi că unchiul Nick mănâncă tot din farfurie.

- Da? Și de ce crezi că face asta?

- Fiindcă muncește toată ziua și nu știe când o să aibă timp să mănânce. Kelly avea o memorie foarte bună și reușea să imite fără să-și dea seama. Cu accentul din Yorkshire și expresia apatică a doamnei Bentall, zise:

„Trebuie să-i spună cineva, dar el n-o să asculte". Zicea că unchiu' Nick a fost rău, mami. Așa este? Chiar e un om rău, mami?

Caroline habar n-avea la ce se referise doamna Bentall.

- Sunt sigură că n-a vrut să spună asta.

- Ba da, spunea că este impulsiv și că se încăpățânează să o țină pe a lui... cum adică, mami?

- Nu știu, zise scurt Caroline.

Ușa se deschise și menajera intră cu o tavă în mână. Pufni când îi puse în față felia de pâine Carolinei, dar la Kelly se uită cu drag când îi lăsă pe masă farfuria din care ieșeau aburi.

Dimineața era frumoasă și soarele strălucea din nou. La orizont, acolo unde se întindeau mlaștinile, cerul era purpuriu-deschis. După micul dejun, Helen spuse că se simte în stare să facă o scurtă plimbare în grădină, însoțită de Caroline. Aerul era tare și încărcat cu miresmele toamnei.

- Niciodată nu ne spunem nouă înșine prea des ce bine este să te bucuri de viață, zise Helen brusc zâmbindu-i și, în timp ce îi întorcea zâmbetul, Caroline își zise că, oricât de urât ar fi gândit Nick despre ea, merita să locuiască în casa lui, suportând umilințele și durerea, fie și numai pentru a o vedea pe Helen surâzând din nou.

Capitolul 5

Pe măsură ce orele treceau devenea tot mai nervoasă și număra minutele, cu ochii pe ceas. Nu știa cum avea să reacționeze dacă Nick o va trata în continuare cu ostilitate. Față de Helen făcea eforturi să-și ascundă tulburarea. Când la ora șase doamna Bentall le anunță că în seara aceea Nick nu vine la cină, i se luă o piatră de pe inimă.

- Muncește până târziu, ca de obicei, zise menajera îmbufnată. Ar trebui s-o lase mai moală, altfel o să cadă din picioare. Ce se crede... mașină?

După ce ieși, Helen oftă.

- Are dreptate... Nick muncește prea mult și o să aibă necazuri. Criza mondială ne afectează pe toți, dar el spune că dacă vrea să doarmă liniștit trebuie să muncească de două ori mai mult.

Caroline abia dacă o auzea. Gusta din plin bucuria de a nu fi obligată să dea ochii cu Nick, în seara aceea. Cinară

numai ele două. Frey telefonase să întrebe dacă Helen se simte bine și promisese că va suna și a doua zi. Și el era ocupat. Colegul lui era țintuit la pat de o gripă rebelă și Frey trebuia să acopere și tura lui.

La nouă și jumătate, Helen se ridică spunând că se duce la culcare. Caroline o asigură că va avea grijă de focul din șemineu înainte să urce și ea în dormitor.

Cei doi câini Labrador stăteau întinși lângă foc, cu boturile pe labe, sforăind ușor în somn. Caroline se apucă să stingă focul, gândindu-se îngrijorată la Helen și la viitor. Studiase foarte bine fiecare variantă și nu ajunsese la nici o concluzie.

Tocmai se îndrepta spre ușă când o mașină opri pe alee și apoi auzi trântindu-se portiera. Câinii începură să latre și Caroline se grăbi să ajungă la scări înainte ca Nick să intre în casă. Câinii se luară după ea, dând din coadă și ea îi făcu să tacă, altfel ar fi trezit toată casa cu lătratul lor.

Ușa se deschise și Nick intră în casă, aducând cu el vântul rece de afară. Câinii alergară să-l întâmpine, ridicându-se pe el cu labele din față. Râzând îi dădu jos, apoi îi aruncă o privire Carolinei, care încremenise în mijlocul holului.

Se uita la degetele lui care mângâiau blana aurie a câinilor. Cu ei și cu Kelly se purta cu blândețe.

- Noapte bună, îi ură ea și se întoarse să urce scările.

- Mi-o fi lăsat ceva de mâncare doamna Bentall?

- Nu știu. Imediat după cină s-a retras în camera ei, dar dacă ți-a lăsat ceva, găsești în bucătărie.

Nick își trecu palma peste fața obosită.

- Sunt epuizat și mort de foame. N-am mâncat nimic de la prânz.

- Nu poți lucra cu stomacul gol, zise Caroline întorcându-se cu fața spre el.

- Cel mai bine așa lucrez. Am mintea mai limpede.

- Mă duc să văd dacă doamna Bentall ți-a lăsat ceva, se oferi ea văzându-l cum stă rezemat de ușă, parcă neputându-se mișca.

- Mulțumesc, zise el și o urmă după ce goni câinii în camera de zi.

- Nu văd nimic, dar pot să-ți pregătesc eu niște sandvișuri. Sau vrei șuncă și ouă?

- Mai bine sandvișuri, spuse el căscând și întinzându-se.

O urmări calm cum pregătește cafeaua și câteva sandvișuri, dar Carolinei, căreia liniștea din bucătărie îi ținea nervii încordați la maximum, îi venea să urle. Nick nu-și lua ochii de la ea și se simțea ca un iepure pândit de șarpele care-și țintuiește prada cu o privire ce hipnotizează și, în același timp, îi provoacă frică.

Așa că încercă să găsească un subiect de discuție oarecare. Înainte ca Peter să-l insige împotriva ei, fuseseră prieteni buni, dar de atunci parcă trecuse o veșnicie. Pe vremea aceea găseau subiecte de discuție și nu-și aruncau cuvinte înveninate.

- Am înțeles de la Helen că lucrurile nu stau prea bine la firmă.

- Nu-i chiar așa. Treaba merge bine, dar e o perioadă în care produsele se vând mai greu.

- Muncești mult peste program, nu? îl întrebă, în timp ce scotea din priză filtrul de cafea. Apoi luă din dulap ceașca și farfurioara de cafea.

- N-am de ales.

Caroline îi turnă cafeaua sub privirea lui atentă. De ce, oare, îi suporta atâtea? Ar fi trebuit să nu-i dea atenție dar, pur și simplu, nu reușea.

- Ai nevoie de mai multă relaxare, îi spuse, iar el zâmbi ironic.

- S-o iau drept o invitație?

Caroline roși și asta o enervă și mai mult. Îi puse în față farfuria cu sandvișuri și se îndreptă spre ușă, fără să-i răspundă. Nick se ridică de la masă și, prinzând-o de umeri, o întoarse cu fața spre el, strângând-o în brațe. Simțindu-i buzele atingându-i părul, Caroline începu să tremure.

- Scuză-mă, zise el. Sunt prea obosit și nu-mi dau seama ce fac.

- N-ar trebui să muncești atât de mult, șopti ea tulburată. Acum mănâncă și du-te la culcare. Dacă o ții tot în ritmul ăsta, o să clachezi.

- Tot ce e posibil, mormăi el, masându-i ușor umerii și mângâindu-i cu degete fierbinți pielea gâtului. Cred că am înnebunit. Uneori îmi spun că ar fi mai bine să fac exact ceea ce vreau, fără să stau prea mult pe gânduri.

Preț de o clipă Caroline simți că i se oprește inima în loc și că nu mai poate respira. Fu sigură că Nick aude cum își înghite nodul din gât.

- Du-te la culcare, Caroline, zise el încet și o împinse într-o parte, parcă temându-se și el de ce-ar putea urma.

Caroline ieși, îndreptându-se spre camera ei, palidă și clătinându-se pe picioare. În noaptea aceea dormi din nou foarte prost și a doua zi se trezi obosită, abia urnindu-se să facă o plimbare cu câinii spre mlaștină. Ceva mai târziu, când se întâlniră, Helen o privi zâmbind văzându-i obrajii

îmbujorați de vânt și îi spuse că arată foarte bine.

După-amiază trecu pe acolo Frey și stătu cu ele de vorbă zece minute.

- Cum ți se pare că arată azi? îl întrebă Caroline în timp ce-l conducea la mașină.

- Mult mai bine. Tu și Kelly ați făcut mai mult decât poate face medicina. Continuă tot așa.

Caroline oftă.

- Nu putem sta decât o săptămână.

Frey se opri și o privi în față.

- Nu poți rămâne mai mult?

- Nu cred. Trebuie să mă întorc la serviciu.

- Dacă ai fi văzut cum arăta acum două săptămâni, ai realiza ce ați făcut pentru ea, tu și Kelly. Dacă plecați, eu nu-mi asum nici o răspundere pentru ce s-ar putea întâmpla. Vorbea pe un ton grav, căutându-și parcă cuvintele. Gândește-te la ce ți-am spus. Voi două sunteți motivul pentru care Helen se află în viață, rațiunea ei de a trăi.

După ce plecă Frey, Caroline își înălță privirea spre cerul albastru de toamnă. Ce era mai bine să facă? Frey tocmai îi vorbise, fără ocolișuri, despre responsabilitatea ce-i revine pentru a o ține pe Helen în viață. Ar fi vrut să creadă că Frey exagerase, dar nu putea, și acest sentiment îl avea din prima zi, de când Helen își privise nepoata cu ochi triști și plini de dor.

Existau câteva soluții. Ori găsea o casă mai mare și-și păstra slujba de la Londra, ori renunța la ea și se întorcea în Skeldale. Mai exista varianta ca să doarmă cu Kelly în aceeași cameră până se mai construia una în spatele căsuței lor.

În seara aceea, după ce Kelly se duse la culcare, Caroline

deschise discuția în fața lui Helen, care o ascultă oftând încet:

- Oh, scumpa mea, nu voiam să mă gândesc la viitor.

- Dar trebuie, spuse Caroline, luându-i mâinile într-ale ei. Nu e nici o grabă să iei o hotărâre.

- Nu pot să cad pe capul tău, protestă Helen, dar Caroline clătină din cap.

- Nu e vorba de asta. Și eu și Kelly vrem să te avem lângă noi. Cum crezi că te-am putea lăsa să stai aici, singură, toată ziua?

- Nu știu dacă aș putea locui la Londra, zise Helen, tocmai în momentul în care Nick intra pe ușă.

- La Londra? repetă el. Bineînțeles că nu poți locui acolo. Cine ți-a băgat în cap ideea asta?

- Eu, răspunse scurt Caroline și Nick îi aruncă o privire rece.

- Trebuia să fi știut și eu!

- Caroline e foarte amabilă...

- Că vrea să te despartă de locul unde ai trăit șaizeci de ani? Asta numești tu amabilitate?

- Caroline are acolo o slujbă foarte bună și nu-i pot cere să renunțe la ea pentru mine. În Skeldale n-ar găsi un serviciu atât de bun, se grăbi Helen să-i spună.

Nick zâmbi batjocoritor.

- Adică să inventeze noi metode de a vinde produse pentru femei, de care ele n-au nevoie? Să faci reclamă la fulgi de săpun și la soluție pentru bronzat... păi cum s-o lipsim de o asemenea experiență unică?

- Te crezi foarte amuzant, nu-i așa? ripostă Caroline. Să știi că m-am săturat de toate aluziile tale răutăcioase. Și nu

te privește ce fac!

- A început să mă privească ce faci! zise Nick cu aroganță.

- Asta s-o crezi tu! răbufni ea. Nedumerită, Helen își muta privirea de la unul la celălalt. Probabil că până atunci nu observase că cei doi se dușmăneau, iar acum îi urmărea încruntată.

- Locul lui Helen e în Skeldale și aici o să rămână. Ce să facă singură, într-o casă de la periferia Londrei, în timp ce voi sunteți plecate? Aici măcar cunoaște pe toată lumea și n-o să plece doar de hatârul tău!

Helen bombănea supărată, dar Caroline era prea nervoasă ca s-o audă. În câteva cuvinte Nick îi spusese lucruri pe care doar în sinea ei le recunoștea și pentru asta îl ura. Îi demonstrase că soluția ei este greșită și că, în concluzie, nu are de ales.

Privirea lui sardonică îi întărea spusele și Nick constată, cu satisfacție, că o lăsase fără replică.

- Iar în privința slujbei... ai putea lucra la noi, adăugă el pe un ton rece. Mă gândeam că n-ar strica să înființăm un departament de publicitate. Până acum apelam la serviciile unor firme de specialitate, dar e timpul să avem oamenii noștri în acest domeniu.

Caroline scutură din cap, dar nu scoase o vorbă. Să lucreze pentru el? Să-l vadă în fiecare zi? Nu, asta în nici un caz!

- E o idee grozavă, Nick! exclamă Helen încântată. Caroline va fi propriul ei șef, nu? Ar fi o șansă neașteptată pentru ea.

Nu, se gândea Caroline uitându-se supărată la soacra ei.

- Și pentru Kelly aerul de aici e mult mai sănătos decât

gazele de eșapament pe care le inhalează la Londra, zise Helen. Cred că ar prefera să învețe într-o școală mai mică, unde atmosfera e cu totul alta decât în școlile mari din capitală. Oh, Nick, Caroline se va descurca de minune, fiindcă are deja experiență și va munci cu entuziasm să-și pună ideile în practică.

După cât îl cunoștea pe Nick Holt, Caroline era convinsă că nu ar fi pus în practică decât propriile idei, iar ea ar fi trebuit să-i execute ordinele. Asta, niciodată, își spuse Caroline. N-aș suporta. După o săptămână în care Nick să se uite la ea exact ca în clipa aceea, i-ar fi venit să se arunce pe fereastră.

- Deci, am stabilit, zise el.

Caroline își ridică brusc capul și-i surprinse zâmbetul batjocoritor, înainte ca el să se îndrepte spre ușă și să iasă.

Helen se uită la ea ușor neliniștită.

- Ți-a plăcut ideea lui, nu? Bineînțeles, tu hotărăști. Trebuie să faci ce crezi că e mai corect pentru tine și pentru Kelly, dar părerea mea este că ea se va simți mult mai bine în Skeldale decât într-o periferie a Londrei.

- Poate că ai dreptate, spuse Caroline, încercând să zâmbească.

- Sunt sigură de asta. Acolo oamenii nu-și vorbesc nici măcar când intră într-un magazin. N-au timp să-și dea atenție, pe când aici, dacă intru să cumpăr carne, măcelarul își găsește întotdeauna timp să discute cu mine. Aici te simți ca acasă, oriunde te-ai duce. Nu știu cum o fi la Londra, dar nu cred că acolo trăiești același sentiment.

- Depinde cum te-ai obișnuit.

- Nu vreau să te oblig.

Caroline îi surâse.

- Dar ar rezolva o mulțime de probleme, se simți obligată să spună, pentru că Helen părea descurajată și nu dorea s-o rănească. O să mă gândesc la soluția asta, adăugă și Helen încuviință, oftând.

Se despărți de Helen, mormăind o scuză și urcă să se schimbe. Pe scări se întâlni cu Nick, care se opri, dar nu se dădu la o parte să-i facă loc, rămânând o treaptă mai sus, obligând-o să-și ridice capul ca să-l privească.

Spre surprinderea ei, Nick era îmbrăcat în haine de seară; costumul, croit impecabil, îi punea în evidență suplețea corpului, iar cămașa de un alb imaculat contrasta plăcut cu tenul lui bronzat. Arăta fantastic și asta o înfurie mai mult ca niciodată.

- Nu mi-ai mulțumit, zise el tărăgănând cuvintele.

- Pentru ce să-ți mulțumesc? izbucni Caroline, dar tonul ei păru să-l amuze.

- Că ți-am oferit o slujbă.

- Încă nu m-am hotărât s-o primesc. Nu sunt convinsă că aș vrea să lucrez în Skeldale.

Nick ridică din umeri.

- Pe aici nu prea există șanse de angajare.

- Pot încerca undeva mai departe.

- În York? mormăi el. Da, cred că acolo poți găsi o slujbă, dar va trebui ca în fiecare zi să faci un drum lung și Kelly abia dacă o să te mai vadă. Așa că manierele tale lasă mult de dorit.

- Manierele mele?

- Tot nu mi-ai mulțumit, accentuă el cuvintele, privind-o printre gene.

- Îți mulțumesc.

- Nu sună prea convingător, o ironiză el.

Caroline fierbea de furie.

- Dar sentimentele mele sunt cât se poate de sincere, mormăi ea printre dinți, abia abținându-se să nu-i tragă o palmă.

- Dacă nu m-aș grăbi atât de tare, aș studia acest subiect cu multă plăcere, o informă el, privindu-și ceasul. Va trebui să amânăm discuția pentru altă dată.

- Las-o moartă! izbucni Caroline, tremurând de nervi, iar Nick hohoti încet, deși în ochii lui albaștri se citea o amenințare fățișă încât, în clipa aceea, ar fi rupt-o la fugă.

- Nu lua o hotărâre pripită în privința slujbei. Eu pot să aștept și am să aștept, dacă e nevoie, și o sută de ani.

Caroline simți un fior de gheață pe șira spinării. Vorbele lui, care-i însoțeau privirea amenințătoare ce o îngrozea, nu erau spuse în glumă.

Nick se dădu la o parte, să-i facă loc să treacă, și Caroline urcă scările în fugă, cuprinsă de panică. Bănuia că nu va găsi o altă slujbă în Skeldale care nu era decât un orășel de provincie, în care, vorba lui, șansele de a te angaja undeva erau reduse, mai ales cu un salariu bun. Nick știa foarte bine că oferta lui era greu de refuzat. Având o minte calculată, plănuise s-o prindă în cursă și cel mai neplăcut lucru era că și reușise, iar Caroline era conștientă că dacă se angaja la firma lui Nick, acesta o va exploata până la sânge. Până și zâmbetul pe care i-l aruncase când îi făcuse loc să treacă fusese unul triumfător.

Când coborî din nou, ceva mai târziu, Helen îi spuse că Nick plecase la un dineu „împreună cu familia Skelton".

Caroline se încruntă.

- Nu mi-i aduc aminte.

- Nici n-ai cum, fiindcă s-au mutat aici acum un an. Henry Skelton s-a ocupat de afaceri undeva în Africa. După ce s-a retras, s-a întors acasă investind o parte din capital în firma lui Nick.

- Unde locuiesc? Caroline încerca să-și amintească ce casă din Skeldale și-ar fi putut cumpăra un om atât de bogat, dar asemenea clădiri nu prea existau, Nick având una din puținele case mari din zona aceea.

- În Below Hougham.

- Nu-mi aduc aminte să fie vreo casă pe-acolo. După câte știa ea, locul acela era o colină cu teren mlăștinos, ce străjuia orașul.

- Au construit una. Nu ții minte pășunea pe care-și ducea caii la păscut Joe Bond? I-a vândut-o lui Henry Skelton.

- Păcat. Bănuiesc că a stricat tot peisajul din Hougham Tor.

- Așa este, dar cred că Joe a primit un preț bun. Oricum, pământul e sterp și plin de bolovani. Zicea că în timpul războiului a încercat să bage plugul acolo, dar a scos numai pietroaie. Consiliul i-a dat aprobarea să-i schimbe destinația și așa a obținut Skelton terenul de casă.

- E frumoasă? întrebă Caroline.

- E o construcție ultramodernă. Eu n-am văzut-o, dar am auzit că e bine proiectată și că e plină de dispozitive sofisticate. Ruby, verișoara doamnei Bentall, lucrează acolo și mereu se laudă cu ce are ea în bucătărie. Hazel Skelton a adus tocmai de la Londra un decorator de bucătării, zice ea și, după câte se pare, semănă cu ceva coborât parcă din

Războiul Stelelor.

- Hazel Skelton este soția lui?

- Nu, fiica. E o apariție frapantă, dar nu pot spune că manierele ei m-au impresionat plăcut. I-am fost prezentată la petrecerea de Crăciun pe care au dat-o anul trecut. Ne-am dat mâna, mi-a adresat câteva cuvinte și s-a îndepărtat. Jumătate de oră mai târziu, cineva m-a prezentat din nou și înainte să-i spun că ne-am cunoscut deja, a procedat ca prima oară. Nu-și mai amintea de mine și nici acum nu cred că știe cine sunt.

Caroline râse.

- O gazdă desăvârșită!

- Asta mi-am zis și eu, dar Nick vede la ea ceva mai mult decât atât.

Caroline continuă să râdă.

- Ah, da? Poate că au ceva în comun. S-ar părea că au chiar prea multe în comun, adăugă în gând.

În seara aceea, ceva mai târziu, Helen deschise discuția:

- Ce-ar fi să vindem casa mea, care și așa e veche, și să găsim ceva modern, un loc pentru un nou început? Cred că toți ne vom simți mai fericiți în altă parte, nu?

În clipa aceea Caroline își dădu seama că venise momentul în care trebuia să ia o decizie. Dar avea de ales? Nu o putea părăsi pe Helen, iar Nick avea dreptate când spunea că nu o putea despărți de Skeldale, orașul în care trăise șaizeci de ani.

- Tu hotărăști, zise în cele din urmă, sperând ca Helen să nu fi observat clipa de ezitare. Sunt bucuroasă să fac tot ce vrei tu.

- Cred că așa e cel mai bine, spuse Helen, zâmbind

ușurată. Lui Kelly îi va fi mult mai ușor să se obișnuiască aici, locuind într-o casă nouă. Pentru noi toți va însemna un nou început.

Caroline încuviință.

- Și vei accepta slujba oferită de Nick, nu-i așa? Cred că pentru tine e o mare ocazie, zise Helen entuziasmată.

Caroline înghiți în sec.

- Da, o voi accepta.

- Sunt fericită și îți mulțumesc din suflet, scumpa mea.

Mai târziu, în pat, urmărind zborul disperat al unei molii în jurul lustrei, zbătându-și aripile pudrate spre lumină, dar alungată apoi de căldura globului, îndepărtându-se și revenind, iar și iar, fără să-și poată urma drumul mai departe, Caroline știa exact ce simțea micuța vietate.

Ar fi dat orice să plece de acolo și să nu-l mai vadă pe Nick în viața ei, dar nu-i putea face asta lui Helen. Motivele pentru care nu putea pleca din Skeldale erau de ordin moral și sentimental. Simțul datoriei și afecțiunea pe care o simțea pentru Helen o legau inevitabil de acel orășel. Deși își găsise o mulțime de scuze la momenul respectiv, întotdeauna fusese chinuită de remușcări și venise timpul să-și îndrepte greșeala.

Helen trecuse prin prea multe suferințe și nu o mai putea lăsa singură. De această dată nu mai avea motive, afecțiunea pentru ea fiind mai puternică decât faptul că, deși nu i-o spunea în față, Nick va căuta orice prilej s-o rănească și s-o umilească. Era convins că o merită, socotind-o singura vinovată, după tot ce-i băgase Peter în cap. Neputându-i dovedi contrariul, va trebui să-i suporte insinuările și împunsăturile, ceea ce nu avea să fie o experiență prea

plăcută.

A doua zi dimineața, la micul dejun, o puse la curent pe Kelly cu planurile sale.

- Să locuim în Skeldale? Kelly făcuse ochii mari. Pentru totdeauna, mami?

- Totdeauna înseamnă mult timp. Să-i zicem că doar pentru câțiva ani, îi explică ea, privind-o atent. Nu știa cum va reacționa fetița dar ar fi fost o problemă pe care trebuia să o rezolve cât mai repede, dacă aceasta ar fi manifestat o stare de neliniște. În primii ani de viață fusese prea speriată de Peter și amintirile sale despre Skeldale nu erau dintre cele mai frumoase. Caroline chiar nu știuse cum va primi vestea.

Kelly înfipse o bucățică de pâine cu unt în oul fiert moale și începu să se joace, amestecând în el, având o expresie foarte concentrată.

- Cum ți se pare ideea?

- Și căsuța noastră?

- O vom vinde.

- Și n-am s-o mai văd niciodată pe Sharon? întrebă Kelly, posacă.

- Poate veni să stea la noi din când în când.

- Și doamna Oldham ce-o să zică? Kelly ținea foarte mult la învățătoarea sa, pe care o asemăna cu Dumnezeu.

- Îi va fi dor de tine, dar dacă rămânem la Londra, bunicii o să-i fie și mai dor.

- Și o să locuim în casa ei?

Caroline își aminti de pictura atârnată pe perete, de casa cu ferestrele colorate în negru și de umbra ce se întindea spre cele două siluete care alergau.

- Nu, bunica o s-o vândă și o să cumpere una nouă, iar tu ne poți ajuta s-o alegem.

Ușa se deschise și Nick intră în bucătărie. E sâmbătă și azi nu se duce la serviciu, realiză Caroline abia atunci.

Kelly îl întâmpină entuziasmată.

- Bună dimineața, unchiule Nick. Ia ghicește! Bunica vrea să vândă casa și noi vom locui aici tot timpul!

Pe deasupra capului fetiței, Caroline întâlni expresia lui satisfăcută și-și întoarse privirea.

După cinci minute, doamna Bentall o luă pe Kelly în bucătărie, să-i dea o mână de ajutor, zise ea, făcându-i cu ochiul lui Caroline fără ca fetița s-o vadă și, după ce ieșiră, se grăbi să se ridice de la masă.

- Unde pleci? întrebă el, ridicându-și privirea de pe ziar.

- Credeam...

- Stai jos, îi ceru el pe un ton imperativ.

- Am multă treabă. O irita felul în care el îi vorbea, lucru pe care nu-l mai suporta, având în vedere că urmau să lucreze împreună; iar dacă, totuși, va continua s-o trateze cu dispreț, știa de pe acum că viața ei va fi un calvar.

- Stai jos, repetă el. Vreau să-ți vorbesc. Și împăturind ziarul îl lăsă pe masă, rezemându-se comod de spătarul scaunului.

Vrând-nevrând, Caroline se așeză.

- Ascult.

- Să înțeleg că ai acceptat slujba pe care ți-am oferit-o?

Ar fi vrut să-i spună că nu, să-l înfrunte, dar date fiind împrejurările, nu-și permitea, iar el știa acest lucru. Nu avea curajul să i-o spună în față, deși atitudinea ei era sfidătoare.

- Da sau nu?

- Da, șopti ea, umezindu-și buzele care-i tremurau.

- Nu te-am auzit, zise el surâzând și în clipa aceea ea simți că îl urăște atât de tare încât ar fi aruncat cu ceva în el.

- Mincinosule! M-ai auzit foarte bine... deși nici nu era nevoie să mă auzi fiindcă știai că o voi accepta. N-am de ales, nu?

- Nu, n-ai de ales, răspunse el satisfăcut, studiind-o printre gene. Așadar, putem stabili condițiile?

- Condițiile? Ce condiții?

- Așa se obișnuiește, zise el rânjind.

Caroline îl privi cu atenție, încercând să ghicească la ce se referă, dar temându-se să descopere ce s-ar putea ascunde în spatele acestui cuvânt.

- Ah, da?

- Firește, spuse el amuzat. N-am stabilit salariul de început și programul de lucru.

Oftatul ei de ușurare îl amuză și mai mult. Știa că intrase în panică și intenționat o hărțuia, ca s-o sperie, lăsând-o să creadă că cine știe ce pretenții are de la ea.

- Putem merge chiar în dimineața asta la fabrică să vezi biroul pe care vreau să ți-l pregătesc, și tot acolo vom fixa și condițiile de angajare.

- Trebuie să anunț firma și să lucrez acolo până la sfârșitul lunii, ca să aibă timp să-mi găsească înlocuitor.

- Nu e nici o grabă. Aranjează-ți treburile. Spațiul pe care vreau să-l transform în departament de publicitate e folosit ca depozit și trebuie renovat și mobilat, ceea ce va lua destul timp. Ridicându-se o privi de sus. Să mergem.

Caroline se ridică fără chef, urmărită de privirea lui enigmatică. De-acum încolo va trebui să-și ascundă cât mai

bine sentimentele, tratându-l cu indiferență, ignorându-i zâmbetul insinuant și remarcile răutăcioase, obișnuindu-se să se prefacă, pentru ca el să nu-i transforme viața într-un permanent coșmar.

Capitolul 6

Abia peste o lună și jumătate începu Caroline să lucreze la fabrică. La câteva zile după ce Nick îi arătase spațiul care avea să devină departament de publicitate, Caroline se întoarse la Londra și-l anunță pe Geoffrey despre decizia ei. Acesta se înfurie și încercă s-o facă să se răzgândească, amintindu-i că atunci când o angajase ca agent de publicitate îi oferise o slujbă de viitor și că-i datora loialitate și respect. Era foarte convingător și avea talentul de a mânui cuvintele ca pe niște arme, asta făcând-o să se simtă stânjenită în timp ce-și vărsa furia asupra ei.

- Și unde se află fabrica asta? N-am auzit de ea. O fi vreo firmă de doi bani pe undeva pe la mama dracului, care te va plăti în nasturi... ești nebună? Cu ce-o să câștigi acolo n-ajungi nicăieri. Locul tău este aici, la Londra, mai ales acum când intrașeși în miezul afacerii. Și Skeldale? Pe unde naiba o mai fi și ăsta? Geoffrey își imagina, probabil, că în

afară de Londra, restul Angliei era locuit de oameni îmbrăcați în piei de animale.

- Îmi pare rău, Geoffrey, și îți rămân îndatorată...

- Pe naiba! Cred că-mi lipsea o doagă atunci când ți-am oferit slujba asta.

- Situația de față n-are nici o legătură cu cariera mea...

- Despre ce carieră vorbești? Tocmai ai decis să-i pui capăt.

- Am o obligație de familie, începu ea să-i explice, în timp ce Geoffrey o privea perplex. Pentru el nu exista asemenea noțiuni. Era un om foarte inteligent și cu multă experiență dar, în afară de muncă, nu găsea timp pentru nimic altceva.

- Caroline, ești complet nebună!

- Știu și te rog să mă ierți, zise ea schițând un zâmbet timid.

- Auzi, are o obligație de familie! mormăi el, nevenindu-i să creadă.

- Tu n-ai familie? După expresia lui uluită, Caroline avu impresia că Geoffrey nu trăia decât pentru un singur scop, acela de a conduce lumea. Întreaga viață și-o dedica agenției, țelul lui fiind acela de a ajunge cel mai bun în meseria pe care și-o alesese, și se părea că nimic nu-i va împiedica ascensiunea. „Succes" era singurul cuvânt pe care dorea să-l audă! Trebuie să fac asta, spuse ea pe un ton calm și Geoffrey renunță la luptă, văzând că hotărârea ei este de neclintit.

- Ești o tâmpită. Renunți la carieră pentru o bătrână. Pentru un bărbat mai înțeleg, dar pentru o bătrână... Asta-i curată nebunie! replică el nervos.

- Tomai pentru că e bătrână trebuie să fac asta. Kelly și cu

mine suntem singura ei familie și nu poate veni să locuiască la Londra.

- Atunci, pleacă! țipă el și ieși trântind ușa biroului dar, înainte să se despartă, ceva mai calm de această dată, îi ură noroc și-i spuse că dacă vreodată va avea nevoie de o slujbă să-l caute. S-ar putea să-ți dau ceva de lucru, dar nu înainte să mă conving că ești zdravănă la cap. Acum constat că ai avea nevoie de un psihiatru deși, în zilele tale bune, ai o minte brici și-mi pare rău că te pierd.

- Și eu regret că trebuie să plec, zise ea, dar mai rău îi părea că în viitor va trebui să lucreze împreună cu Nick Holt. Cu toată setea lui de succes, Geoffrey era un șef bun și un om plăcut.

Mai greu, însă, îi fu să se despartă de căsuța ei și de familia vecină. Sharon plânse, făcu schimb de jucării cu Kelly și o rugă să-i scrie, promițându-i că va veni în vizită.

Și Deirdre era tristă. În acel an și jumătate cât fuseseră vecine, deveniseră prietene bune și nu se bucură decât pe jumătate când Caroline vându casa unei familii cu trei copii, a căror mamă părea o femeie simpatică și prietenoasă.

- Nu e același lucru, zise posomorâtă. Îmi va fi dor de tine.

- Ai să vii să ne vizitezi, nu-i așa? O să-ți placă Skeldale.

- Drept să-ți spun, acum îl urăsc, replică Deirdre schițând un zâmbet. Și multă vreme o să detest acest Skeldale, pentru că din cauza lui plecați de-aici.

Kelly plânse în taxiul care le duse la gară. Caroline o îmbrățișă, încercând s-o liniștească.

- Gata, lasă, o s-o vezi curând pe Sharon.

- Nu curând, suspină Kelly. Peste mulți ani. Și cu ochii în

lacrimi: Iar pe doamna Oldham sunt sigură că n-am s-o mai văd niciodată.

Din punctul ei de vedere, Caroline nu vedea în asta o tragedie, pentru că doamna Oldham arăta ca o sperietoare și când zâmbea, pe buze îi apărea un rânjet sinistru dar, observase ea, Kelly era de cu totul altă părere, iar în clipa aceea fiica ei era disperată.

Totuși, cum la șapte ani viața pare să treacă cu viteza fulgerului, înainte să ajungă în Skeldale, lui Kelly îi trecuse supărarea și țopăia de nerăbdare să-l vadă mai repede pe Nick.

- O să vină să ne ia cu mașina?

- Din gară putem lua și taxiul. Caroline spera să nu vină să le întâmpine dar, imediat ce coborî din vagon, Kelly începu să țipe de bucurie și o rupse la fugă.

- Unchiule Nick, unchiule Nick, aici suntem, aici suntem!

Caroline coborî și ea din tren, urmând-o. Nick îi luă bagajele și ea își ridică privirea obosită spre ochii ce o studiau atent.

- Ați călătorit bine?

- Da, mulțumesc, zise politicoasă, întorcând capul ca să nu-i vadă expresia ironică.

- Mașina e în fața gării. O luă înainte, cu Kelly alături, care-i povestea ceva. În urma lor, Caroline o vedea pe fetiță care se uita în sus la el și pe Nick, care își înclinase capul și râdea amuzat.

- Helen locuiește încă la mine, îi spuse el în timp ce se îndepărtau de gară.

- Credeam că până acum s-a întors la ea acasă.

- Am hotărât că nu e o idee bună.

- Tu ai hotărât?

Nick îi aruncă o privire sardonică.

- Exact. Helen nu voia să se întoarcă acolo, și pe bună dreptate. Casa aceea e plină de amintiri dureroase... Se opri înainte să sfârșească fraza și se uită peste umăr la Kelly care privea pe geam. După figura ei, era imposibil să-ți dai seama dacă auzise sau nu discuția.

Caroline oftă. Da, Nick avea dreptate. Casa era plină de amintiri neplăcute pentru ei toți, iar ideea de a se întoarce acolo o îngrozea și pe ea. Kelly nu întrebase nimic în legătură cu asta și Caroline bănuia că fetița își imagina că se întorc să locuiască acasă la Nick. Probabil nu pricepuse că vor sta în altă parte.

O dată ajunși acasă, Kelly alergă înainte să-și caute bunica. Caroline și Nick o găsiră pe Helen discutând cu Frey care, întorcând capul și văzând-o, se lumină la față.

- Caroline! Mă bucur că te-ai întors și că te-ai hotărât să te stabilești aici.

- Mulțumesc, îi răspunse ea și o sărută pe Helen. Arăți mult mai bine decât cum te-am lăsat, îi spuse, și aceasta se arătă încântată.

- Datorită lui, zise Helen, bătându-l ușor pe mână pe Frey.

Nick se întoarse să iasă, făcând o grimasă. Caroline se uită după el, încruntată. E drept că și Nick făcuse mult pentru Helen: o găzduise în casa lui, le găsise pe Caroline și pe Kelly și-i arătase multă afecțiune.

- Eu trebuie să plec. Caroline, mă conduci până la mașină? spuse Frey.

- Du-te, scumpo, o îndemnă Helen.

- S-a-ntâmplat ceva? o întrebă Frey când ieșiră, observându-i expresia încruntată.

- Nu chiar, îi răspunse Caroline, descrețindu-și fruntea. Helen ținea foarte mult la Frey și-l aprecia. Era bun la suflet, amabil, grijuliu și își iubea meseria, neprecupețind nimic atunci când era vorba de pacienții săi. Caroline nu și-l amintea să fi făcut vreodată vreo remarcă la adresa lui Peter, sau să-i aducă acestuia acuzații, deși văzuse multe și înțelesese ce se întâmplă, fiind de o discreție rar întâlnită.

- Nu regreți că ai renunțat la slujbă și la Londra?

Caroline dădu din cap negând.

- Altfel nu se putea, și sper că pentru Kelly va fi mai bine.

- Eu sunt convins de asta. Dar și pentru tine va fi mult mai bine.

Caroline râse.

- Pentru mine!

- Da, ce nu-ți place?

- Dacă voi avea timp să mă gândesc la asta, am să-ți spun.

- Gândește-te acum, o îndemnă el, zâmbind. În lumina înserării, fața lui arăta mai tânără, cu mai puține riduri, mai odihnită.

- Kelly înseamnă foarte mult pentru mine și dacă ea e fericită, atunci sunt și eu.

- Dar nu te poți sacrifica întreaga viață pentru Kelly. Știu că o iubești dar, curând, va trebui să trăiești și pentru tine.

Caroline îl privi mirată.

- Nu fi absurd! Nu-mi sacrific viața pentru Kelly, dar este copilul meu și trebuie să am grijă de ea, să mă asigur că e sănătoasă și fericită. Am avut și am în continuare responsabilități în ce o privește.

- Ai responsabilități, dar viața ta nu depinde de ea, zise el, urcându-se în mașină. O să crească și-și va lua zborul, adăugă, coborând geamul. Așa se întâmplă întotdeauna și vrei, nu vrei, rolul tău se va încheia când va deveni destul de matură ca să-și poarte singură de grijă. Ce vei face atunci?

- Mai e mult până atunci.

- Exact, zise el, pornind motorul. Dar sunt ani din viața ta, mai spuse și, făcându-i semn cu mâna se îndepărtă. Îngândurată, Caroline urmări mașina cu privirea apoi, puțin zgribulită, intră în casă repezindu-se, fără să-l vadă, direct în Nick, care o prinse de mâini s-o oprească.

- Ține-te departe de Forrester, o atenționă el printre dinți și cu o voce scăzută, să nu fie auzit de Kelly și de Helen care se aflau în camera alăturată. Nu te-am adus înapoi ca să reluați legătura. Cu mine n-o să-ți meargă, ai înțeles?

Caroline se albi la față.

- Nu înțeleg la ce te referi. Și, în primul rând, cum îți permiți să-mi vorbești așa?

- Crezi că am uitat ce i-ai făcut vărului meu? Înfigându-și și mai tare degetele în brațele ei, o scutură ca pe o păpușă de cârpă apoi, aplecându-și capul, îi șopti printre buzele aproape închise, sfredelind-o cu privirea: Oricât ne-am ascunde, mai devreme sau mai târziu vine și ziua în care trebuie să dăm socoteală pentru faptele noastre. Pentru tine, ziua aceea a sosit. Te-am găsit și am să stau tot timpul cu ochii pe tine, iar tu vei plăti pentru tot ce i-ai făcut lui Peter, pentru fiecare oră de coșmar de care a avut parte din cauza ta!

Caroline îl asculta din ce în ce mai speriată, palidă și cu ochii măriți de groază.

- Greșești, reuși să îngaime în cele din urmă.

Nick zâmbi zeflemitor.

- Nu începe iar! Amândoi știm că am dreptate. Ești imorală și lipsită de suflet, dar am de gând să-ți dau câteva lecții pe care le meriți, și asta începând chiar de acum!

Și brusc, îi prinse fața în palme, dându-i capul pe spate. Pierzându-și echilibrul, Caroline se agăță de el scoțând un țipăt scurt, de spaimă, care însă fu repede înăbușit de un sărut brutal, care-i provocă în tot corpul un spasm dureros, dar îi și trezi toate simțurile, făcând-o să se lipească cu totul de el, fără vlagă, și să geamă sub forța sărutului. Prin bluză îi simțea căldura trupului și bătăile frenetice ale inimii, la unison cu ale ei.

Degetele ei îi cuprinseră ceafa și i se înfipseră în păr. Tremura lipită de el, simțindu-i fiecare mușchi, fiecare fibră, și nu-și putea înfrâna senzațiile, fizic și emoțional, atâta vreme înăbușite și care, acum, rupseseră zăgazurile, invadându-i întreaga ființă.

Nick își înălță capul, respirând întretăiat.

Caroline, cu brațele încolăcindu-i gâtul, își auzea inima bătându-i nebunește în piept și, când deschise ochii, îl văzu uitându-se la ea cu ochi de jar.

Apoi, Nick își coborî privirea spre gura ei umedă, întredeschisă, și Caroline își înghiți nodul din gât întorcându-și capul într-o parte.

- După ce a murit Peter mi-am jurat că dacă am să te găsesc, am să te fac să plătești pentru tot răul pe care i l-ai făcut. I-ai distrus viața și nimănui nu-i este permis să facă asta și să scape nepedepsit.

Caroline deschise gura să nege, să protesteze, dar el o

fulgeră cu privirea.

- Nu, ascultă-mă... Ai făcut o mare greșeală lăsându-mă să văd că mă dorești. Cu asta mi-ai oferit pe tavă arma pe care intenționez s-o folosesc.

Caroline se crispă, simțind un fior rece pe șira spinării.

- Vei locui în casa mea, ca să te pot supraveghea. Fără bărbați. Fără aventuri. Astfel vei plăti cu propria-ți monedă. Din când în când am să-ți amintesc ce-ți lipsește, de lucrul după care tânjești și mă voi distra copios văzându-te umblând ca un leu în cușcă, așa cum făcea și soțul tău. Te voi face să suferi la fel de mult cât a suferit și Peter. Am să mă uit cum te urci pe pereți și mă voi purta cu aceeași cruzime cu care l-ai tratat tu pe el.

Caroline tremura atât de tare încât abia se putea ține pe picioare și fața ei palidă avea o expresie șocată și îngrozită. Lacrimile îi împăienjeneau privirea și îl vedea ca prin ceață, dar nu le lăsă să i se prelingă pe obraz.

Nick trase adânc aer în piept și o împinse într-o parte, zâmbind malițios.

- Acum știi ce te-așteaptă.

Caroline nu putea scoate o vorbă, doar își pironise ochii asupra lui, înfiorată.

- Și să nu-ți imaginezi că ai să pleci fiindcă, de data asta, n-ai cum să mai scapi de-aici. Vei rămâne fără să crâcnești.

Caroline scutură din cap, încercând să-i spună că se înșeală, că acuzațiile lui sunt nefondate, că Peter l-a mințit, așa cum i-a mințit și pe ceilalți, dar nu putea articula nici un sunet.

Nick îi zâmbea răutăcios, privind-o cu un dispreț fățiș.

- Biata de tine, arăți de parcă te-a călcat trenul. Credeai

că o să mă înnebunești și pe mine. Scuză-mă că te dezamăgesc. Eu sunt făcut dintr-un alt aluat decât Peter, iar ochii tăi mari și verzi și corpul, e drept că foarte sexy, nu mă ispitesc deloc.

- Ce tot vorbiți voi acolo? Sper că nu complotați împotriva mea! Ia veniți aici să auziți ce idee are Kelly... le strigă Helen, din cealaltă cameră.

Nick se uită spre ușă. Era întredeschisă dar Helen n-avea de unde să știe ceea ce tocmai se întâmplase. Caroline realiză că în clipa aceea nu era în stare să se ducă dincolo și să dea ochii cu soacra și cu fiica sa. Se simțea slăbită, deprimată, și în priviri i se citea disperarea.

Nick se întoarse spre ea.

- Mai bine te-ai duce sus să stai întinsă o jumătate de oră. Ești albă la față ca varul. Această constatare părea că-i dă o oarecare satisfacție. Am să le spun că te doare capul.

Dar Caroline nici măcar nu se putea mișca. Parcă era paralizată.

Nick o împinse spre scări.

- Du-te înainte să apară Kelly și să te vadă în ce hal arăți.

Tremurând din tot corpul, Caroline urcă scările, ținându-se de balustradă ca să nu se împiedice. De jos, Nick o urmări cu privirea, apoi se întoarse și se îndepărtă.

- Pe Caroline o doare capul. S-a dus să se întindă în pat, îl auzi spunând pe un ton indiferent.

- Oh, Doamne! exclamă Helen, îngrijorată.

- Cred că e din cauza drumului cu trenul, mai spuse el, apoi ușa se închise în urma lui și Caroline intră în cameră și se urcă în pat, suspinând și tremurând.

Pentru a doua oară viața ei era distrusă dar, de dragul lui

Kelly, trebuia să-și adune tot curajul și să îndure orice pentru a și-o reclădi.

Era o femeie vulnerabilă, sensibilă și generoasă, gata oricând să se sacrifice pentru familie. Deși își făurise o carieră de succes la agenție, renunțase la tot pentru binele copilului său. Nu era o persoană ambițioasă și ar fi făcut bucuroasă schimb de locuri cu Deirdre. Aceasta n-o prea înțelesese, deseori spunându-i că o invidiază pentru șansa de a-și fi găsit o meserie atât de interesantă - neștiind, însă, la ce tensiune era supusă când avea termene de predare, sau când Geoffrey insista să-i vină repede o idee strălucită și care, bineînțeles, tocmai atunci nu-i venea în minte. În momentele acelea ar fi lăsat totul baltă și ar fi părăsit agenția.

Făcuse față tuturor tensiunilor fiindcă trebuia, dar în sinea ei detesta acele momente. Acum trebuia să se confrunte din nou cu o asemenea situație și asta din cauza atacurilor necruțătoare ale lui Nick.

Oare ce-i rezerva viitorul? Când te chinuiești de unul singur, zi de zi, lună de lună, să rezolvi problemele ivite la serviciu și pe cele de acasă, să ai grijă și de un copil și să nu te bucuri de sprijinul și dragostea unui soț cu care să împarți greutățile, vine o vreme când o lovitură în plus te culcă la pământ.

Nick tocmai asta făcuse și Caroline nu mai avea puterea să se ridice.

- Nu mai suport, șopti, copleșită de propria singurătate, de izolarea în care se retrăsese.

Nu avea cu cine să vorbească, să se sfătuiască, cui să ceară ajutor. La Helen nu putea apela, ea însăși fiind lovită

de soartă. Și nici la Frey, fiindcă i-ar fi povestit totul lui Nick, care nu l-ar fi crezut ba, mai mult, l-ar fi putut jigni, așa cum procedase cu ea. Și asta n-ar fi fost nimic, fiindcă Frey, cu siguranță, i-ar putea vorbi despre ea la modul în care tocmai i se adresase ei. Nu, orice ar fi fost mai bine decât asta. N-ar fi îndurat ca cineva să afle părerea lui Nick despre ea.

- Îl urăsc, spuse cu voce tare, dar pe un ton neconvingător. Știa că minte.

Nu, nu-l ura pe Nick. Gândul o făcu să tresară și imeidat să revină la vechile sentimente care, în mod ciudat, îi redară o falsă energie.

Se ridică cu greu din pat și aprinse lumina. Uitându-se în oglindă își văzu fața de o paloare cadaverică, ochii împăienjeniți de lacrimi și pleoapele umede și înroșite.

Se spălă cu apă rece, își pieptănă părul zburlit și se fardă ca să arate cât de cât normal.

Când ești trântit la pământ, nu ai altceva de făcut decât să te ridici.

Acest lucru îl învățase de-a lungul anilor de coșmar petrecuți lângă Peter când, dacă n-ar fi existat Kelly, s-ar fi aruncat sub roțile unei mașini. Acum, însă, nu o avea doar pe Kelly, ci și pe Helen, căreia trebuia să-i poarte de grijă. Oamenii simt nevoia de căldură sufletească. Nu sunt făcuți să trăiască singuri și de aceea caută să se atașeze de cineva căruia să-și dedice viața.

Acum, rațiunea ei de a trăi erau Kelly și Helen și, indiferent ce ar mai fi încercat Nick să-i facă, trebuia să-l suporte, fiindcă nu avea de ales.

Ieși din dormitor, sperând că pe față nu i se observă nici o urmă de suferință.

Nick nu era în camera de zi.

- Te mai doare capul? o întrebă Helen, îngrijorată.

- Nu, mi-a trecut, îi răspunse Caroline, apropiindu-se de ea.

- Ești cam palidă.

- Nu-mi place să merg cu trenul.

Kelly își ridică privirea de pe cartea pe care o citea.

- Mie-mi place foarte mult.

- Norocul tău, zise Caroline râzând, sperând că râsul nu-i sună fals. Dar unde-i Nick? continuă după o clipă cu o voce care nu-i tremura deloc.

- A ieșit în oraș. Cred că tot cu Hazel Skelton. Consideră că e o partidă bună pentru el.

Caroline se uita la flăcările jucăușe din șemineu. Mirosul înțepător de lemn ars îi gâdila nările.

- E chiar frig în seara asta, murmură Helen. De fapt, curând e Crăciunul, primul pe care-l aștept cu plăcere după ani de zile. E minunat să știi că ai din nou în casă un copil.

Caroline continua să se uite la foc. Ultimul Crăciun petrecut în Skeldale fusese unul trist. Tot timpul beat, Peter își descărcase întreaga furie pe Kelly, stricându-le tuturor sărbătorile. Frey îi spusese cândva Carolinei că acoolul îi afectase judecata. Când beau peste măsură, oamenii dau la iveală sentimente și trăsături de caracter pe care, altfel, și le ascund. Sunt depășite inhibițiile, au curajul să spună și să facă lucruri pe care, treji fiind, nu le-ar fi spus și nu le-ar fi făcut.

Poate că Helen nu lua în serios ceea ce-i spusese, anume că tatăl lui Peter purta întreaga vină pentru firea recalcitrantă a fiului său, purtându-se cu el prea sever și bătându-l chiar și

pentru micile greșeli copilărești. Treaz, Peter nu era violent și poate că atunci își reprima ura ce o purta tatălui său și sieși, știindu-se un om slab, dar când bea putea răbufni și toată furia și-o revărsa asupra celor din jur, în loc să și-o îndrepte asupra sa.

- Nu vei începe să lucrezi imediat, nu-i așa? o întrebă Helen, făcând-o să tresară.

- Încă n-am discutat asta cu Nick.

- Speram să ai timp să mergem împreună să vedem niște case, îi spuse Helen. În ultima lună și jumătate se mai împlinise la față și prinsese culoare în obraji. Nu mai avea nici privirea apatică pe care Caroline i-o remarcase la început, cu durere în suflet.

- Da, e o idee bună. Cu cât găseau mai curând o casă, cu atât mai repede scăpa de Nick și de amenințările proferate ceva mai devreme. Începem chiar de mâine, adăugă entuziasmată.

Capitolul 7

Câteva zile mai târziu găsiră o casă în centrul orașului: cu etaj, destul de modestă și cu o mică grădină. În schimb, avea trei dormitoare și se încadra în prețul asupra căruia căzuseră de acord că îl pot plăti. În privința asta chiar se certaseră, Helen dorind să cumpere casa din banii ei, iar Caroline insistând să contribuie și ea cu o parte din banii obținuți din vânzarea căsuței, vrând astfel să nu-și creeze obligații și să nu depindă de nimeni.

Școala primară se afla foarte aproape, iar Caroline putea lua autobuzul dimineața, spre fabrică, chiar de la capătul străzii.

- E ideală, conchise Caroline, în timp ce se aflau în grădină, studiind partea din spate a casei.

- Trebuie, totuși, zugrăvită, îi sugeră Helen.

- Da, dar n-are nevoie de reparații. Construită din cărămidă roșie, era o casă trainică, făcută să reziste multă

vreme. Foștii proprietari îi refăcuseră acoperișul și reparaseră lemnăria. Din registrul cadastrului reieșea că avea o structură de rezistență foarte bună.

- Pot să pun singură tapetul, îi spuse lui Helen care, auzind-o, începu să râdă.

- Mă uimești, fetițo. Chiar crezi că o să reușești? Nu-i mai bine să angajăm un meseriaș?

- E mai bine, dar și mai scump. Să știi că mă pricep. Dacă încerci, poți face orice.

În seara aceea Nick rămase acasă la cină și o ascultă pe Helen care-i povestea entuziasmată despre casă.

- Caroline vrea să pună singură tapetul, îl informă ea, tot surprinsă, fiindcă nu putea înțelege acest lucru.

Nick se încruntă.

- N-are rost. Va avea mult de lucru la fabrică și deja am găsit pe cineva care să facă treaba asta.

- Ba nu. Acum, știind că va scăpa de el, avea curajul să-l privească în ochi, calmă. Tot eu am decorat și casa în care am stat și mi-a plăcut să mă ocup de asta.

- I-am rugat pe avocați să grăbească vânzarea, interveni Helen. Din moment ce am plătit cu banii jos, nu văd de ce ar mai tergiversa lucrurile. Nick, îți sunt recunoscătoare pentru tot ce-ai făcut pentru mine și-ți promit că n-o să-ți mai stăm prea mult pe cap.

- Nici nu se pune problema. Mă bucur că locuiești aici și nu-i nevoie să te grăbești. Caroline va fi ocupată cu organizarea noului departament și n-o să aibă timp de treburi gospodărești. Așa că nu-l zori pe avocat și lasă-l să-și facă meseria așa cum știe el. Nu e nici o grabă.

- Aș prefera să ne mutăm cât mai repede, zise Caroline și

Nick o fulgeră cu privirea.

Știa foarte bine că ea ar fi vrut să plece cât mai curând de acolo, dar nu putea spune cu glas tare în fața lui Helen ceea ce exprima schimbul de priviri. Ochii ei îi spuneau că are toate motivele să plece din casa aceae, iar ai lui îi dădeau de înțeles Carolinei că dacă va putea, îi va zădărnici planurile cât mai mult posibil.

- Când intenționezi să vii la lucru? Biroul tău e deja aranjat, zise el schițând un zâmbet malițios.

- Oh, nu chiar acum, se scăpă Helen și, imediat, zâmbi jenată. Ce egoistă sunt! Firește că trebuie să înceapă lucrul cât mai urgent.

- Lunea viitoare, da? spuse Nick întorcându-și capul spre Caroline.

Primul impuls fu să-l refuze, dar în cele din urmă încuviință.

- Bine, atunci, zise el ridicându-se de la masă. Te așteaptă o mulțime de treburi.

Și nu glumise, se gândea Caroline o săptămână mai târziu, stând la biroul său și răsfoind un dosar. Firma lui Nick producea și exporta o gamă complexă de produse electrice, cărora li se făcuse publicitate prin intermediul unor agenții. Acum, Caroline studia ce se făcuse, ajungând la concluzia că va trebui să se ocupe mai serios de acest aspect, pentru a justifica înființarea departamentului în care lucra.

Își rezemă bărbia în palmă și începu să se uite îngândurată pe fereastră.

- Nu visa. Vocea aspră a lui Nick o făcu să tresară.

- Nu visam, zise ea, roșind și înghițindu-și nodul din gât.

Stătea în prag, într-un costum elegant, închis la culoare, ținută destul de nepotrivită pentru fabrică. Caroline întoarse capul. În anumite privințe Nick o speria mai mult decât o făcuse Peter vreodată. Spre deosebire de acesta, de o violență nestăpânită, imprevizibilă și nejustificată, Nick Holt nu acționa nemotivat. Singura ei senzație față de Peter, atunci când era beat, era una de repulsie, în schimb, la ceea ce simțea față de Nick nici nu voia să se gândească.

- Cum merge treaba? o întrebă el, după ce intră și aruncă o privire peste hârtiile de pe birou.

- Mi-am făcut o idee despre ceea ce se produce aici și despre genul de clienți pe care doriți să-i aveți.

- Am înțeles. Ia spune, ce faci diseară?

- Diseară? repetă ea cu o voce pierdută.

- E momentul să-i cunoști și pe ceilalți directori. Familia Skelton organizează în seara asta un cocteil la care ești invitată.

Nu-i făcea nici o plăcere să meargă, dar știa că el n-ar fi acceptat un refuz.

- Îmbracă-te elegant, fiindcă vei fi în centrul atenției și vreau să faci impresie, îi zise ironic. Așa ți se întâmplă de obicei, nu? Și întinse un deget să-i ridice de pe obraz o șuviță de păr. Foarte tentant, mai spuse, tărăgănând cuvintele, apoi ieși trântind ușa.

Caroline se uită furioasă la ușa închisă.

Nu e ușor să suporți nedreptatea. Doar copiii se revoltă și țipă: „Nu-i adevărat!" când sunt acuzați pe nedrept. Ea nădăjduia că, odată, îi va putea dovedi că o judecă greșit. Deocamdată, însă, nu vedea cum.

Pentru petrecerea din seara aceea se îmbrăcă într-o

rochie de catifea neagră, cu o croială foarte elegantă, își coafă singură părul și se parfumă discret. Dorea să arate bine și sigură de sine, impresie pe care Nick spera ca ea s-o lase asupra comitetului de conducere.

Când coborî din camera ei, Nick stătea lângă foc, cu un pahar de whisky în mână. Când o văzu rămase o clipă cu ochii fixați asupra ei, apoi se uită din nou la pahar, fără să scoată o vorbă sau chipul lui să exprime ceva.

- Ești gata? o întrebă după ce sorbi restul de whisky și puse jos paharul.

Caroline știa că arată bine, era chiar sigură de asta și privirea lui indiferentă o enervă atât de tare încât îi venea să-l plesnească.

Casa familiei Skelton era o construcție cu arhitectură modernă, împrejmuită de o peluză cu gazon.

În seara aceea, aleea din față era ocupată de mașini, una în spatele celeilalte, iar din casa luminată feeric răzbăteau voci, râsete și muzică.

Urcară tăcuți treptele intrării principale și Nick sună la ușă. Le deschise o fată, o brunetă minionă, într-o rochie roșie, care se înseninâ la față văzându-l pe Nick.

- Ai întârziat. Ah... îmi vine să te-mpușc. Mă bazam pe tine că o să m-ajuți să întrețin oaspeții. Avea o voce guturală cu un puternic accent, pe care, însă, Caroline nu-l recunoștea, dar după câte aflase de la Helen, putea să-l fi căpătat în colonii. Hazel Skelton era tunsă scurt, avea ochi căprui, strălucitori și când îl luă de mână pe Nick îi surâse împăciuitor.

- Ți-o prezint pe Caroline Storr, de la noul departament de publicitate, îi spuse Nick.

- Bună, o salută ea pe Caroline privind-o cu răceală și, deși îi zâmbea, se vedea limpede că era un zâmbet de circumstanță, pe când cel cu care-l răsplăti pe Nick era incomparabil mai sincer și mai cald. Ce-i cu tine? îl luă la rost. Ne vedem din ce în ce mai rar. Muncă și iar muncă, iar distracție deloc. Știi ce-am să-ți fac cadou de Crăciun? O piatră de moară să ți-o atârn de picior ca să-ți mai taie elanul!

În clipa în care intrară în încăperea lungă, plină de lume, mai multe capete se întoarseră spre ei și priviri curioase se îndreptară spre Caroline. Hazel îl trase de mână pe Nick.

- Hai să-l saluți pe tata.

- Așteaptă un moment, îi zise Nick lăsându-i mâna și întorcându-se spre Caroline: Vino să-l cunoști pe domnul Skelton. Tonul lui era mai mult imperativ, dar și felul în care o privea îi era deja familiar.

Nici tonul nici privirea lui nu-i plăceau și tocmai începea să se înfurie când, din spate, auzi o voce plăcută:

- Caroline, ce surpriză! Nu știam că vii.

Se întoarse, zâmbindu-i surprinsă.

- Frey! Să nu-mi spui că ai reușit să-ți iei liber și în seara asta.

- Am găsit pe cineva care să mă înlocuiască, îi mărturisi acesta, întorcându-i zâmbetul.

Caroline îi admiră costumul elegant.

- Vrei să ne dai gata pe toți, zise râzând.

Catifeaua vișinie îi dădea un aer cam teatral, ceva neobișnuit la Frey care, de obicei, se îmbrăca foarte sobru, în zona aceea a țării oamenii preferând ca medicul lor să fie o persoană extrem de serioasă, chiar austeră.

- Tu arăți superb, îi spuse el plimbându-și ochii asupra rochiei din catifea neagră. Suntem o pereche potrivită și trebuie să stăm unul lângă celălalt pentru ca lumea să ne admire.

- Caroline n-a venit aici ca să se distreze, interveni Nick. Muncește. Sub sprâncenele încruntate ochii îi străluceau mânioși. Scuză-mă, Forrester, mai zise și, prinzând-o strâns de braț o trase după el, ca pe un copil încăpățânat.

- Ne vedem mai târziu, Frey, îi zise ea, zâmbindu-i peste umăr. Și Nick în nici un caz să nu-și închipuie că-i va putea dicta vreodată cu cine să vorbească și cum să se comporte în societate. Deocamdată, pentru că îl sfidase, privirea lui îi promitea pentru mai târziu o pedeapsă pe măsură.

Domnul Skelton îi salută scuturându-le mâna zdravăn. Mai târziu Caroline avea să descopere că în tot ce făcea punea multă energie. Era un bărbat scund și îndesat, dar plin de vitalitate, care-i spuse că în Anglia lucrurile se mișcă prea încet fiindcă este o țară mult prea conservatoare.

- Orașul ăsta trebuie să se trezească la viață. După ce ai crescut în Londra, cred că ți se pare plictisitoare viața de aici. Nici tinerilor nu li se oferă mare lucru. Hazel te va prezenta câtorva dintre prietenii ei... are sute de prieteni, iar aici îi cunoaște pe toți cei care merită atenție.

Caroline și Hazel se uitară una la cealaltă, dar aceasta din urmă nu părea deloc entuziasmată. Trăsese deja concluzia că, în colecția sa de prieteni, Caroline nu-și avea locul și nu se prefăcea pretinzând că ar putea deveni apropiate dacă nu simțea acest lucru.

Nick îi mai prezentă și alte persoane, directori la firma sa, și Caroline descoperi că toți aveau cam aceeași vârstă,

fiindu-i greu să-i deosebească unul de celălalt. Erau bărbați distinși, elegant îmbrăcați, manierați, dar din cale-afară de plictisitori.

Ascultându-le conversația, înțelese de ce domnul Skelton avea mai multă energie decât toți laolaltă.

La un moment dat Nick dispăru cu Hazel și Caroline se retrase discret din grupul bărbaților care începuseră să comenteze o partidă de golf, „gaură cu gaură".

Nici măcar nu observară că plecase. Caroline își croi drum printre grupurile de oameni care discutau și se retrase într-un colț, dar Frey o zări și se apropie de ea, zâmbind.

- Ai reușit să scapi? o tachină el.

Caroline făcu o strâmbătură.

- Ai pus degetul pe rană.

- O adunătură de oameni plicticoși, îi dădu el dreptate. De multe ori mă-ntreb ce caut la astfel de petreceri.

- Și?

Frey ridică din umeri, oftând.

- De fapt, nu prea particip la evenimentele mondene. Să-ți mai aduc ceva de băut?

Caroline dădu din cap și Frey se strecură prin mulțime revenind în câteva clipe cu câte un pahar în fiecare mână.

- Helen mi-a spus că ați cumpărat o casă pe strada Wilverton.

- Da, am avut noroc s-o găsim atât de repede. Și începu să-i povestească despre casă, în timp ce Frey o urmărea cu atenție.

- Îți place arta? o întrebă imediat ce ea tăcu.

Caroline râse.

- Arta? Da, cred că da. În fond, era un subiect de conversație pe care să-l abordezi la o petrecere, la fel de bun ca oricare altul.

- Eu pictez în acuarelă, începu el să-i explice, oarecum stânjenit. Săptămâna viitoare se deschide în holul primăriei o expoziție de artă locală. Ți-ar plăcea s-o vizitezi? M-aș bucura dacă ai veni cu mine în seara vernisajului.

- Frey, nu știam că pictezi, zise Caroline surprinsă.

- N-am bătut toba pe tema asta. Pacienții mei l-ar considera, probabil, un hobby interzis. În ce privește arta sunt foarte circumspecți și dacă ar afla că în timpul liber pictez, m-ar și vedea pe o insulă sălbatică pictând băștinașe în pielea goală.

- Și nu ți-ar plăcea? îl tachină ea.

- Poate am să plec undeva anul viitor.

Caroline pufni în râs, neputându-și-l imagina într-o asemenea postură.

- Spune-mi, vii cu mine la vernisaj? insistă el.

- Sigur că vin. Abia aștept să văd cum pictezi.

- Acum pot să-ți spun... foarte prost.

- Ce modest ești, glumi ea.

- Aici erai, auzi de foarte aproape vocea lui Nick. Paharul începu să-i tremure în mână și băutura se împrăștie pe jos. E timpul să plecăm. Ești gata?

- E încă devreme, protestă Frey, uitându-se la ceas.

- Caroline trebuie să se trezească devreme, îl informă Nick. E aproape unsprezece și până ajungem acasă și se culcă se face douăsprezece. La șapte și jumătate trebuie să fie în picioare.

- Noapte bună, Frey, spuse ea lăsând jos paharul.

- Nu uita, marțea viitoare la opt seara.

- Nu uit.

- Ce să uiți? o întrebă Nick câteva momente mai târziu, în timp ce se urcau în mașină.

- Poftim? zise ea, privindu-l nedumerită.

- Forrester zicea să nu uiți ceva legat de marțea viitoare la ora opt.

- Ah, da. E vorba despre expoziția de artă care se va deschide în holul primăriei. I-am promis că mergem împreună.

- Parcă ți-am spus că n-ai voie să te vezi cu el, zise Nick, bătând nervos cu degetele în bancheta mașinii.

- Nu ai nici un drept asupra mea, îl înfruntă Caroline. Cine naiba te crezi? Până atunci îi vorbise pe un ton calm, dar acum își ieșise din sărite. Chiar îți imaginezi că am să-ți permit să-mi dictezi ce să fac? Sunt o femeie liberă, fără obligații, și dacă vreau să-l văd pe Frey, am s-o fac, iar tu n-ai să mă oprești. O să fac exact ce-mi place!

Nick se uita la ea cu maxilarele încleștate. Brusc, se răsuci și porni mașina într-o viteză amețitoare.

- Mergi încet, vrei să murim?! strigă ea îngrozită.

El reduse viteza, dar restul drumului expresia feței lui rămase la fel de încrâncenată. Ajunși acasă, Caroline coborî repede din mașină, grăbindu-se să intre în casă și să alerge în camera ei înainte ca el s-o poată ajunge din urmă. Înăuntru era liniște și toate luminile stinse.

- Stai pe loc. Avem de discutat, îi auzi vocea aspră.

- Vreau să mă duc la culcare.

- Foarte bine! Credeai că am alte intenții?

Vorbele lui o făcură să-i tremure picioarele. Nick o trase

după el în camera de zi. Focul fusese stins, dar jarul încă mocnea în întuneric. După ce aprinse o veioză, se întoarse spre ea.

- Ți-am mai spus că n-ai voie să te vezi cu Forrester. Tot n-ai priceput, Caroline? Îți interzic să-ți dai întâlnire cu el.

- N-ai nici un drept să-mi impui ce să fac, protestă ea cu vehemență.

- Nu-mi pasă de drepturile tale. Eu vreau să mă asigur că n-ai să-l distrugi pe Forrester cum ai făcut-o cu Peter.

- Te înșeli, ripostă ea scuturând din cap și el se uită, parcă fascinat, la buclele mătăsoase.

Ridică mâna și o apucă de păr, dându-i capul pe spate.

- Ești frumoasă și te doresc, îi spuse în șoaptă.

Preț de o clipă, Caroline simți cum inima i se oprește în piept, apoi începu să-i bată frenetic. Nick se aplecă și buzele abia li se atinseră, că imediat ea se retrase, tremurând.

- Nu, zise furioasă că un moment fusese tentată să cedeze.

- Știam eu că altceva îți dorești, zise el batjocoritor. Ăsta-i, cumva, unul din numerele tale? Ce te-așteptai să urmeze? Scuze, dar nu e stilul meu, nu mă dau în vânt după „jocuri" sofisticate și dacă-ți imaginezi că vreodată ai să reușești să mă domini, te-nșeli amarnic. Peter n-a reușit să-ți reziste, dar eu pot.

- Nick, crede-mă că... începu ea, încercând cu disperare să-l convingă, implorându-l din priviri.

Dar degetele lui jucându-i-se în păr, apoi mângâindu-i obrazul și atingându-i lobul urechii o făcură să se înfioare.

- Te ostenești în zadar. Mai bine gândește-te la ce ți-am spus: lasă-l în pace pe Forrester.

- Nick...

- Dacă te-ntâlnești cu el o să-ți pară rău. Și nu te mai uita așa la mine. Știi, de multe ori m-am întrebat ce se ascunde în spatele ochilor tăi frumoși. M-am străduit să te înțeleg, să-mi dau seama ce fel de om ești, dar pentru mine ai rămas o enigmă. Când te privesc și văd cât ești de frumoasă, stau și mă-ntreb dacă nu cumva sunt nebun. Cum e posibil să existe mai multe femei într-una singură?

Caroline îl asculta tulburată, dar și speriată de felul în care se uita la ea.

- Ai renunțat la o slujbă bine plătită ca să te întorci aici și să locuiești cu o bătrână...

- O iubesc pe Helen, zise Caroline indignată.

Nick trase adânc aer în piept.

- Da, știu, recunoscu el. Și ea te iubește. Văd... nu sunt orb. O respect pe Helen și o apreciez, de-asta aș fi băgat mâna în foc că e destul de isteață ca să nu se lase trasă pe sfoară. Eram sigur de asta, dar s-ar putea să nu fie așa. O fi chiar atât de naivă încât să nu vadă ce se ascunde în spatele acestui chip drăgălaș? În privința lui Kelly... n-am ce obiecta. Recunosc că ești o mamă bună, o iubești și te ocupi îndeaproape de educația ei.

Caroline oftă văzându-i expresia feței pe care citea că el s-ar fi bucurat să afirmă contrariul.

- Spune-mi, cum se împacă toate astea? o întrebă el, luându-i capul în palme și privind-o fix în ochi. Cum să rezolv această ecuație? Uneori mă întreb dacă nu mi-am pierdut mințile, așa cum s-a-ntâmplat cu Peter. Mă chinuiești. Ești ca un ghimpe ce mi-a intrat sub piele și pe care nu-l pot scoate.

- Nu te-ai gândit niciodată că unele din datele acestei ecuații nu se potrivesc, tocmai fiindcă nu sunt reale? îl întrebă Caroline pe un ton calm. Nu poți avea încredere în propria-ți judecată logică, fără să mai crezi atât de mult în vorbele lui Peter?

Nick se înnegură la față.

- Ți-ar plăcea, nu-i așa? Atunci chiar ai face din mine ce vrei!

- Nick, ascultă-mă!

- Peter era vărul meu și avea încredere în mine. Simțea nevoia să povestească cuiva ce i se-ntâmplă și, de fiecare dată când ne vedeam, îmi mai spunea ceva despre tine, despre gelozia lui, despre bărbații cu care te-ntâlnești și-l înșeli și în care el avusese încredere, unul dintre ei fiind Forrester. Pe mine nu m-a suspectat niciodată. Eram ultimul bărbat despre care ar fi crezut că... Vocea i se frânse și Caroline îl privi abătută.

Ce oarbă am fost, se gândi. Cum de n-am realizat până acum ce e în sufletul lui?

- De atunci am mustrări de conștiință. Îl disprețuiam pe Peter fiindcă nu știa să te păstreze, fiindcă îl aduseseși în pragul nebuniei. Acum încerci și cu mine același lucru!

- Nu încerc nimic, Nick. Dacă chiar crezi asta, atunci ține-mă la distanță...

- Nu pot, spuse el pe un ton grav. Când am venit la Londra să te caut mi-am propus să te tratez cu disprețul pe care-l meriți, și să-ți arăt cât de mult te detest.

- Și mi-ai arătat.

Nick scutură din cap.

- Nu sunt sigur de asta, murmură el. În mintea mea capeți diferite chipuri și nu știu care este cel adevărat. Încerc să te descopăr, urmărindu-te îndeaproape. Trebuie să aflu. În schimb, acum încep să înțeleg ce s-a-ntâmplat cu Peter. Și el a trecut prin asta. Aici făcu o pauză și trase adânc aer în piept, după care continuă: Pe mine, însă... n-ai să mă scoți din minți, Caroline. Voi face ceea ce trebuia să facă el... Am să te sechestrez și o să arunc cheia. După asta, poate, va înceta să-mi mai bântuie visele.

- Cum adică îți bântuie visele? întrebă ea, pălind.

- Ție nu ți se-ntâmplă? Dormi bine noaptea, nu-i așa? Nu-ți faci procese de conștiință. Presupun că nici nu te gândești la tot răul pe care i l-ai făcut.

În câteva minute, bănuiala ei devenise o certitudine.

- Să înțeleg că te simți vinovat de ceva?

Nick o privi șocat. Era alb la față ca varul și în ochi i se oglindea o imensă durere.

- Da, mă simt vinovat, îi spuse după câteva clipe de tăcere. Cum te-așteptai să mă simt? Știi, oare, ce era în sufletul meu atunci când îl ascultam povestindu-mi? Îl uram că îi ești soție și te doream ca un nebun.

Caroline nu găsea în minte cuvintele potrivite pe care să i le spună pentru a-i alina durerea ce i se citea pe față. Nick nu-și descărca furia doar asupra ei; o mare parte era îndreptată asupra propriei persoane. Se detesta pentru că râvnise la soția vărului său, simțindu-se răspunzător de starea jalnică în care ajunsese Peter și care-i cauzase moartea. Fără să-și dea seama făcuse din ea țapul ispășitor al propriului sentiment de vinovăție care îi sporea furia și disprețul față

de ea.

Privirea ei calmă probabil că i se păru de nesuportat, fiindcă se întoarse, părăsi camera și Caroline îl auzi ieșind din casă trântind ușa după el.

Capitolul 8

Când Frey o sună marți dimineața, Caroline tocmai își bătea capul cu campania publicitară ce urma să fie lansată peste câteva luni în Australia.

- Ah, bună, Frey, zise absentă, cu gândul la problemele ei. Imediat însă se dezmetici. Frey, s-a-ntâmplat ceva? Helen...

- Nu, nu s-a-ntâmplat nimic, spuse el repede. Ești prea nervoasă, Caroline. Liniștește-te. Voiam doar să-ți amintesc de întâlnirea de diseară.

Caroline își mușcă buza, încruntându-se.

- Nu-mi spune că nu poți veni, fiindcă mi-ar părea foarte rău, adăugă el, simțind-o că ezită.

Caroline aruncă o privire spre ușă. De ce refuza invitația la vernisajul expoziției de artă? Doar ca să-i facă lui Nick pe plac?

- Vin, bineînțeles că vin, zise pe un ton hotărât.

- Grozav, spuse el ușurat. Și înainte, poate mâncăm ceva. Pe aici nu prea ai de unde alege, dar la restaurantul de vizavi de primărie pregătesc un excelent pui la tavă. Ce zici?

- Mmmm, îmi lasă gura apă.

- Atunci, trec să te iau la șase și jumătate. Apoi Frey se interesă de Helen și de Kelly și când încheiase discuția Caroline se întoarse la treabă, dar nu se mai putu concentra. Când Nick avea să descopere că nu-i luase în seamă avertismentele, ce altceva putea să-i facă decât să înceapă iar cu amenințări și remarci usturătoare? Nu avea nici un drept să-i controleze viața și să-i impună ce să facă, așa că treaba lui... să-și bată gura de pomană!

În fiecare zi luau masa la cantină. Mâncarea era ieftină și, chiar dacă nu serveau cine știe ce specialități, ei îi convenea, fiindcă scutea o grămadă de timp. În ziua aceea tocmai se întorcea de la masă când îl zări pe Nick ieșind cu mașina pe poarta fabricii. Și nu era singur. Lângă el se afla Hazel Skelton, îmbrăcată elegant, într-o scurtă din blană de vulpe argintie, pe cap cu o pălărie neagră. Era foarte drăguță și Caroline spera să se simtă bine împreună acolo unde s-or fi ducând să mănânce fiindcă, bineînțeles, ei nu luau prânzul la cantină.

În seara aceea îi spuse lui Helen că o văzuse pe Hazel cu Nick.

- Hazel Skelton să mănânce la cantină? Glumești! E o snoabă fără pereche, replică Helen, făcând o strâmbătură.

- Se pare că Nick o place așa cum e, remarcă în treacăt Caroline.

- Eh, ce știu bărbații despre firea femeilor! Ai văzut-o? Când sunt împreună se poartă cu el ca și cu un ou!

- Nu cred că e genul de femeie care-și dedică viața unui singur bărbat.

- E o... Helen se opri, abținându-se să continue. Dacă bărbatul meu m-ar fi auzit vreodată vorbind așa, ar fi făcut infarct.

- Vorbind cum?

- Nu face pe inocenta, o tachină Helen. Bineînțeles că tu n-ai înjurat niciodată, nu-i așa?

- Eu? Niciodată, continuă gluma Caroline și amândouă izbucniră în râs.

Când, mai târziu, o anunță că în seara aceea se întâlnește cu Frey, Helen roși de plăcere ca o școlăriță.

- Și cu ce-o să te îmbraci? Mie-mi place cum îți vine rochia de catifea neagră. Și lui i-a plăcut. Asta mi-a spus-o când m-a sunat ultima oară. Vezi că e un semn! În general, bărbații nu-și amintesc ce toalete poartă femeile, așa că precis i-ai făcut impresie.

Caroline o privea îngândurată, dar și circumspectă. Nu cumva își închipuia cine știe ce sau, te pomenești, încerca s-o pețească? Helen ținea foarte mult la Frey și vedea în el bărbatul ideal, dar Caroline spera să nu-i vină în minte vreo idee de genul ăsta. Și ei îi plăcea, îi plăcea compania lui și el, ca om, dar totul se oprea aici.

- Te îmbraci în rochia neagră, nu? insistă Helen și Caroline se lăsă convinsă, mai mult fiindcă nu prea avea din ce alege, decât pentru a-i face plăcere lui Frey. Avusese grijă să-și cumpere haine pe care să le poată purta mai multă vreme, indiferent de schimbările în modă, pentru că fusese nevoită să-și drămuiască banii, nepermițându-și să cumpere sub imboldul momentului.

În timp ce se îmbrăca se gândea la eforturile lui Helen de a-i trezi interesul pentru Frey. Chiar și atunci când cred că o fac în interesul altcuiva, oamenii sunt mânați de motive personale și, fără îndoială, ale lui Helen erau destul de întemeiate ca să-și facă iluzii că Frey și Caroline erau o pereche potrivită, cum tot atât de adevărat era și faptul că dorea să-i vadă împreună doarece ținea foarte mult la Frey.

Firea omului este un amestec de contradicții ciudate. Caroline o iubea pe Helen și știa că aceasta n-ar face vreodată ceva ce ar putea-o răni. Aceeași Helen stătuse lângă Peter toată perioada acelor ani îngrozitori, fără să se plângă sau să-și judece fiul. Era o femeie minunată și Caroline o admira foarte mult. Cu toate acestea, Helen putea jongla ușor cu propriile sentimente, confundând dorința, sinceră de altfel, de a o vedea fericită pe Caroline, cu aceea de a se revanșa față de Peter, considerând că are anumite datorii față de el.

E mai ușor să-i judeci pe alții decât să-ți vezi propriile defecte. Nu, nu mai voia să se gândească la nimic. Prefera să ignore semnalele de alarmă pe care le primea atunci când se afla în preajma lui Nick, deși acesta o făcea să sufere. Ani în șir avusese parte de multă suferință și se luptase din răsputeri ca ea și Kelly să supraviețuiască. Singurul lucru pe care și-l dorea acum era puțină pace și liniște, un scurt răstimp în care să se relaxeze psihic, să-și destindă nervii încordați.

- Ieși în oraș, mami? o întrebă Kelly când coborî la parter și Caroline încuviință, zâmbind.

- Unde te duci?

- Mă întâlnesc cu doctorul Forrester.

Kelly se îmbufnă.

- Nu cu unchiul Nick?

- Nu, îi răspunse Caroline pe un ton sec.

- Dar îți place de unchiul Nick, nu-i așa, mami? Kelly nu și-ar fi putut închipui vreodată că există cineva care să nu-l adore pe eroul său. Din ziua în care apăruse în căsuța lor se purtase cu ea blând și afectuos, iar Kelly îl asemuise cu soarele de pe cer. Nick era înalt și frumos, avea o mașină grozavă și părea să știe exact cum să discute cu un copil de șapte ani. Caroline îi studiase cu atenție când erau împreună. Nick o făcea pe Kelly să se simtă extraordinar. Și dacă Frey nu uita că este copil și în tonul lui exista întotdeauna o notă de superioritate, Nick reușea să pară că nu ține cont de acest lucru și o trata ca pe o prințesă. De-asta îl și iubea.

E șmecher, se gândea Caroline. La fetițe și la femei gen Hazel Skelton are un succes nebun, dar cu mine nu se ostenește să-și risipească farmecele.

Kelly o privea nevenindu-i să creadă.

- Tu nu-l iubești pe unchiul Nick, mami! Ești o rea! Și, îmbrâncind-o, ieși din cameră, îmbufnată.

- Oh, Doamne, râse Helen. Acum s-a supărat.

- Îi trece, spuse Caroline scurt, sperând că n-a roșit prea tare, dar Helen nu avea ochi pentru ea în clipa aceea, fiindcă tocmai sosise Frey și îl întâmpina surâzătoare:

- Ce elegant ești... nu-i așa, Caroline, că e tare elegant?

- Să nu spui nimic, zise el, privind-o pieziș.

- Ți-ai pus din nou costumul lui Gauguin, îl tachină Caroline și Helen se uită la ea mirată.

- Cum? Ce să-și pună?

- Nu-i da atenție, mă ia peste picior.

Schimbul de replici îi plăcu lui Helen, dându-i de înțeles că cei doi erau apropiați, că împărtășeau anumite secrete și că își permiteau glume, cu care ea era de acord. Privindu-i, în ochi îi apăruseră luminițe jucăușe. În schimb, Caroline spera că Frey nu citise gândurile ascunse ale lui Helen. Ar fi murit de rușine!

În același timp remarcă faptul că Frey era neobișnuit de agitat și vorbea mai repede ca de obicei. Asta o făcea să se simtă prost. Să-și fi dat el seama că pe Helen o preocupa relația lor și în felul acesta își masca stânjeneala? Sau, mai grav, persoana ei îl interesa mai mult decât bănuia ea? Nu dorea să-i rănească sentimentele, dar nici nu-l putea trata altfel decât ca pe un prieten.

În restaurantul aglomerat de pe strada principală mâncară pui prăjit cu salată și Frey îi vorbi despre colegul său, despre Skeldale și despre cunoștințele comune.

- Cum te-ai apucat de pictat? îl întrebă Caroline când el făcu o pauză.

Frey făcu o grimasă.

- Dumnezeu mai știe. În clipa asta aș vrea să nu fi pus vreodată mâna pe pensulă.

Caroline îl privi surprinsă. Deci, asta îl frământa! Nu persoana ei, în nici un caz. Se speriase degeaba. Frey se gândea la sine și era normal. Uitându-se la figura lui senină simțea că îi place și mai mult, fiindcă era un om ca toți oamenii, nu un sfânt, cum îl considera Helen. Frey era un medic bun, devotat meseriei sale, dar înainte de toate ea un om ca oricare altul și în seara aceea era emoționat și nervos pentru că expoziția includea și câteva dintre picturile sale.

- Tot nu mi-ai spus în ce manieră pictezi.

- În acuarelă.

- Peisaje?

El confirmă, bătând nervos cu degetele în paharul cu vin.

- Din împrejurimi?

Era limpede că nu dorea să vorbească despre tablourile sale deși, în momentele acelea, numai la ele îi stătea gândul. Se tot uita la ceas și în colțul gurii avea un tic nervos.

În holul expoziției se auzeau scârțâind pașii vizitatorilor pe podeaua de lemn, în timp ce aceștia treceau de la o pânză la alta, vorbind în șoaptă.

Nu erau prea multe tablouri în acuarelă și de îndată ce zări unul, Caroline se uită în catalog și văzu că este una dintre picturile lui.

Era un peisaj în vreme de furtună, nuanțele de verde și griurile combinându-se armonios, detaliile fiind bine conturate prin linii clare și precise.

- Frey, e superb, e cel mai bun din câte am văzut până acum! exclamă ea plăcut surprinsă, întorcând capul spre el.

- Cerul n-a ieșit cum voiam. Mi-a luat zile întregi să-l fac și când mă gândesc că trebuie să-l refac m-apucă nervii. Când în minte ai ceva și pe pânză îți iese o porcărie, simți că înnebunești.

- Probabil că așa este, spuse ea, surprinsă de înflăcărarea cu care-i vorbea. Trecură mai departe și se opriră în fața altor două tablouri, dar nici unul din ele nu era la fel de bun ca primul. Frey, însă, nu mai reacționă vehement. Doar în fața celui dintâi reveni, furios.

- Ăsta-ți place cel mai mult, nu? întrebă Caroline.

- Să nu-l văd în fața ochilor, zise el îndepărtându-se și Caroline îl urmă amuzată. Frey o prezentă celorlalți artiști

care-și expuneau tablourile și rămaseră de vorbă încă vreo două ore. Frey era nervos și Caroline îl privea curioasă cum se antrenează în discuții aprinse, comentând și lăudând picturile prietenilor săi. Cine ar fi crezut că în spatele unui calm imperturbabil se ascundea un personaj plin de pitoresc? Costumul din catifea roșie, pasiunea pentru pictură, nervozitatea, formau o latură a personalității lui pe care pacienții nu i-o cunoșteau.

- Sper că nu te-ai plictisit, Caroline, îi spunea el, ceva mai târziu, în timp ce o conducea acasă.

- Deloc. M-am distrat grozav.

- Precis? Frey îi zâmbi, mulțumit. Te-ai gândit vreodată să-ți găsești un hobby?

- Când să mai am timp și pentru așa ceva?

- Înțeleg că nu ți-e ușor, dar n-ai idee câte satisfacții îți poate aduce. În primul rând, o viziune nouă asupra vieții. Mie-mi pare rău că nu m-am apucat de pictură mai devreme.

Caroline se uită la fața lui roșie de emoție.

- Crezi că ți-ai făcut o meserie din asta, dacă ai fi început să pictezi din timpul școlii?

- Nu știu, zise el, cu o ușoară ezitare în voce. Îmi place medicina și-mi place să mă ocup de oameni. Știu că sună demodat ce spun, dar asta e, țin la ei și vreau să-i ajut pe cei bolnavi. Asta mă face fericit.

Intrând cu mașina pe alee se opri în fața casei lui Nick, apoi se întoarse cu fața spre ea, zâmbind.

- Îți mulțumesc că ai venit în seara asta. N-am cuvinte să-ți spun cât de mult mă bucur.

- Și eu, spuse Caroline. Și să știi că pictura ta preferată mi se pare foarte sugestivă, indiferent cum ai fi vrut să-ți iasă

cerul.

- De-acum încolo îți dau voie să-mi critici tablourile, ori de câte ori vrei! zise el râzând.

În holul de la intrare era întuneric, dar prin ușa întredeschisă a camerei de zi se strecura o dâră de lumină și Caroline auzi vocea guturală a lui Hazel Skelton, murmurând suav.

Urcă la etaj indignată. Era clar că lui Nick îi făcea plăcere compania fetei. Ajunsă în camera ei, Caroline se privi în oglindă, dar văzându-și ochii strălucind de furie, întoarse capul.

În dimineața următoare Nick dădu buzna în biroul ei, tremurând de nervi și cu ochii scăpărând scântei.

- Până la urmă tot te-ai dus!

Caroline îl privi sfidător.

- Nu știu la ce te referi.

- Ba știi foarte bine despre ce vorbesc. Și, apropiindu-se, se aplecă peste biroul ei, vorbindu-i printre dinți. Să nu-ți închipui că scapi atât de ușor. Te-am prevenit, așa că să nu te mire când vei suporta consecințele.

Și, înainte ca ea să deschidă gura să spună ceva, ieși trântind ușa.

Restul zilei fu indispusă deși știa că e absurd fiindcă, nu-i așa, ce mare lucru se putea întâmpla? Doar s-o amenințe încă o dată! Cu toate acestea, atitudinea lui Nick o pusese pe gânduri.

A doua zi află că o țară arabă, care avea urgent nevoie de aparatură electrică, le oferise un contract extrem de avantajos. Intrară cu toții în priză și Nick se ocupa personal ca livrarea să se facă la data prevăzută în contract. Caroline se

simțea ușurată că, deocamdată, el nu avea timp să-și pună în practică amenințările. Ajungea acasă noaptea târziu, iar la fabrică avea atâtea treburi pe cap, încât abia dacă apuca să-i arunce o privire.

Iarna se instala rapid în regiune; vântul șfichiuia cu ace de gheață și cerul era tot timpul plumburiu. Helen era îngrijorată că Nick muncea prea mult și o rugă pe Caroline să-l convingă să nu mai exagereze.

- Dacă azi ai ocazia să-l vezi și să-i vorbești, fă-l să înțeleagă că nu e bine ce face spetindu-se muncind.

Așa e, se gândi Caroline. Toată ziua și-o petrecea în fabrică supraveghind producția, alături de muncitori, care îl iubeau, îl respectau și cărora le câștigase încrederea, lucru rar întâlnit într-un orășel ca Skeldale, în care oamenii erau încăpățânați, sceptici și apatici, greu de urnit să facă ceva înainte să fie siguri că e bine. Probabil că Nick avea o personalitate puternică, impresionându-i pe cei din Skeldale.

Părerea generală era că pe Hazel Skelton o impresionase foarte mult și se făceau pariuri dacă va reuși sau nu să-l convingă s-o ia de nevastă. Majoritatea bărbaților ținea cu ea, femeile, nu. Bărbații o considerau drăguță și apetisantă: „Ah, ce bucățică bună, n-aș zice nu dacă s-ar da la mine", îl auzise, odată, Caroline pe unul din ingineri. Și o spusese rânjind cu gura până la urechi.

Femeile erau de altă părere: „Dacă se însoară cu asta, e un pămpălău. Și un orb e în stare să vadă că nu e ușă de biserică, iar el e atât de drăguț". În pauza de prânz, cele două dactilografe de la masa alăturată discutaseră numai despre Nick și Hazel Skelton și Caroline se străduise să nu

tragă cu urechea dar, până la urmă, auzi absolut totul, deși în cantină era multă gălăgie.

Simțind că i se face rău, nici nu se mai atinse de felia de pepene din farfurie. În ultima vreme trăia într-o permanentă tensiune care se datora, încerca ea să se amăgească, stresului de la serviciu, neavând nici o legătură cu Nick Holt. El o ură, învinuind-o pe nedrept, dar nu-i mai păsa. N-avea decât să se însoare cu Hazel Skelton! Asta-i va fi învățătură de minte fiindcă, după câte înțelesese, orice bărbat întreg la minte ar fi preferat să moară decât să aibă o asemenea soartă. În ce o privea, ar fi fost bucuroasă să arunce în ei cu confeti, deși ar fi preferat pietrele!

În seara aceea, pe Helen o duru capul și se duse la culcare imediat după Kelly. Caroline cină singură. Era nervoasă și prost dispusă. Simțea nevoia să iasă la aer, să se plimbe, să-și limpezească gândurile.

Își puse un hanorac tivit cu blăniță și-și trase cizmele de cauciuc, apoi ieși afară. Era o noapte geroasă de iarnă, vântul șuiera printre crengile desfrunzite ale copacilor care trosneau, făcând un zgomot sinistru. Luna acoperită de norii alungați de vânt își arunca lumina palidă asupra colinelor din depărtare.

Trebuia să păsească cu grijă ca nu cumva să alunece pe pământul moale și, pe alocuri, mocirlos.

Oprindu-se, întoarse capul și se uită spre casă. La o singură fereastră mai era aprinsă lumina.

Nu trebuie să mă-ndepărtez prea mult, se gândi. Pe o beznă ca asta e ușor să te rătăcești, mai ales când n-ai după ce să te orientezi. În liniștea nopții se auzi huruitul unui motor și lumina unor faruri mătură pământul, înainte ca

mașina să dispară în spatele casei.

A venit Nick, își zise și, întorcându-se, porni mai departe. Nu va reveni până când nu se va asigura că el s-a dus la culcare. Oricum, casa nu se încuia niciodată, nici măcar noaptea. Oamenii din Skeldale se cunoșteau foarte bine și aveau încredere unii în alții, așa că nu exista riscul de a fi vizitați de hoți.

Mergând, își aminti că odată, Nick o întrebase ce fel de femeie este fiindcă n-o înțelegea deloc. Aceeași întrebare i-ar fi putut-o pune și ea. Ce alt bărbat ar fi acceptat să locuiască sub același acoperiș cu ea, atâta timp, refuzând să recunoască faptul că Peter se putea să fi mințit în privința ei.

Pe parcursul vieții oamenii își creează o imagine a propriei persoane, pe care cred că o reflectă asupra celor din jur. Caroline știa că ei îi place muzica, să gătească și să facă lungi plimbări pe câmp. Și mai știa că are un puternic instinct de apărare. Dorea să-i ofere lui Kelly siguranța și fericirea unui cămin. Ambiția e pentru cei care au nevoie de ea, iar Carolinei nu-i trebuia așa ceva. Nevoile ei țineau de intuiția feminină. În primul rând, dorea să fie fericită și deseori se întreba de ce tocmai singurul lucru de care avea într-adevăr nevoie i se refuzase, în mare parte, de când devenise o persoană adultă. Viața e nedreaptă și extrem de complicată, se gândea, mărind pasul nervoasă.

De pildă, de ce nu se putuse îndrăgosti de Frey? Era un bărbat prezentabil, blând, inteligent, soțul ideal pentru femeia care ar fi acceptat să-l împartă cu jumătate de oraș - ținând cont de programul lui de lucru insuportabil - și s-ar fi împăcat cu pasiunea lui pentru pictură și cu faptul că nu putea participa la toate evenimentele mondene.

Frey ar fi oferit unei femei un cămin fericit. N-ar fi suspectat-o, n-ar fi lovit-o și n-ar fi tratat-o cu dispreț.

De ce am fost blestemată să mă îndrăgostesc de Nick Holt? se tânguia Caroline.

Ba nu, nu sunt îndrăgostită de el, își spuse repede, oprindu-se în loc. E drept că-mi place și că mă gândesc tot timpul la el, dar nu-l iubesc.

Nu voia să accepte un adevăr pe care doar în gând îl lăsa să se înfiripeze, deși era o femeie extrem de curajoasă. Acest curaj nebun o ajutase să-și înfrunte soțul când devenea din cale afară de violent, și să ia decizia de a-l părăsi pentru binele copilului. O ajutase să muncească, să-și rânduiască viața și să supraviețuiască anilor de singurătate în care-și crescuse fetița de una singură. Nu se plânsese niciodată de greutățile prin care trecea, dar ar fi preferat să nu fi avut parte de ele. Făcuse întotdeauna față situației, iar acum se străduia să accepte realitatea în privința sentimentelor sale față de Nick.

În subconștient știuse tot timpul acest lucru. Cât locuise la Londra nu-l uitase nici o clipă pe Nick, iar în noaptea în care-i intrase în casă, deși speriată, trupul îi fremătase de excitare.

De tine însuți nu te poți ascunde multă vreme, își spuse. Mai devreme sau mai târziu, adevărul iese la iveală și nu-l mai poți evita.

Vântul tăios îi pătrunsese până la oase. Nu mai putea rămâne acolo plângându-și de milă că se îndrăgostise de cine nu trebuia. O porni cu pas hotărât înapoi, sperând că nu greșise drumul. Nu mai vedea fereastra luminată. Probabil că Nick stinsese lumina înainte să se ducă la

culcare. Luna plutea în spatele norilor și Caroline scruta întunericul foarte concentrată. Pe unde s-o apuce?

Înghețase; hanoracul nu-i mai ținea de cald. Tremurând, o luă la fugă.

La un moment dat alunecă și căzu, scoțând un țipăt scurt. Luată prin surprindere, nu realiză ce se întâmplase. Lovindu-se de marginea stâncoasă a unei râpe, începu să se rostogolească la vale și nu se opri decât pe fundul râpei, cu fața în jos, nemișcată.

Capitolul 9

Primul semn că-și începea să-și revină fu acela că auzi chiar lângă ea o voce slabă care spunea repede și sacadat: „Nu se poate, nu se poate!”

Caroline se încruntă. Cine naiba...? își spuse, ametită.

Parcă se întorcea dintr-o călătorie lungă, făcută într-un somn adânc de câțiva ani. Tresări zgribulindu-se. Nasul îi era turtit de ceva tare și țepos care-i zgâria fața.

Cum am ajuns aici, cu fața în jos, și ce-o fi chestia asta pe care stau? se întrebă, întorcându-și capul și privind în întuneric.

Înțepenise de frig și o durea tot corpul. Dar cine vorbise mai înainte?

Amintindu-și ce se întâmplase, scoase un geamăt printre buzele înghețate. Căzuse, căzuse de la mare înălțime și se rănise. Probabil că leșinase și acum, în timp ce încerca să se miște, crispându-se și mușcându-și buzele de durere, își

zicea că mai bine nu s-ar fi trezit din leșin.

Trebuia să plece de acolo. Ținându-și respirația se pregăti să se ridice în picioare, dar încercarea îi provocă o durere atât de ascuțită încât căzu din nou pe burtă, gemând.

Își scrântise glezna. Mai avea și alte răni, dar nu era pregătită să le descopere. Când lacrimile i se zvântară se întinse ușor pe pământ să-și pipăie loviturile. O dureau coastele, cu fiecare respirație simțea că se rupe în bucăți, pe față avea vânătăi și zgârieturi și palmele îi sângerau.

Arăt superb și asta încă nu-i nimic. Mai trebuie să mă cațăr ca să ies din văgăuna asta. Dacă rămân aici până dimineață, o să mor de frig.

Nu se putea sprijini pe piciorul care o durea dar, dacă era atentă, va reuși să se târască.

Înfigându-și degetele în pământ începu să se târască în sus, spre buza râpei, metru cu metru, sprijinindu-se doar pe un picior, pe celălalt târându-l cu greutate.

Habar n-avea cât timp îi va lua, fiindcă din când în când trebuia să se oprească și să respire cu grijă ca să se obișnuiască cu durerea.

Ultimii metri îi parcurse cel mai greu. O dată ajunsă sus, se prăbuși la pământ, tremurând și plângând. Nu mai avea putere să se miște. Apoi simți primii stropi de ploaie în podul palmei întinse. Întoarse capul să se uite în sus și alte picături îi căzură pe față.

Asta-mi mai lipsea acum, își spuse. O să mă ud până la piele și mare minune dacă n-am să fac o pneumonie.

Cu ploaie sau fără ploaie, trebuia neapărat să se întoarcă acasă, dar singura soluție era să rămână pe loc până când se lumina de ziuă și cineva se va gândi s-o caute. Până atunci,

însă, ar fi înghețat de frig și, cu siguranță, ar fi murit.

Începu să se târască din nou. Ploaia se întețise îmbibând pământul și făcându-l atât de alunecos încât, în loc să înainteze se ducea înapoi, bălăcindu-se în noroi.

Dar cel mai rău era că nu știa sigur dacă merge în direcția bună, așa că se ridică în genunchi, scrutând întunericul, în speranța că va zări casa.

Dar asta nu dură decât câteva clipe fiindcă leșină pentru a doua oară. Când deschise ochii cineva stătea aplecat deasupra ei, luminându-i fața cu o lanternă. Din nou auzi în gând vocea aceea slabă: „De ce? De ce?"

- Acum ești în siguranță, Caroline. Liniștește-te, nu mai striga așa, pentru numele lui Dumnezeu.

- Nick! Lumina puternică o orbea, făcând-o să clipească amețită.

- Gata, te-am găsit, totul s-a sfârșit, îi șopti el și Caroline îi putu distinge fața în spatele lanternei.

- Cred că am să fac pneumonie, zise ea schițând un zâmbet trist. Ce noroc pe capul meu, nu-i așa?

- Nu mai vorbi, îi ordonă el.

- Iartă-mă.

- Nu te mai scuza atât!

- M-am scuzat? Iartă-mă. Nu-și mai amintea că se scuzase. Nick vru să o atingă, dar ea încercă să-i dea mâinile la o parte. Nu!

- Trebuie să știu unde te doare.

- Peste tot.

- Ce fel de durere?

- Ascuțită, zise ea, simțind că îi crapă capul de durere. Sper să nu mă îmbolnăvesc, se gândi închizând ochii.

Coșmarul se prelungi încă o oră. Nick străbătu câmpul ducând-o în brațe și ferind-o de vântul tăios. Dacă durerea n-ar fi fost atât de puternică, s-ar fi simțit minunat, dar fiecare mișcare, fiecare respirație, o secătuiau. Își pierdea cunoștința ca apoi să-și revină, gemând.

- Caroline, încearcă să te liniștești.

- Iartă-mă. Ah, n-am vrut să mai spun asta. Și râdea, înainte să leșine din nou și iar să se trezească, tot rebegită de frig și gemând de durere și tot în brațele puternice ale lui Nick, care o apărau de vântul ce bătea cu putere.

Ajunși acasă, o duse imediat în camera de zi și o lăsă jos din brațe, apoi aprinse lumina. Caroline deschise ochii, dar îi închise la loc, nesuportând lumina puternică.

Îl auzi pe Nick formând un număr de telefon și după aceea vocea lui grăbită. Caroline stătea crispată de durere, neputându-și stăpâni tremurul.

- Mi-e frig, îngână printre lacrimi.

Nick o acoperise cu pături, dar tot dârdâia de frig.

- Iartă-mă, iartă-mă.

- Oh, fir-ar sa fie!

Plângând, Caroline se străduia să nu mai vorbească, fiindcă vedea că Nick se înfuriase, sătul de ea până peste cap. Pe jumătate conștientă, delira mormăind cuvinte incoerente, fără să se poată opri.

Cineva îi ștergea lacrimile. Cineva stătea aplecat asupra ei și-i ridica de pe față șuvițele de păr ude. Acum nu mai tremura, dar corpul o durea îngrozitor.

La un moment dat, când deschise ochii, văzu în jurul său oameni în halate albe.

- Ușor, spunea unul dintre ei, apărând și dispărând din

raza ei vizuală.

- Luați pătura de pe ea. Trebuie să-i scoatem hanoracul, zicea un altul.

Caroline țipă de durere când o ridicară încet, cu o mare grijă.

- De ce nu sunteți atenți? se răsti altcineva.

- Nick, gemu ea, dar când deschise ochii cu greu, văzu figura îngrijorată a lui Frey.

- Bună, Frey, zise, într-un moment de luciditate. Când ai venit?

Acesta îi zâmbi.

- Cum te simți, Caroline?

- Groaznic.

- Asta n-o să te doară, spuse el aplecându-se cu o seringă în mână. Îți promit că în curând nu vei mai simți nici o durere.

- Dragul meu Frey, oftă Caroline, închizând ochii. Treptat, durerea începu să cedeze, însă era atât de vlăguită încât până la ambulanță trebui să fie dusă pe targă. Dar era fericită că durerea dispăruse, în sfârșit.

De această dată, când deschise ochii se afla într-un salon de spital, întinsă într-un pat cu cearșafuri de un alb imaculat.

Se mișcă cu grijă să vadă dacă o mai doare ceva și constată că durerea nu mai e atât de puternică.

- V-ați revenit? o întrebă asistenta venind lângă ea, pe buze cu un zâmbet profesional.

- Cred că da, răspunse Caroline în șoaptă, pentru că, deși afară era lumină, toți pacienții din salon păreau să doarmă. Ce... Nu apucă să continue, fiindcă asistenta, fără să-i dea

atenție, îi băgă în gură un termometru. Acum o urmărea tăcută cum îi ia pulsul, stând cu ochii pe ceasul prins de halat.

- Ce s-a-ntâmplat cu mine? făcu o nouă tentativă când putu să vorbească.

- Nu vă mai amintiți?

- Știu doar că am căzut într-o râpă. Ce și-o închipui asistenta? Că își pierduse memoria? Cât de rău m-am lovit?

- Nu foarte rău. V-ați scrântit glezna, aveți câteva coaste fracturate și multe vânătăi, dar nu există vreun pericol.

- Am dormit toată noaptea?

- Vă aflați aici de două zile. Nu mai țineți minte? Eu v-am luat ieri în primire și când am ieșit din tură păreați că mă recunoașteți.

- Da? Nu-mi amintesc nimic.

- Vi s-au dat sedative.

- Aha, zise Caroline, închizând ochii. Infirmiera tocmai se îndepărtă când o auzi spunând: Aș putea bea o cană cu ceai?

- Sigur, cum să nu. Doriți cu zahăr?

- Da, mulțumesc.

Rămase întinsă, ascultând respirațiile, sforăiturile și mișcările celorlalți pacienți. Undeva se auzea ticăind un ceas. Întoarse capul și-l văzu pe peretele de deasupra ușii. Ora șase! Șase?

După-amiază când veni Frey, îl luă la rost, în glumă:

- Ce program aveți voi aici? M-au trezit la ora șase!

- Îngrozitor, nu-i așa?

- Ăsta-i program făcut în interesul cadrelor medicale, nu al pacienților.

- E vorba de rutină. Înainte de a ieși din tură, personalul

de noapte mai are destule probleme de rezolvat, ceea ce înseamnă că și pacienții trebuie să respecte anumite reguli.

Caroline îi luă mâna și-l privi stânjenită.

- Îți mulțumesc că ai venit în toiul nopții să vezi ce e cu mine și-mi pare rău că v-am creat tuturor neplăceri.

- Ce căutai noaptea pe câmp?

- Drept să-ți spun, nu știu, dar probabil că îmi pierdusem mințile.

- Tu ai spus-o, nu eu, bombăni el. Numai un nebun putea face ce-ai făcut tu.

- Încă o dată îmi cer scuze, Frey. Spune-mi, te rog, crezi că îi vor da voie lui Kelly să mă viziteze?

- Dacă ești cuminte și te vei simți mai bine, îi promise el.

- Dar mă simt mai bine.

- Nici nu discutăm deocamdată. Întâi te faci bine, după aceea mai vedem.

În seara aceea veni și Helen care se așeză pe marginea patului, privind-o îngrijorată.

- Cum te simți, scumpo? Ești îngrijită bine?

- Excelent. Tu ce faci? Îmi pare rău că te-am speriat atât de tare.

Helen scoase un oftat.

- A fost un șoc. M-au trezit vocile și zgomotele din casă și când am coborât am văzut cum te duceau, pe targă, la ambulanță. Arătai pe jumătate moartă.

- Să mă fi văzut mai devreme, glumi Caroline.

Dar Helen nu se amuză deloc.

- Ah, Caroline! Ochii i se umplură de lacrimi și întoarse capul ștergându-și-le cu dosul palmei.

- Helen... iartă-mă... nu mai plânge. Acum mă simt bine.

Nu te mint. Curând am să ies de-aici.

- Nici să nu te gândești, o certă aceasta. Habar n-ai în cel hal arăți.

- Arăt chiar atât de rău? se sperie Caroline. Ea ceruse să i se dea o oglindă, dar asistenta nu avea una la îndemână - cel puțin așa-i spusese. Fusese spălată, pieptănată și i se dăduse voie să poarte jacheta roz de pijama pe care i-o adusese Helen. Dar avea fața plină de vânătăi și zgârieturi și pe sub cămașa de spital era înfășurată în bandaje ca o mumie egipteană. Deși i se dăduseră calmante, atunci când respira o dureau coastele, iar glezna o chinuia tot timpul.

Primul lucru pe care-l făcuse când o văzuse pe Helen fu s-o întrebe ce face Kelly și, deși aceasta o convinsese să nu-și facă griji în privința fetiței, tot mai zise o dată:

- Sigur e bine? Când e agitată să știi că merge în somn.

- Nu-ți fă probleme. Dacă nu eu, Nick sau doamna Bentall tot ar fi auzit-o.

Fiindcă venise vorba, Caroline o întrebă, ferindu-și privirea:

- Ce mai face Nick?

- E foarte ocupat, îi răspunse Helen și schimbă repede subiectul.

Oare de ce când pronunțase numele lui Nick, Helen se schimbase la față? se întrebă Caroline, nedumerită. Era atât de supărat pe ea? E drept că în noaptea în care o găsise pe câmp avusese câteva izbucniri nervoase, dar chiar nu-i trecuse încă supărarea?

Se auzi clopoțelul și Helen se ridică greoi de pe marginea patului.

- Vin și mâine, îi promise.

- Te obosești prea mult. Nu că nu mi-ar face plăcere să te văd, dar n-aș vrea să faci drumul ăsta în fiecare zi.

- Mă aduce Nick... începu Helen, dar imediat se opri și, din nou, schimbă subiectul. Ai nevoie de ceva?

- Nu, mulțumesc.

Helen o sărută pe obrazul zgâriat și se îndepărtă. Caroline o urmări cu privirea. Deci, Nick o aducea până acolo, dar pe ea nu intra s-o vadă. Gândul îi provocă atâta durere încât ochii i se umplură de lacrimi.

- Vă doare rău, doamnă Storr? Să vă aduc ceva? o întrebă asistenta care tocmai apăruse.

- Nu, mulțumesc. Pentru astfel de dureri nu există remediu, se gândi Caroline.

Peste două zile, lui Kelly i se dădu voie să-i facă o scurtă vizită, dar supravegheată de la distanță de asistenta care, probabil, i-ar fi atras atenția să nu deranjeze liniștea spitalului, își spuse Caroline.

- Când vii acasă, mami? Ai o zgârietură pe nas! Pot să-ți văd ghipsul? Mănânci în pat? Kelly nu mai contenea cu întrebările și nu tăcu o clipă în timp ce arunca priviri curioase în jur.

Când apuca și ea să vorbească, îi răspundea, dar Caroline, în primul rând o studia cu atenție, încercând să citească pe chipul fetiței dacă dădea semne de neliniște. Kelly era un copil sensibil și, de foarte mică, trecuse prin multe șocuri. Nu mai avea nevoie de așa ceva.

- Mătușa Hazel m-a dus la desene animate și mi-a cumpărat înghețată de zmeură și două Cola. În sală era întuneric dar nu mi-a fost frică deloc.

- Mătușa Hazel?

- Mi-a zis că pot să-i spun mătușă.

- Ah, da? Și când s-a-ntâmplat asta? o întrebă Caroline, cu o notă de ironie în voce.

- Ieri, după școală, dar mai întâi mi-am băut ceaiul fiindcă unchiul Nick a venit acasă după cinci și apoi am plecat la film.

- Cine a plecat?

- Unchiul Nick, eu și mătușa Hazel. Ne-am dus cu mașina lui și când ne-am întors, unchiul Nick a plecat iar cu mătușa Hazel. Mi-a zis să nu-l aștept, dar noaptea m-am trezit și el a venit la mine și nu era în pijama.

Caroline pufni.

- Poate că tocmai ajunsese acasă. Dar, ia spune, cum te-ai trezit? Ai visat urât?

- Nu. Unchiul Nick zicea că e de la Cola.

- Aha, spuse Caroline, schițând un zâmbet.

- Dracu' s-o ia de Cola, așa a zis, îi explică fetița.

- N-ai voie să drăcuiești!

- Unchiul Nick a spus așa. Mereu înjură.

- E bărbat.

- Să știi că mătușa Hazel e o proastă, mormăi Kelly, privind-o cu coada ochiului.

- De ce? Ar fi trebuit să-i atragă atenția că nu e frumos să vorbească așa despre cei mari, dar murea de curiozitate să afle la ce se referea Kelly.

- În timpul filmului, când vrăjitoarea a ieșit din pădure, s-a prefăcut că îi e frică, doar ca s-o ia de mână unchiul Nick. Eu nu m-am speriat deloc. De-aia e proastă!

Doamna Bentall o adusese pe Kelly cu mașinuța ei, dar rămăsese afară ca să le lase singure. În clipa aceea intră să-i

spună fetiței că e timpul să plece. Bosumflată, Kelly se cocoță în pat și nu mai vru să coboare, spunând că mai stă, dar Caroline o îmbună sărutând-o și promițându-i că va mai veni s-o vadă, apoi îi dădu un măr, dintre cele aduse de Helen, și Kelly se lăsă convinsă să plece. Același lucru și-l dorea și ea. Se săturase de atmosfera de spital și era îngrijorată că fetița se trezea noaptea. Poate că data viitoare, Nick n-o va auzi.

Și de ce o ducea pe Kelly să vadă filme de groază, cu vrăjitoare? Ca să nu mai pună la socoteală compania lui Hazel Skelton, o altă vrăjitoare! Cum îndrăznise să-i ceară lui Kelly să-i spună „mătușă Hazel"?

- Când pot pleca acasă? îl întrebă pe medic când acesta sosi la vizită, însoțit de o asistentă.

- Când îți voi spune eu, replică acesta.

- Și când se va-ntâmpla asta?

- Când voi crede eu de cuviință, mai spuse el și se îndepărtă, nu înainte să-i arunce o privire care parcă spunea: „Ești mulțumită? Ai primit ce ți-ai dorit".

Nici Frey nu-i dăduse mai multe amănunte.

- De ce atâta grabă? Nu-ți place aici? Au un pat confortabil, mâncarea e bună...

- Mâncarea e bună? Glumești!

- Ai ceva de comentat în privința mâncării?

- Ah, nu... nimic, numai că asta nu mă ajută să mă vindec.

- Gândește-te că ești în vacanță. Nu poți?

- Am de ales? zise ea pe un ton ironic.

Când, în sfârșit, i se dădu drumul acasă, fu transportată cu ambulanța și i se recomandă repaus la pat. Nu e o idee

rea, recunoscu în sinea ei, mai ales că încă o dureau coastele, glezna o avea în ghips, iar pentru a se deplasa avea nevoie de baston.

În după-amiaza aceea Kelly se așeză pe marginea patului și începu să-i povestească ce făcuse la școală. Helen stătea pe un scaun lângă ele și o asculta zâmbind. La început, fetiței nu-i plăcuse noua școală dar, pe măsură ce-și făcea prieteni și se acomoda, începuse s-o uite pe Sharon, pe domnișoara Oldham și școala din Londra, descoperind că orele de științe naturale sunt mai amuzante atunci când le petreci pe câmp pândind să apară iepurii și păsările sălbatice.

- Arăți obosită și Kelly trebuie să-și bea ceaiul, spuse Helen la un moment dat, ridicându-se.

Fetița protestă când fu luată de acolo și, rămasă singură, Caroline se întinse pe spate și închise ochii. Helen avusese dreptate; era obosită. Multă energie îți mai trebuia ca să te descurci cu un copil zvăpăiat, de șapte ani.

Tocmai ațipise când auzi ușa deschizându-se. Somnoroasă, își ridică pleoapele și, uitându-se în jur, dădu cu ochii de Nick care stătea în prag, cu părul ud de ploaie, privind-o amenințător. Caroline își simți inima tresărind în piept și oftă adânc.

- Ești trează? Vocea lui aspră era aceeași cu care i se adresa de obicei.

Dădu din cap, încercând să se ridice în capul oaselor.

- Eu te-am trezit din somn, continuă el apropiindu-se de pat și când se aplecă deasupra ei, Caroline își ținu respirația. Nick mirosea a ploaie și a aer proaspăt, iar când își strecură palma sub spatele ei ca s-o ajute să se ridice,

atingerea lui o făcu să tremure, neputându-se stăpâni.

Nick sesiză gestul ei de respingere și tot corpul i se crispă, dar nu-i dădu drumul și, întorcând capul, o privi drept în ochi. În clipa aceea, Caroline simți că amețește. Câteva secunde se priviră în tăcere, dar nervii ei erau încordați la maximum.

- De ce nu mi-ai povestit? o întrebă el pe un ton calm și grav, dar Caroline era prea ocupată să lupte cu propriile-i senzații, încât nu înțelese la ce se referea.

- Ce anume, să-ți povestesc?

- Despre Peter. De această dată se vedea că face eforturi să nu izbucnească. Caroline trase adânc aer în piept, dar Nick nu-i aștepta răspunsul. De ce nu mi-ai spus că era alcoolic?

Caroline se făcu albă ca varul la față.

- Cum ai aflat? Ți-a zis Helen?

- Mi-a povestit niște lucruri de mi s-a făcut părul măciucă. De ce nu mi-ai putut spune? insistă, strângând-o atât de tare încât Caroline gemu:

- Au, mă doare!

- Scuză-mă! murmură el și-i dădu drumul, ușor, pe perna ridicată la spate, apoi se așeză pe marginea patului, plecându-și capul. De ce m-ai lăsat să cred că ești...

Caroline roși.

- Cum de ți-a spus Helen? se grăbi să-l întrebe.

- Am obligat-o, recunoscu el.

- Nu trebuia să faci asta, zise ea încruntându-se. Biata Helen! Cum o fi convins-o să-i spună toată povestea aceea tragică?

- Trebuia să știu! izbucni el. În noaptea în care te-am

găsit pe câmp, delirai. La început n-am dat atenție vorbelor tale incoerente, dar când am început să le înțeleg am crezut că-mi pierd mințile. Îmi venea să distrug totul în jur.

- Bănuiesc că a fost un șoc pentru tine.

- Un șoc?! zise el, strângând din buze. Nici una din voi n-a putut să-mi spună adevărul? Pe Helen aș putea-o înțelege că dorea să păstreze tăcerea asupra acestui lucru, totuși mă întreb de ce n-a avut încredere în mine. Ce-și închipuia? Că o să duc vorba și o să afle tot orașul? O cunosc de o viață și chiar nu pricep de ce nu mi-a spus.

- Îi era rușine.

- Avea și de ce, mormăi el. Am crezut că-l cunosc bine pe Peter, dar abia acum realizez că m-am lăsat tras pe sfoară.

- N-aveai cum să-ți dai seama.

- Îmi pare rău, Caroline. Dar tu, de ce nu mi-ai spus? zise el luându-i mâna într-a lui. Cum de m-ai putut lăsa să mă comport ca un ticălos, să te blamez, când, cu un singur cuvânt...

- Tot nu m-ai fi crezut.

- Eu... da... ai dreptate, nu te-aș fi crezut.

Urmară câteva momente de tăcere. Nick îi lăsă mâna și își trecu prin păr degetele care-i tremurau.

- Helen zicea că Forrester cunoștea adevărul.

Caroline încuviință dând din cap. Nick o privi pe sub gene, ușor încruntat.

- În loc să vii la mine după ajutor, te-ai dus la el.

- Frey a descoperit totul din întâmplare. Eu nu i-am spus nimic, zise ea cu o voce slabă. Oare ce-i mai spusese Helen?

Se părea că totul, fiindcă Nick înjură printre dinți și făcu un gest de parcă ar fi vrut să se repeadă la cineva.

- Asta după ce te-a bătut rău, nu?

Caroline nu-i răspunse și Nick își încleștă pumnii. Măcar să fi bănuit ceva!

- Era bolnav.

- Bolnav?

- Întreabă-l pe Frey și o să-ți explice. Caroline oftă, obosită. Nick tremura de furie, dar ea era sătulă de scene violente. În clipa aceea își dorea ca el să plece și să rămână singură ca să-și alunge din minte toate amintirile urâte.

- L-am întrebat deja, dar tot nu pricep. Un bărbat care-și bate soția și copilul în halul asta...

- Nu-și dădea seama ce face! Devenea violent doar când se îmbăta.

- Și continua să bea! strigă el furios. Forrester mi-a zis că nu voia să renunțe la băutură.

Caroline oftă.

- Nu recunoștea că e alcoolic.

- Dacă Forrester ar fi avut mai multă minte, ar fi anunțat poliția ce se-ntâmplă.

- Helen ar fi murit de rușine.

- Dar tu și Kelly? Cum a putut Forrester să lase să vi se întâmple așa ceva? Mi-a spus că erați terorizate.

- De-asta l-am părăsit. Trebuia s-o fac până nu era prea târziu. Eram îngrozită la gândul că lucrurile se puteau înrăutăți și că ar fi rănit-o și mai grav. Când o bătea, de fiecare dată mai rău, parcă o făcea cu ură.

Nick mormăi ceva inteligibil și cu o expresie încrâncenată se ridică și se duse la fereastră, unde rămase câteva momente fără să spună nimic, privind afară, în gol.

- Îți imaginezi ce-am simțit când am aflat? Cum m-ai lăsat

să cred atâta vreme...

- Nu mai contează.

- Cum nu mai contează?! se răsti el.

- Mi-am dat seama de ce mă disprețuiești, dar nu-ți puteam spune nimic fiindcă îi promisesem lui Helen. N-am povestit nimănui. Îi era teamă să nu afle prietenele ei și lumea să înceapă să vorbească.

- Dar, după moartea lui, ce mai conta?

- Ce era să fac când m-am întors și am găsit-o pe Helen atât de slăbită? Nu-i puteam pretinde să-ți povestească... și, oricum, nici pe ea n-ai fi crezut-o. Ai fi zis că am dus-o de nas.

- Îmi închipui cât m-ai urât, spuse Nick, posomorât.

- Te-am înțeles.

- M-ai înțeles? Chiar m-ai înțeles, Caroline?

- Peter fiind vărul tău, era normal să-l crezi pe el.

Nick se uita la ea, studiindu-i atent chipul palid.

- Și ce-am crezut eu despre tine nu contează deloc?

Caroline nu-i răspunse, dar nici el nu se aștepta la acest lucru.

- Caroline... începu el, dar imediat se auzi o bătaie în ușă. Doamna Bentall intră, zâmbind.

- A venit domnul doctor Forrester. Frey apăru în spatele ei.

Văzându-l, Caroline răsuflă ușurată.

- Bună, Caroline, zise el cu o voce caldă și ea îi întinse mâna.

- Intră, Frey.

Nick se întoarse și ieși din cameră, fără să scoată o vorbă.

Capitolul 10

Câteva zile Caroline nu-l mai văzu pe Nick și pentru ea fu o ușurare. Nu avea rezistența fizică și psihică să-i suporte pornirile agresive și, deși el cunoștea acum adevărul, nu părea mai conciliant; dimpotrivă, Caroline chiar avea sentimentul că încă o mai învinuia de ceva. Poate pentru faptul că nu-i spusese adevărul, deși recunoscuse că n-ar fi crezut absolut nimic. Dacă n-ar fi fost încredințat că ea delirează, cu certitudine și-ar fi imaginat că încearcă să-l inducă în eroare. Dar starea ei critică îl convinsese.

După o săptămână i se dădu voie să coboare scările. Vânătăile și zgârieturile aproape se vindecaseră și când se dădea cu pudră nu se mai vedea nimic. Îmbrăcată într-un caftan lung, care-i ascundea bandajele, stătea lângă foc, discutând cu Helen despre Crăciunul care avea să fie peste câteva zile.

Camera de zi era împodobită cu beteală colorată și mănunchiuri de vâsc și ilice legate cu panglici roșii agățate

pe pereți. Pomul de Crăciun, așezat într-un colț al camerei, strălucea feeric și în aer plutea mirosul rășinii de brad. Sub el erau aranjate cadourile frumos ambalate. Helen îi spusese că fetița nu se va lăsa convinsă ușor să le lase singure.

- Citește etichetele de pe ambalaj, încercând să ghicești ce-ar putea fi înăuntru.

- Eu mi-am terminat de împachetat darurile, zise Caroline.

Își petrecuse timpul în mod plăcut și orele se scurseseră mai repede în dormitor unde de obicei lâncezea plictisindu-se.

Se auzi telefonul și doamna Bentall intră s-o cheme pe Helen. Rămasă singură, Caroline își ațintii ochii asupra flăcărilor jucăușe din șemineu. Helen se întoarse veselă.

- Te superi dacă ies în seara asta? Janet mă invită la petrecerea de Crăciun.

- Du-te și distrează-te. Eu, oricum, mă culc devreme.

- Ești sigură?

- Bineînțeles, spuse Caroline, apoi amândouă întoarseră capul auzind vocea lui Kelly, care venise îmbujorată de la școală prin aerul tăios al iernii și care acum dădea buzna în cameră.

- Am primit o mulțime de felicitări și a venit și Moș Crăciun care mi-a dat un balon și un ceas de jucărie. Fusese ultima zi de școală înaintea vacanței de sărbători și în după-amiaza aceea avusese loc serbarea, pe care fetița o așteptase cu multă nerăbdare.

Una dintre mame o adusese acasă și auziră mașina îndepărtându-se pe alee. Kelly se repezi la fereastră, făcând semne cu mâna fetiței așezate pe bancheta din spate.

- Emily e prietena mea preferată, azi. Kelly avea în fiecare zi câte o prietenă preferată. Încă nu se alăturase unuia din grupurile existente în clasă.

- Ți-ai scos cizmele? o luă la rost doamna Bentall și fetița o zbughi din cameră închizând ușa după ea.

Helen se uită la ceas.

- Mă duc repede să fac un duș înainte să mă îmbrac. N-am mai fost la o petrecere de ani de zile. Abia aștept!

Rămasă din nou singură, Caroline închise ochii. O îngrijora faptul că de la accident se simțea foarte slăbită. Frey o asigurase că rănile de la cap erau aproape vindecate, totuși, simțea o permanentă stare de oboseală.

- Stresul s-a acumulat în timp, iar accidentul i-a pus capac! Trupul și mintea ta au nevoie de odihnă, dar tu nu te îngrijești și suporți consecințele. Câteva săptămâni ai nevoie de repaus total. Nici măcar să nu te gândești la altceva.

Ușor de zis, dar cum să nu se mai gândească la nimic? Ar fi fost grozav dacă ar fi știut șmecheria.

Doamna Bentall intră în cameră și Caroline tresări, deschizând ochii.

- Doamnă Storr, ce-ați dori să mâncați la cină? Domnul Holt iese în oraș în seara asta, așa că luați masa singură. Să vă aduc ceva pe o tavă?

- Mulțumesc mult, zise Caroline, simțindu-se dintr-o dată foarte obosită.

- Ce v-ar plăcea să mâncați?

- Mi-e indiferent, nu contează ce. Oricum n-avea chef de mâncare, iar subiectul ăsta nu-i stârnea deloc interesul. În plus, simțea că-i vine să plângă, așa, fără vreun motiv anume.

Doamna Bentall se duse să întețească focul în șemineu, scormonind lemnele cu vătraiul.

- S-a lăsat frigul în seara asta, remarcă ea. Sus, pe dealuri, a căzut ninsoarea și să nu ne mire dacă de Crăciun vom avea zăpadă. Domnul Holt a spus că dacă se așterne, o va duce pe Kelly să se dea cu sania pe derdeluș.

- Ar fi în culmea fericirii, zise Caroline. Apoi, ca din întâmplare: în seara asta a rămas să lucreze până mai târziu?

Doamna Bentall se îndreptă greoi de spate ținându-se de șale și strâmbându-se de durere.

- Când se lasă frigul încep și crizele de lumbago, gemu ea, îndreptându-se spre ușă. Nu, în seara asta, nu. Domnul Holt ia cina cu Hazel Skelton, domnișoara aceea impertinentă... nu știu ce-o fi văzut la ea. Și ieși, închizând ușa după ea.

Caroline simți o lacrimă prelingându-i-se pe obraz și și-o șterse furioasă cu dosul palmei.

Puțin mai târziu, auzind vocea lui Helen se grăbi să ia o mină veselă. Dacă ar fi văzut-o tristă precis ar fi renunțat la petrecere, așa că trebuia s-o convingă că totul era în regulă.

- Sigur! Ești cam palidă, remarcă Helen, neliniștită.

- Chiar acum mă duc să mă bag în pat, o asigură Caroline. Doamna Bentall o să-mi aducă ceva de mâncare și după aceea mă culc imediat.

Helen începu să râdă.

- Pe o vreme ca asta cel mai plăcut e să stai în pat. Și după ce o sărută ieși să se întâlnească cu prietena care o aștepta cu mașina în fața casei. Imediat apăru Kelly, care se așeză pe covor și sporăvăi până se făcu ora ei de culcare.

- Mergem împreună la culcare, chicoti ea, amuzată. Ce

caraghios!

- Da, foarte caraghios, recunoscu Caroline zâmbind trist. Doamna Bentall o ajută să urce scările și se întoarse să-i aducă cina pe tavă. Caroline se forță să mănânce măcar puțin. Deși totul era delicios, nu-i stârni apetitul.

La nouă și jumătate stinse lumina, dar nu reuși să adoarmă. Stând pe întuneric, asculta vântul șuierând la fereastră și tic-tac-ul pendulei din hol. În cele din urmă, aprinse veioza de la capul patului și luă cartea polițistă pe care o începuse, dar fiind ea însăși tensionată, acțiunea palpitantă a romanului nu avu nici un efect asupra ei. Până să înțeleagă o frază trebuia să o citească de câteva ori.

La un moment dat, auzi pași pe scări și intră în panică. Întinse mâna să stingă veioza, dar din greșeală, atinse ceasul și-l răsturnă.

Ușa se deschise brusc și Nick intră în cameră, cu o expresie îngrijorată.

- Ce s-a întâmplat? o întrebă, aruncând o privire în jur.

- Scuză-mă, am scăpat ceasul pe jos, zise ea încordată.

Și, în timp ce el se apleca să ridice ceasul, începu să-l studieze printre gene. Purta smoching, dar își desfăcuse cravata și se descheiase la gulerul cămășii.

- Cum te simți? se interesă el, după ce puse ceasul pe noptieră.

- Bine, foarte bine, îi răspunse Caroline, arborând un zâmbet fals.

- Te mai doare glezna?

Caroline dădu din cap, confirmând.

- Când spunea Forrester că poți da jos ghipsul?

- Mai durează puțin.

- A trecut azi pe-aici? întrebă Nick, băgându-și mâinile în buzunare și privind-o cu un aer preocupat.

- Nu. În clipa aceea ar fi vrut ca el să iasă din cameră, fiindcă prezența lui o tulbura.

- Pot să-ți pun o întrebare personală? mormăi el, fulgerând-o cu privirea.

- De pus poți s-o pui dar, s-ar putea să nu capeți vreun răspuns, replică ea pe un ton malițios.

- O să te măriți cu el?

Caroline roși brusc și simți cum i se pune un nod în stomac. Nick își ațintise privirea asupra ei, cu pupilele dilatate. Și, fiindcă ea tăcea, o mai întrebă o dată, răspicat:

- Te măriți cu el?

- Întrucât nu m-a cerut de soție, n-am ce răspuns să-ți dau, reuși ea să zică, sperând că rostise cuvintele pe un ton vesel, amuzant.

Nick trase adânc aer în piept.

- Perfect. Acum, dă-mi voie să reformulez întrebarea. Ești îndrăgostită de Forrester?

Roșind și mai tare, Caroline zise iritată:

- Câte întrebări personale mai ai de gând să-mi pui?

- Răspunde-mi la asta și nu te mai întreb nimic.

- Și de ce-aș face-o?

- Trebuie să știu, mormăi el.

- Nu e treaba ta!

Nick strânse din dinți și nările începură să-i fremete de furie.

- Nu mă mai chinui, Caroline!

Nevenindu-i să creadă, Caroline își ținu respirația. Auzise bine?

Nick se îndepărtă de pat și începu să se plimbe nervos prin cameră, parcă neștiind ce să facă. Cu spatele la ea, spuse:

- În noaptea în care te-am găsit pe câmp și a venit și el, i-ai spus „dragă Frey", i-ai zâmbit și fața ta a căpătat o altă expresie. La mine nu te-ai uitat niciodată așa. Ultimele cuvinte le rosti cu voce scăzută, încărcată de emoție.

- Nu? întrebă ea, privindu-i pumnii încleștați.

- Dacă n-ar fi vorba despre sănătatea ta, aș prefera să-l știu la capătul pământului, bombăni el.

- Bietul Frey, murmură Caroline și Nick o fulgeră cu privirea, încleștându-și maxilarele.

- Ești îndrăgostită de el?

Caroline nu mai putea scoate o vorbă, simțindu-și gâtul uscat și tremurând de o fericire nesperată.

Nick o privea adânc în ochi.

- Răspunde-mi, spune-mi, îl iubești pe Forrester?

Caroline încremenise și inima îi bătea atât de tare în piept încât se întrebă dacă el o aude.

- De ce ți-aș spune? Ce te privește?

- Știi prea bine, Caroline, de ce mă privește, replică el cu amărăciune. Ți-am arătat foarte clar, adăugă, roșind ușor.

- Mi-ai arătat? șopti ea nesigură, uitându-se la el cu speranță, teamă și prudență.

Nick se îndreptă spre pat și se așeză pe marginea lui, plimbându-și privirea de la ochii larg deschiși, la gura ei, apoi îi mângâie părul, ridicându-i-l de pe chipul palid, coborându-și degetele reci să-i atingă obrazul catifelat și pielea gâtului. Caroline nu-și putea stăpâni tremurul.

- Mă vei putea ierta vreodată?

Caroline își lăsă ochii în jos și nu-i răspunse, simțindu-și gura uscată.

- Nu mă urî, Caroline, șopti el, strângându-i buzele cu degetele. Știu că o merit, dar nu face asta. M-am purtat ca un nemernic dar, înțelege, și eu am trăit un calvar. Îți poți închipui ce era în sufletul meu, când te doream atât de mult încât aș fi mers pe tăciuni aprinși ca să fi a mea, deși te disprețuiam și, în același timp, mă detestam pentru ceea ce simțeam pentru tine?

Caroline tremura atât de tare încât nu știa cum l-ar mai fi putut privi în ochi, dacă el ar fi observat.

- După ce te-ai întors aici, cu cât te vedeam mai des, cu atât eram mai nesigur pe sentimentele mele. Pur și simplu nu te puteam înțelege. Vedeam totul ca într-o oglindă care deformează imaginea și nimic nu avea sens. Atât de mult mă gândeam la tine, încât simțeam că-mi iau foc creierii. Mă torturai. Te doream și, în același timp, te uram. E o minune că mai suntem amândoi în viață.

- Mai curând pe mine m-ai fi omorât, glumi Caroline, amețită de bucurie. În mintea ta mă și vedeai moartă, nu-i așa? zise ea îmbujorată. În ochii ei sclipeau luminițe jucăușe, iar pe buze îi flutura un zâmbet vesel.

- În mintea mea erai ceea ce-mi doream cel mai mult, zise el cu vocea gâtuită de emoție. Îi cuprinse bărbia în palmă și se aplecă asupra ei, respirând din ce în ce mai repede. Caroline...

Ea ridică mâna să-l oprească, să-l respingă.

- Nu! țipă ea și Nick se încruntă.

- De ce nu? Tu nu mă dorești?

- Nu știu exact care-ți sunt intențiile, zise ea pe un ton

înțepat.

- Intențiile mele sunt cât se poate de onorabile.

- În cazul ăsta, noapte bună, replică ea făcând o strâmbătură.

Nick o privi stupefiat.

- Poftim?

- Dacă-mi propui să mă mărit cu tine, îmi trebuie timp de gândire, rosti ea, cu voce mieroasă. La urma urmei, ca soț, ai o grămadă de defecte. Ești impulsiv și niciodată nu crezi o vorbă din ce-ți spun până nu obții dovezi care nu pot fi puse la îndoială.

- Și dacă intențiile mele n-ar mai fi onorabile? o întrebă el, ridicând din sprâncene.

- Ar fi cu totul altceva, îl tachină Caroline.

- În cazul ăsta, pot să-ți dau un alt răspuns?

- Nu, nu mai vreau să aud nimic. Angajamentul e deja luat.

Nick începu să râdă și se aplecă mai mult deasupra ei.

- Și, în schimb, nu primesc nici măcar o sărutare?

- Doar una, acceptă ea, întinzându-i obrazul.

El se aplecă, de parcă ar fi vrut să i-l sărute dar, cu o mișcare imprevizibilă, îi întoarse capul și-și lipi buzele de ale ei, înainte ca ea să-și dea seama ce intenționează. Sărutările lui, din ce în ce mai fierbinți, o făceau să geamă de plăcere.

Când el întrerupse sărutul, Caroline avea ochii întredeschiși, iar inimile lor băteau la unison.

- Te iubesc, îi șopti el. Te iubesc cu disperare.

Ea își lăsă capul pe umărul lui.

- Oh, Nick, iubitule. Eu te iubesc de atâția ani. Uneori

simțeam că nu mai rezist. Dragostea e ca un carusel în care eu m-am învârtit atât de mult încât acum mă simt amețită.

- Și eu la fel, zise el sărutând-o pe gât, atingându-i pielea atât de ușor încât Caroline simți un fior pe șira spinării. Atât de mult doream să fac asta, încât mereu aveam în minte această scenă. Ai pielea atât de fină și miroși atât de frumos, încât mă scoți din minți. Își înălță capul și o privi cu ochi încărcați de pasiune. Mărită-te cu mine cât mai repede... nu mai pot aștepta. Așteptarea a fost prea lungă.

Caroline începu să râdă, dar buzele îi tremurau.

- Nu mă pot mărita având piciorul în ghips. Trebuie să așteptăm până îmi spune Frey că am voie să-l scot.

Lui Nick îi dispăru zâmbetul de pe buze.

- Spune-mi Caroline, a existat ceva între tine și Forrester?

- Nu. Poți să mă crezi?

El o privi cu ochi de jar.

- Da, iubito. Niciodată n-am să mă mai îndoiesc de vorbele tale și n-am să-mi iert, în veci felul în care m-am purtat cu tine. După tot ce ți s-a-ntâmplat cu Peter, e de mirare cum de-ai mai suportat bărbați în jurul tău.

- Ba nu, cât am stat la Londra n-am suportat să-i văd în fața ochilor, dar pe tine nu mi te-am putut scoate din minte.

- Când mă gândesc că stăteam să ascult minciunile pe care mi le turna Peter despre tine...

- Să nu mai vorbim despre el, îl rugă Caroline, tulburată.

- Încă te mai sperie? o întrebă Nick, privind-o îngrijorat.

- Doar când mă gândesc la el, mărturisi ea și Nick mormăi ceva, furios.

- Oh, Caroline, când mi-aduc aminte la câte chinuri te-am supus și eu, după tot ce-ai suferit... mă urăsc.

- Nu-ți dau voie, zise ea veselă. Acum îmi aparții și nu voi da voie nimănui să te urască, inclusiv ție.

El râse și o sărută, dându-i pe spate părul blond, de culoarea mierii. Amețită, Caroline se lăsă cu spatele pe pernă și Nick se aplecă asupra ei, savurându-i gura cu sărutări fierbinți și dezmierdându-i cu mângâieri ușoare umerii goi, pielea gâtului și adâncitura dintre sâni. Deodată auziră pașii lui Helen pe scări și Nick se ridică repede, cu fața roșie ca focul și respirând greu.

Caroline începu să râdă. Se auzi o bătaie în ușă și vocea lui Helen:

- Ești trează, scumpo? strigă ea și-și băgă capul pe ușă, dar imediat se schimbă la față când îl văzu pe Nick, cu părul în dezordine, roșu la față și cu o expresie de vinovat. Oh! exclamă, țuguindu-și buzele și nevenindu-i să creadă.

Nick se legăna de pe un picior pe altul, înfundându-și mâinile în buzunare, evitându-i privirea.

Carolinei îi venea să râdă în hohote, dar se abținu. Se uită la soacra sa, zâmbindu-i cu afecțiune. Pentru ea lucrurile erau deja aranjate: Caroline urma să se mărite cu Frey și toți vor trăi fericiți până la adânci bătrânețe. Biata Helen! Arăta de parcă fusese lovită de tren.

- Helen, trebuie să-ți spun ceva...

Sfârșit